

Fredsprosess – et hinder for fred

- Israels palestinske dilemma
- Finansieringen av Hamastan
- Venstresiden mot Israel
- Derfor er islam en krigersk religion

Bilde: Kluger Zoltan, 4.11.1944

Bildet viser overlevende fra konsentrasjonleirer med påmalte Davidstjerner. De kom til Palestina fra frigjorte områder i Europa i november 1944. Da staten Israel fikk sin uavhengighet i 1948 satt det fremdeles omkring 300.000 jøder i de gamle konsentrasjonsleirene fordi deres europeiske hjemland ikke ville ta dem tilbake. Overføringen av disse etterlatte og statsløse fangene til Israel og Amerika pågikk til utpå 1950-tallet. De fleste bosatte seg i Israel som er det landet mellom Jordanelven og Middelhavet Folkeforbundet ga tilbake til det jødiske folk etter bl.a. 400 år med tyrkisk okkupasjon. Dette ble vedtatt under rettsoppgjøret etter Den første verdenskrig, - en historisk milepæl i folkeretten hvis fortsatte gyldighet er stadfestet i FN-paktens Artikkel 80.

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 400 NOK/år

Opplag: 10.000

Redaktør

Michal Rachel Suissa,
førsteamanuensis, dr. philos.

Redaksjonen

Liv Strømme
Per Antonsen

Dato

Juni 2016 | Sivan 5776

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr.

984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA.

Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som retter søkelyset mot jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemediene.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

Innhold

REDAKTØRENS MENING

Fredsprosess – et hinder for fred	Michal R. Suissa	4
-----------------------------------	------------------	---

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Fredsprosessen er et hinder for fred	Michael Mandelbaum	12
Manipulering av folkeretten som våpen i krigen mot Israel	Robbie Sabel	19
Myten om palestinske suverenitetskrav	Barry Shaw	29
Israels fem politiske muligheter når det gjelder Judea og Samaria	Hillel Frisch	33

JØDEHATETS KILDER

Stammefeider er en drivkraft bak volden i Midtøsten	Philip Carl Salzman	39
Grunnlaget for anti-israelske frivillige organisasjoner	NGO Monitor	42
Finansieringen av Hamastan	Rachel Ehrenfeld	50
Venstresiden mot Israel	Daniel Pipes	54

FREDSPROSESSEN

Arabisk-israelsk fred	Neville Teller	58
Vil palestinerne ha to stater?	Yossi Kuperwasser	66
Sannhetens øyeblikk: Israel, "Palestina" og valgene i USA	Louis René Beres	70
Er den israelsk-palestinske konflikten fremdeles av betydning?	Gary C. Gambill	74
Ved å degge for palestinerne, ødelegger Vesten for seg selv	Richard Mather	77
Israels palestinske dilemma	Efraim Inbar	80

MINORITETENE I MIDTØSTEN

Hvorfor flykter palestinske kristne?	Robert Nicholson	84
Israelske kristne, drusere og beduiner om den jødiske staten	Tricia Miller	88
Derfor er islam en krigersk religion	Daniel Greenfield	91
Du kan være sikker på at islam hater oss	Raymond Ibrahim	96

Fredsprosess – et hinder for fred

Michal Rachel Suissa

Det slår aldri feil: Når Vesten står overfor nye kriser i Midtøsten, rettes oppmerksomhet mot Israel. Til tross for at Israel er det eneste fungerende liberale demokratiet i den delen av verden, er det mot Israel man retter pekefingeren når vestlig politikk for å skape fred og harmoni slår feil. Dette er ikke noe nytt: Slik har europeere forholdt seg til jødene helt siden deres arméer okkuperte og ødela den jødiske staten med folkemord og etnisk rensing for snart 1900 år siden. At jødene er frie og dyktige mennesker som ikke vil underkaste seg europeisk diktatur og arabisk terror, har aldri vært tålt. At de heller aldri har villet gi avkall på sitt fedreland og i dag er i stand til å forsvare både det gjenopprettede Landet Israel og sine rettigheter mot den voldsmakten som vil ødelegge dem, er et historisk mirakel som ikke noe europeisk land kan oppvise maken til. Kanskje er det noe av forklaringen på den nedlatende holdningen vi observerer hos Vestens ledere når de omtaler Israel som et problem for verdensfreden.

Vi ser ingen grunn til å tro at det blir fred i Midtøsten i overskuelig fremtid. Det er heller ikke sannsynlig at den arabisk-israelske konflikten vil bli løst med en fredsavtale i vår tid. Til det er hatet mot jødene som er skapt gjennom generasjoners propaganda og oppvigleri blant palestinske barn og ungdom, altfor grunnfestet i den delen av befolkningen. Hva Israel i beste fall kan håpe på å oppnå, og på lang sikt opprettholde, er en styrkebasert kontroll over konfliktens manifestasjoner av terror og paramilitære angrep. Israel har gjennom årene utviklet høy kompetanse på dette området, og kan i mangelen på palestinsk fredsvilje fortsette med denne formen for sameksistens selv om prisen ved ødelagte menneskeliv og redusert sosial velferd vil være svært høy.

Men noe er likevel i ferd med å skje som norske politikere og medier var påfallende sene til å få med seg. Da den franske regjering tidligere i år etter mange forsøk gjorde alvor av å invitere internasjonale politiske ledere til et toppmøte i Paris for å starte opp igjen den fredsprosessen som havarerte under USAs ledelse for et par år siden, opplevde vi at hele initiativet ble blankt avvist som utgått på dato av den israelske statsministeren. Han ville ikke være

med på å gjenopplive et mislykket forsøk på å skape fred med en part som uttrykkelig har erklært at målet er å ødelegge Israel, – ikke å skape fred med landet. Fatahs og PLOs leder, Mahmoud Abbas, uttrykte dette i klartekst til og med i sin tale til FNs Hovedforsamling i fjor uten at han greide å vekke vestlige statsledere fra deres tilvante søvnjengeri.

“At jødene er frie og dyktige mennesker som ikke vil underkaste seg europeisk diktatur og arabisk terror, har aldri vært tålt”

Prosess er ikke realitet

Den alvorligste feilen som er begått i forhold til den arabisk-israelske fredsprosessen de siste 25 år er troen på at en diplomatisk forhandlingsprosess mer eller mindre automatisk vil gi en realpolitisk avkastning i form av endrete interesser hos partene og derved endret atferd, straks de så for seg det skinnende lyset av økonomisk og sosial vekst og velstand, heder og ære i den andre enden av den lange og trange forhandlingstunellen. Shimon Peres er helt frem til i dag en sterk eksponent for denne prosessoptimismen som er rotfestet i det europeiske sosialdemokratiet. Med denne ideologiske ballasten vil man ha vanskelig for å forstå hvorfor ikke også Gazastripen kunne bli et nytt Hong Kong, slik Peres en gang drømte om.

Men prosess er ikke realitet. I et samfunn hvor virkelighetens kjerne består av stammens og klanens makt og ære, slik det har vært i uminnelige tider, er det ikke velferdsstatens fjerne hildringer som skaper interesse og atferd, men opprettholdelse og utvidelse av nettopp makt og ære. I slike samfunn bomber man i grus alt som står i veien for nettopp dette, uansett hva det måtte koste av menneskelig lidelse. Det har et absurditetens skjær over seg når vi ser at Vestens fremste ledere ennå ikke har gjort denne erkjennelsen. Det er denne unnlåtelsen som er årsak til at den franske presidentens nye fredsprosess mest av alt bringer tankene hen på keiserens nye klær.

Realpolitikk som rettesnor

Hverken i Frankrike, i Norge eller i resten av Europa har det gått opp for den politiske ledelsen at det for Israel, på bakgrunn av 25 års mislykket investering i mer eller mindre påtvungne “fredsprosesser,” nå er realpolitikken som setter kursen og ikke de gamle feil og misforståelser som ble begått under og som følge av den såkalte Oslo-prosessen. Den tiden er forbi. Hva Israel sitter tilbake med etter “Oslo-krigen” som denne meningsløse prosessen kalles, er tusentalls døde, utallige bortkastede milliarder og et kvart århundres forsinket utbygging av store deler av det landet de er satt til å forvalte.

“Genuin fred reduserer viktigheten av grensenes plassering, – noe vi ikke minst i Norge burde ha forståelse for etter at århundrers konflikt med Sverige ble avløst av en “tostatsløsning.””

De palestinske selvstyremyndighetene, PLO og Fatah, samt Hamas, har for lengst, endog i klar tale avslørt at de ikke er, og aldri har vært seriøse fredspartnere som Israel kunne inngå en genuin fredsavtale med i den hensikt å la *“to stater for to folk leve side om side i fred og sikkerhet.”* Et slikt prosjekt

ville kreve reell fredsvilje grunnlagt på en erkjent egeninteresse av å oppnå de sosiale, økonomiske og menneskelige verdiene som freden ville gi dem. En slik vilje har de palestinske organisasjonene og deres ledere både sagt og vist at de ikke har.

I virkelighetens verden er denne saken så enkel at freden mellom jøder og arabere ville kunne inntreffe samme dag som araberne erklærer at de ikke lenger har drap på jøder som politisk førsteprioritet og religiøst sakrament.

Fra den dagen ville hele prosessen dreie seg om å streke opp grenser på et kart og undertegne avtalen. For det israelske flertalls vedkommende er spørsmålet om nøyaktig hvor grensene skal gå et underordnet spørsmål. Genuin fred reduserer viktigheten av grensenes plassering, – noe vi ikke minst i Norge burde ha forståelse for etter at århundrers konflikt med Sverige ble avløst av en “tostatsløsning.”

Det som er viktig for nabostater er at de inngår i et troverdig sikkerhetsfellesskap som ikke eksponerer noen av dem for økt risiko. Et slikt arrangement kan palestinerne få på dagen hvis de bare uttrykkelig forlater og oppgir sitt mål om å ødelegge sine jødiske naboer, og i stedet anerkjenner den jødiske statens rett til å eksistere i fred og sikkerhet. Det eneste vilkåret den israelske regjeringen setter for å inngå en fredsavtale er at landet har en reell fredspartner.

Fredsprosessen ved et veiskille

De palestinske organisasjonene som inngår i PLO-samarbeidet, i likhet med det islamistiske Hamas-regimet i Gaza, har når det kommer til stykket ikke villet være med på et slikt fredsprosjekt. Dermed har de også meldt seg ut av realpolitikkens verden og sitter tilbake på stasjonen og betrakter et tog som har gått. I dag drøfter Israel en fremtidig fredsutvikling med toneangivende arabiske naboland som Egypt, Saudi-Arabia og Jordan. Det er blant dem Israel etter hvert kanskje kan finne reelle fredspartnere.

En av konfliktens viktigste drivkrefter har gjennom et århundre vært den uforsonlighet overfor tanken om en jødisk stat som har vært vist fra

araberlandenes side. Den resulterte i tre alvorlige forsøk, i 1948, 1967 og 1973, på å utsette Israel med militære midler. I den sammenheng bør man heller ikke glemme at det i alle disse tilfellene sto europeiske stormakter bak den arabiske aggresjonen. Den jordanske armeens okkupasjon av Judea, Samaria og Øst-Jerusalem i 1948 ble ledet av britiske offiserer, og bak Nassers mislykkede forsøk på å “drive jødene på havet” i 1967, spilte sovjetiske militære rådgivere og våpensystemer en viktig rolle, slik de også gjorde under Yom Kippur-krigen i 1973.

Araberlandene, sammen med sine sovjetiske pådrivere sto også bak den militære og ideologiske organiseringen av de “frigjøringsorganisasjonene” som utover 1960-70-tallet ble opprettet for å utkjempe den neste fasen i kampen mot Israel, – terrorstrategien – etter at den militære strategien hadde slått grundig feil. Det har derfor hele tiden vært blant de toneangivende araberstatene at Israel har hatt sine reelle motstandere som ethvert realistisk fredsinitiativ ville måtte søke sin realpolitisk troverdige partner blant. Invitasjonen til en slik løsning kan ligge i en eller annen variant av den fredsplanen som den saudiarabiske emiren Abdullah lanserte under det arabiske toppmøtet i Beirut i 2002, et initiativ som Den arabiske liga gjentok under sitt toppmøte i 2007.

“I den sammenheng bør man heller ikke glemme at det i alle disse tilfellene sto europeiske stormakter bak den arabiske aggresjonen.”

Denne fredsplanen inneholder flere krav som Israel ikke under noen omstendighet vil kunne etterkomme, så som kravet om å oppgi Øst-Jerusalem. Men det realpolitisk nye er at dette initiativet til å løse konflikten, aksepterer tilstedeværelsen av Israel i Midtøsten og er en invitasjon til forhandlinger fra Israels tidligere så uforsonlige fiender, som i 1967 i en erklæring fra det arabiske toppmøtet i Khartoum sa nei til fred, anerkjennelse og forhandlinger med Israel.

Nye relasjoner i Midtøsten

Tillitskapende samarbeid etter langvarig konflikt er en tidkrevende og møysommelig prosess. De første tegnene til et normalisert samarbeid mellom den jødiske staten og arabiske naboer som Saudi Arabia, Egypt og Jordan er imidlertid allerede synlige, spesielt på sikkerhetsområdet hvor israelske myndigheter allerede yter sine arabiske naboer verdifull støtte, noe som er i ferd med å bli stadig mer påtrengende nødvendig for dem. Dette er en realpolitisk viktig faktor som i den nåværende krisen har stor betydning for

utviklingen. Israel kan levere på dette området, noe som land som Frankrike og Europa for øvrig ikke har de samme forutsetninger for.

USAs avdempende inngripen i forhandlingene i Paris i juni, viser at også amerikanerne er i ferd med å innse at utviklingen i Midtøsten er ved et veiskille hvor det kreves større politisk kreativitet enn Frankrike og Europa kan oppvise. En annen indikator er det omfattende økonomiske reformarbeidet

den saudiarabiske regjeringen nylig har igangsatt og hvor man er i ferd med å gjøre store investeringer i teknologi og næringsliv som skal bære landet videre etter oljealderen.

“Det er nå gått ti år siden Hamas overlegent vant et valg til den palestinske lovgivende forsamlingen i Ramallah.”

Denne omstillingen viser at det saudiarabiske regimet har en klart realpolitisk og forutseende tilnærming til sine problemer, noe som bekreftes av det voksende samarbeidet med Israel. Den skjerpede ideologisk baserte konflikten og det strategiske kappløpet med Iran

om regionalt hegemoni bidrar også til denne utviklingen.

Et forhold som styrker Israels betydning og uavhengighet er den stadig nærere forbindelsen til stormakter som Russland, India og Kina. På kort tid har disse landenes betydning for Israels militære og økonomiske sikkerhet i stor grad kompensert for USAs tilbaketrekning fra regionen og nedkjølingen av Israels politiske forhold til Washington.

Palestinsk veivalg

Etter at store deler av den arabiske verden gjennom de siste fem år er ødelagt av krig og opprør, er forhandlingssituasjonen blitt en ganske annen enn den var for bare få år siden. Det er imidlertid ingen grunn til å tro at en fredsløsning for Israel ligger rett om hjørnet. Dette vil være en tidkrevende og vanskelig utvikling. En viktig indikasjon på dette vil vi få i relativt nær fremtid når Fatahs leder Mahmoud Abbas ikke lenger har kontrollen over PLO. På israelsk side er man forberedt på at det kan oppstå en bitter maktkamp mellom palestinske fraksjoner hvor endog Hamas og ISIL kan søke å etablere en operativ maktbase på Vestbredden.

Det er nå gått ti år siden Hamas overlegent vant et valg til den palestinske lovgivende forsamlingen i Ramallah. I denne perioden har organisasjonen befestet sitt grep om Gazastripen, men også beholdt en viss politisk popularitet på Vestbredden. I det store bildet tilhører imidlertid Hamas den gruppen av ytterliggående arabiske terroristorganisasjoner som er ansvarlige for den

ekstremt negative utviklingen vi ser i land som Syria, Jemen, Libya og Irak. Hverken Israel eller dets arabiske samarbeidsland vil ønske å se at ekstreme islamistiske krefter får fotfeste og kontroll også på Vestbredden. Det vil derfor neppe belaste Israels langsiktige forhold til land som Jordan, Egypt og Saudi Arabia i særlig grad om Israel for sin egen sikkerhets skyld skulle bli tvunget til å gå inn i de selvstyrte palestinske områdene og rydde opp militært etter et sammenbrudd i PLO, og selv ta kontroll over områdene slik situasjonen var før Oslo-avtalene.

Oslo-prosessen er for lengst gått ut på dato

Den euforien som rådde både i og utenfor Israel da Oslo-avtalene ble inngått er for lengst borte. De forhandlingene disse avtalene la opp til syntes i en kort periode å komme i gang, men strandet etter hvert som det ble klart at den palestinske siden ikke leverte på sentrale avtalepunkter, så som å hindre terror mot israelske borgere og slutte med anti-israelsk og anti-jødisk oppvigleri i offisielle medier og i skolens lærebøker. Derfor kom aldri Oslo-prosessen så langt som til de sluttstatusforhandlingene som Oslo II-avtalen fra 1995 foreskrev skulle starte ikke senere enn etter tre år.

Fra israelsk side var man forberedt på å gjøre vanskelige innrømmelser, noe som i særlig grad kom til syne under de forhandlingene som fra israelsk side ble ledet av statsministrene Barak og Olmert hvor de palestinske lederne ble tilbudt praktisk talt alt de krevde mot å inngå en avtale om fred. Hva disse forhandlingene avslørte var at når de kom til et punkt hvor palestinerne ikke lenger hadde motargumenter å slå i bordet med, brøt de forhandlingsspillet og iverksatte nye intifadaer og terrorbølger. Deres underliggende hensikter var tydeligere i hva de uttalte på arabisk til sine tilhørere enn hva de uttrykte ved forhandlingsbordet.

“Den euforien som rådde både i og utenfor Israel da Oslo-avtalene ble inngått er for lengst borte.”

De som hadde vanskeligst for å ta inn over seg og åpent erkjenne hvilket renkespill de palestinske myndighetene drev med, var først og fremst de amerikanske og europeiske støttespillerne som i overdreven optimisme fortsatte med å presse den israelske regjering til å forsøke med nye innrømmelser for å få forhandlingene i gang igjen.

Glemt var vilkårene og målsettingene for forhandlingene som var nedfelt i Oslo-avtalene. Det som nå var avgjørende var frykten for å lide et politisk

“Det var Frankrike som av Folkeforbundet fikk mandat til å forvalte Syria som i dag fremstår som en av verdens mest mislykkede stater, – en katastrofe Frankrike ikke kan fraskrive seg et historisk ansvar for, og som andre makter i dag føler seg tvunget til å forsøke å rydde opp i”

nederlag. Man hadde investert politisk prestisje og enorme ressurser i form av direkte pengetilskudd og “statsbyggende” prosjekter som sto i fare for å være bortkastet. Ikke minst gjorde denne frykten seg gjeldende i Norge hvor vekslende regjeringer fremholdt Oslo-avtalene og den påfølgende Oslo-prosessen som selve symbolet på Norge som fredsnasjon og fredsmekler av internasjonalt format.

Historien innhenter kolonimaktene

Det var enda et slikt forsøk på gjenoppliving den franske president hadde i tankene da han lanserte sitt håpløse initiativ til en internasjonal konferanse i Paris i juni. Det var ingen tilfeldighet at det nettopp var Frankrike som nå følte behov for å ta et fredsinitiativ i Midtøsten. Det var Frankrike som sammen med Storbritannia under Den første verdenskrig la grunnlaget for de statsdannelsene som ble etablert i Midtøsten etter at det tyrkiske imperiet som del av aksemaktene hadde tappt krigen mot de allierte og gikk i oppløsning.

Det var Frankrike som av Folkeforbundet fikk mandat til å forvalte Syria som i dag fremstår som en av verdens mest mislykkede stater, – en katastrofe Frankrike ikke kan fraskrive seg et historisk ansvar for, og som andre makter i dag føler seg tvunget til å forsøke å rydde opp i. I stedet for å ta ansvar for sitt mislykkede mandatområde, tilbyr den franske president seg nå i stedet å løse den arabisk-israelske konflikten. Hva som skulle gjøre ham mer kvalifisert til å løse denne konflikten enn den syriske, er uklart. Initiativet bærer preg av å være tatt for å avlede oppmerksomhet fra egne problemer og feiltrinn.

FN – et hinder for fred

FNs rolle skulle i utgangspunktet være fredsskapende. Det er den hovedrollen organisasjonen er tillagt i FN-pakten. I Midtøsten har imidlertid FN spilt denne rollen på en svært lite overbevisende måte både som diplomatisk aktør og som leder av observatørkorps og fredsbevarende styrker. Mest kompromitterende har FNs atferd vært i de utallige svært ensidige og usaklige

resolusjoner som gjennom mange tiår har rettet fordømmende pekefinger mot Israels selvforsvarstiltak og kamp mot arabisk terror, mens det knapt er reist et kritikkens ord mot de røverstatene i regionen som har som erklært mål å utsette Israel (noe som i seg selv er et grovt brudd på FN-pakten).

FN er medlem av den såkalte Kvartetten hvor de sammen med USA, EU og Russland har påtatt seg en fredsmeklerrolle i forhold til den palestinsk-israelske konflikten. Rollen som fredsmekler forutsetter en partsnøytralitet som FN ikke har lagt for dagen. FNs atferd i forhold til Israel i denne konflikten må derfor klart karakteriseres som et hinder for fred. Heller ikke Norges opptreden i FN bygger opp om fredsprosessen når vi til stadighet unnlater å stemme imot resolusjonstekster som inneholder åpenbare urimeligheter og usannheter rettet mot Israel.

Norge opptrer ikke som fredsnasjon

Myten om norsk diplomati som profesjonell fredsmekler som ble skapt i kjølvannet av Oslo-avtalene og borgerkrigen på Sri Lanka, lever til en viss grad videre i Utenriksdepartementets korridorer, hvor den har kommet mange karrieresøkende byråkrater til gode. Men utenfor Norges grenser er det knapt noen som husker disse fiaskoene. I sin forvaltning av norsk Midtøsten-politikk har Utenriksdepartementet satt Norge i en felle som har kostet landet talløse milliarder i bortkastet investering i palestinsk "statsbygging." Vi har sett spede tilløp til innrømmelse av denne skandalen når det gjelder medvirkning til finansiering av palestinske terrorister, men dette er toppen av isfjellet. Norge er også medansvarlig for finansieringen av de palestinske mediene som bl.a. gir palestinske barn opplæring i jødehat og terror gjennom fjernsynsprogrammer og undervisningsmaterieell ved palestinske skoler som underbygger hatet og fremmer en uforsonlig holdning til den jødiske staten. Denne innsatsen vil ha virkning på fredsmuligheten i Midtøsten i lang tid. Det er på høy tid at Riksrevisjonen gir Stortinget en sann og fullstendig redegjørelse for denne skandalen som fremdeles belaster Statsbudsjettet.

Vi forstår at det vil være politisk vanskelig for Regjeringen å innrømme de mange feilgrepene som er gjort de siste 25 år. Den sittende regjeringen hadde en mulighet til dette da den tiltrådte, en mulighet den ikke evnet å utnytte. Norge vil derfor i overskuelig fremtid være henvist til å fortsette med å betale regningen for politiske feilgrep som ble gjort på 1990-tallet.

Michael Mandelbaum er professor i amerikansk utenrikspolitikk ved Johns Hopkins School of Advanced International Studies. Denne artikkelen er hentet fra hans bok "Mission Failure: America and the World in the Post-Cold War Era." (Oxford University Press)

Fredsprosessen er et hinder for fred

Og slik har det alltid vært fordi dens forutsetninger er feilaktige.

Michael Mandelbaum

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Det amerikanske presidentskapet har akkumulert en rekke tradisjoner som enhver som sitter i vervet forventes å føre videre. Eksempler inkluderer det å holde den årlige talen til Kongressen om unionens tilstand, å tenne det nasjonale juletreet og å være ordstyrer for den israelsk-palestinske fredsprosessen. Den neste presidenten vil utvilsomt videreføre alle tre. Dersom hun eller han følger det mønsteret som er etablert av de siste innehaverne av embetet, vil imidlertid resultatet av fredsprosessen bli en fiasko. En fortsettelse av fredsprosessen slik den har vært praktisert hittil, vil faktisk ikke bare være nytteløs, – den vil være klart skadelig. Gjennomføringen av fredsprosessen har gjort freden *mindre* sannsynlig. Dersom den i det hele tatt skal fortsette, vil det være behov for en grunnleggende endring i den amerikanske tilnærmingen.

Suksessive administrasjoner har mislykkes i fredsprosessen fordi de ikke har forstått – eller ikke innrømmet overfor seg selv – hva slags konflikt det er de har forsøkt å løse. Slik de amerikanske tjenestemennene som har vært engasjert i dette langvarige forsøket, har det å skape fred vært noe som likner på tarifforhandlinger. Hver av partene, har de trodd, har ønsket en løsning og oppgaven for USA har vært å finne den gylne middelvei, et sett av arrangementer som begge sider kunne akseptere.

Faktum er at hver av partene har ønsket å få slutt på konflikten, men på radikalt forskjellige og egentlig uforenlige måter, noe som alltid har gjort en løsning umulig: Israel har ønsket fred og palestinerne har ønsket å ødelegge Israel.

I sentrum av konflikten, stående som en skyskraper i ørkenen for alle som brydde seg om å se, er den palestinske avvisning av å akseptere jødisk suverenitet i Midtøsten. Denne holdningen har eksistert i minst et århundre etter den arabiske avvisning av Balfour-erklæringen i 1917. Selv om mye har forandret seg i regionen i det hundreåret, har ikke konfliktens grunnleggende årsak gjort det. Palestinernes standpunkt kommer til uttrykk i deres entusiasme for det som kalles oppvigleri: Uopphørlig nedsettende propaganda om jødene og Israel, fornektelse av enhver jødisk tilknytning til Jerusalem og dens omegn og insisteringen på at landet mellom Jordanelven og Middelhavet tilhører araberne. Dette gjør at jødene som bor her etter palestinernes oppfatning er foraktelige inntrengere som må drepes eller jages bort.

Palestinernes holdning har likeledes kommet til uttrykk gjennom forhandlernes avvisning, enten av et hvilket som helst forslag om å avslutte konflikten eller ved å komme med egne motforslag. Målet om å eliminere Israel ligger også bak palestinske tjenestemenns glorifisering av dem som myrder israelske sivilpersoner som “martyrer,” og betaling av lønn for å oppmuntre dem til slike drap.

Amerikanske tjenestemenn har enten oversett eller bagatellisert alt dette. De har aldri fremhevet hvor sentralt det er i konflikten, men har i stedet fokusert på israelsk kontroll over Vestbredden og Jordan-elven som det israelske forsvaret erobret fra Jordan i 1967-krigen og hvor Israel har bygget byer, landsbyer og bosettinger. Amerikanske tjenestemenn har ansett “okkupasjonen” (som det internasjonale samfunn har valgt å kalle det) av Vestbredden som årsaken til den pågående konflikten. Faktum er at det er det motsatte som er sant. Det er konfliktens vedvarenhet som holder Israel på Vestbredden.

Et flertall av israelerne tror at det å opprettholde kontroll over hele territoriet medfører høye kostnader, men at det å overlate det fullstendig til palestinsk kontroll, gitt den virulente palestinske fiendskapen mot selve deres eksistens, ville påføre dem enda større kostnader.

De har god grunn til å mene at en tilbaketrekking ville skape et vakuum som anti-israelske terrorgrupper ville fylle. Rikelig med erfaring støtter dette synet: Da Israel trakk seg tilbake fra Sør-Libanon og Gaza, tok to

“Den neste amerikanske administrasjonen bør fortelle sannheten om den israelsk-palestinske konflikten, nemlig at ansvaret for å skape og forevige den ligger på den palestinske siden.”

terrororganisasjoner – Hizbollah i Libanon og Hamas i Gaza – kontroll over de evakuerte områdene og fortsatte med å rette angrep mot den jødiske staten.

Mens de i private samtaler innrømmer at det ikke vil bringe fred, har amerikanske fredsmeklere ikke desto mindre tidligere rettferdiggjort det å fortsette fredsprosessen med at det tjener amerikanske interesser ved å muliggjøre gode forbindelser til arabiske myndigheter samtidig som det opprettholder nære bånd til Israel. Ifølge denne tankegangen kunne amerikanerne si til de arabiske herskerne, og disse igjen kunne si til sine glødende anti-sionistiske undersåtter, at USA når det kommer til stykket arbeider for å ta hensyn til deres klagemål.

Konflikten hadde imidlertid ikke den viktigheten for arabisk-amerikanske forbindelser som man påsto. De arabiske lederne bestemte sin politikk overfor USA og andre land på grunnlag av sine egne interesser, og fremfor alt deres felles interesse av å holde på makten, noe som sjelden hadde noe med Israel å gjøre. Nå derimot, med borgerkriger rasende over hele regionen og med USA som trekker seg tilbake fra Midtøsten, og med deres erkefiende, Iran, som er i ferd med å bli stadig mer mektig, har arabiske ledere lagt bort til og med påskuddet om at konflikten mellom Israel og palestinerne betyr særlig mye for dem.

Fredsprosessen er derfor blitt unødvendig for USA, endog av de grunnene som holdt den ved like tidligere. I sin velkjente form er imidlertid fredsprosessen

“Ved å oversvømme Israel med mennesker som er fiendtlig innstilt til landet, ville resultatet av å gjennomføre “retten til å vende tilbake” innebære ødeleggelse av Israel.”

verre enn det: Den har medført reell skade og vil fortsette å gjøre det hvis den ikke blir grunnleggende endret. Den amerikanske utøvelsen av fredsprosessen innehar en uheldig likhet med den gamle skikken mer å behandle sykdommer ved å plassere igler på den sykes kropp: Dette var basert på en utilstrekkelig forståelse av den patologien man forsøkte å kurere. Det løste ikke problemet og noen ganger gjorde det sykdommen vesentlig verre.

Den ortodokse tilnærmingen til fredsprosessen har skadet amerikanske interesser ved å sløse bort den mest verdifulle ressursen den amerikanske regjeringen har, nemlig tidsressursen til sine seniortjenestemenn. Dette har gjort skade også ved å avlede oppmerksomhet fra den virkelige årsaken til konflikten – den palestinske vegringen mot å akseptere Israels nærvær og legitimitet – og

derved redusere en allerede liten sjanse til å avslutte konflikten. Verst av alt er at fredsprosessen faktisk har hindret en løsning på konflikten ved – utilsiktet – å støtte den nåværende palestinske strategien for å eliminere den jødiske staten.

Den neste amerikanske administrasjonen bør fortelle sannheten om den israelsk-palestinske konflikten, nemlig at ansvaret for å skape og forevige den ligger på den palestinske siden.

Den nåværende palestinske strategien er den tredje siden opprettelsen av Israel. Den første, som begynte etter Israels uavhengighetserklæring i 1948 gikk ut på frontalangrep av arabiske militære styrker med erobring, okkupasjon og utryddelse som formål. Denne strategien brøt sammen med et rungende nederlag for arméene til Egypt, Jordan og Syria i juni 1967. Den andre strategien baserte seg på terror med det formål å demoralisere hele den israelske befolkning, noe som skulle lede til et endelig sammenbrudd for samfunnet deres. Selv om terrorismen fortsetter, har også den mislykkes: Israel er blitt en øy av samfunnsmessig solidaritet, politisk stabilitet og økonomisk dynamikk i en region hvor andre land mangler alle de tre egenskapene.

“Selv om terrorismen fortsetter, har også den mislykkes: Israel er blitt en øy av samfunnsmessig solidaritet, politisk stabilitet og økonomisk dynamikk i en region hvor andre land mangler alle de tre egenskapene.”

I senere år har derfor palestinerne og deres allierte adoptert en tredje strategi: Delegitimering. De har søkt å portrettere Israel som en nykolonialistisk makt som praktiserer den form for diskriminering som karakteriserte apartheidperioden i Sør-Afrika. Bevegelsen som fremmer boikott, divestering og sanksjoner, BDS, er det mest synlige virkemiddelet i denne strategien. Her søker aktivistene å svekke Israel, først økonomisk og deretter dødelig, ved å gjøre landet til en internasjonal pariatat.

Denne strategien vil også mislykkes, ikke minst fordi de anklagene de slår om seg med er falske. Ikke desto mindre har fredsprosessen gitt forkjemperne for denne strategien grunn til å tro at den kan virke. De palestinske selvstyremyndighetene, først ledet av Yasser Arafat og nå av Mahmoud Abbas, har greid å sikre at alle forhandlingene med Israel er blitt mislykket som følge av deres umedgjørighet, mens de samtidig har unnlatt å ta ansvar for fiaskoen.

Suksessive amerikanske administrasjoner har avstått fra å fortelle verden – i klartekst, uttrykkelig og gjentatt – nøyaktig hvorfor fredsprosessen aldri har lyktes. Obama-administrasjonen har faktisk lagt skylden på Israel. Ved å unnlate å tilbakevise den falske fremstillingen av fredsprosessens skjebne, – og til og med enda verre, – ved tidvis å propagere den, har den amerikanske regjering forsterket delegitimeringsstrategien og har bidratt til å gjøre en minimal sjanse til å løse konflikten enda mer minimal. [Til dette har også norske og andre europeiske myndigheter gitt sine bidrag, o.a.]

Hva burde så den neste administrasjonen gjøre? Den ville forbedre sine forgjengeres innsats ved å forlate fredsprosessen fullstendig. Hvis imidlertid, slik forhistorien sannsynliggjør, den nye administrasjonen følger i fotsporene til de foregående syv administrasjonene og viderefører en fredsprosess, bør den gjøre to grunnleggende endringer i hvordan USA utfører den.

For det første bør den fortelle sannheten om den israelsk-palestinske konflikten, – nemlig at ansvaret for å skape og videreføre den ligger på den palestinske siden. Fred forutsetter at palestinerne aksepterer folkeretten: Israel er en legitim, internasjonalt anerkjent og suveren stat. Fred forutsetter at

**“Fred forutsetter
at palestinerne
aksepterer folkeretten:
Israel er en legitim,
internasjonalt
anerkjent og suveren
stat.”**

de aksepterer internasjonal sedvane: Israel er nasjonalstaten til det jødiske folk, og nasjonalstaten er standardformen for politisk organisasjon i verden. Og fred forutsetter at palestinerne aksepterer normene for alminnelig anstendighet og fornuft: Jødene har den samme rett til suverenitet som et hvilket som helst annet folk. Det betyr at fred forutsetter en grunnleggende endring i palestinernes holdning, – intet mindre.

Forhandlinger vil i beste fall være ufruktbare uten slike forvandlinger, noe som reiser spørsmål om hvordan vi skulle kunne vite at de har funnet sted.

Dette leder til den andre endringen den neste administrasjonen bør foreta i fredsprosessen dersom den insisterer på å fortsette den. Den neste presidenten bør gjøre det til en forutsetning for å gjenoppta forhandlinger at palestinerne gir avkall på deres såkalte rett til å vende tilbake.

De har insistert på at som en del av enhver løsning skal alle etterkommerne etter de 400.000 araberne som flyktet fra det som ble Israel i 1948, – en folkegruppe som anslås til flere millioner mennesker, skal tillates å slå seg ned

i Israel. Foruten å være fullstendig upraktiserbart, er kravet moralsk latterlig. De opprinnelige flyktningene dro på grunn av en krig som ble startet av araberne, ikke av israelerne. Den nye israelske regjeringen ba dem til og med inntrengende om å bli værende. Arabiske ledere ba dem om å dra idet de lovet dem at de kunne vende tilbake etter den planlagte ødeleggelsen av den nye staten. Kravet har også en historisk presedens. Det var også andre slike store flyktningestrømmer i det tyvende århundret: Hinduer flyktet fra Pakistan og muslimer fra India i 1947, og jøder flyktet fra arabiske land hvor de ble utvist, noen ganger fra steder hvor deres forfedre hadde bodd i århundrer og i antall som var sammenlignbare, om ikke større enn det totale antall arabere som flyktet fra Israel i 1948. Ikke i noe tilfelle var landene folk flyktet fra forventet å ta dem tilbake.

“Retten til å vende tilbake” har heller ikke noe grunnlag i folkeretten. Palestinerne hevder at denne retten stammer fra FNs Hovedforsamlings resolusjon 194 fra 1948. Den resolusjonen som i hovedsak tok opp andre saker, inkluderte en artikkel som foreslo tilbakevending av alle flyktninger – inkludert jøder som hadde bodd i arabiske land – til sine opprinnelige hjem. Resolusjonen var ikke bindende og var aldri ment å være gjeldende rett. De arabiske regjeringene gjorde aldri noen anstrengelser for å gi en slik “rett” til jøder som måtte flykte fra sine hjemland, og de stemte i alle fall ikke for resolusjonen da den ble forelagt for FNs Hovedforsamling.

Dette palestinske kravet er i realiteten et angrep på den jødiske statens suverenitet og som sådant en del av en århundregammel kampanje mot sionismen. Den hevder at Israel ikke burde tillates å utøve suverenitetens virkelig grunnleggende og definerende prerogativ – kontroll over egne grenser. En slik rett ville også nekte Israel et annet suverenitetsprivilegium, nemlig det å kunne bestemme hvem som har rett til statsborgerskap. Ved å oversvømme Israel med mennesker som er fiendtlig innstilt til landet, ville resultatet av å gjennomføre “retten til å vende tilbake” innebære ødeleggelse av Israel, noe som sikkert er grunnen til at palestinerne insisterer på den..

Innenfor ortodoks fredsprosesstenkning er “flyktningeproblemet” klassifisert som en av sakene som tilhører “sluttstatusforhandlingene” som er de problemene som er så vanskelige at de bare kan tas opp etter at alle de lettere problemene er løst. Faktum er at insisteringen på en “rett til å vende tilbake” sikrer at forhandlingene vil mislykkes og derfor ikke burde ha vært igangsatt

““Retten til å vende tilbake” har heller ikke noe grunnlag i folkeretten.”

fordi det summerer seg opp til det palestinske kravet om å oppnå noe som det ikke lar seg forhandle om: Israels forsvinning.

Dersom og når palestinerne signaliserer at de godtar Israel ved å oppgi dette kravet, vil det bli mulig å ta opp de spørsmålene som krever forhandlinger, nemlig grensen mellom Israel og en palestinsk stat, noe som godt kan innebære fjerning av noen jødiske bosettinger øst for Den grønne linjen fra 1949, og utplassering av militære styrker mellom den nye grensen og Jordanelven. Men så lenge palestinerne ved å hevde sin “rett til å vende tilbake” gjør det klart at de avslår å leve fredelig side om side med en jødisk stat, er forhandlinger i beste fall bortkastet tid og i verste fall en måte å eviggjøre konflikten gjennom

“Dette palestinske kravet er i realiteten et angrep på den jødiske statens suverenitet og som sådant en del av en århundregammel kampanje mot sionismen.”

å oppmuntre palestinerne til å holde fast ved sitt mål om å eliminere Israel.

Ganske visst vil ikke de to nødvendige endringene i den amerikanske tilnærmingen til fredsprosessen i seg selv bringe fred. Bare en oppgivelse av den grunnleggende palestinske holdningen til Israel kan gjøre det, og USA har ikke makt til å kunne forandre den holdningen. Disse endringene ville

imidlertid ha ønskelige konsekvenser. De ville nedmuntre den strategien som søker delegitimering ved å gjøre det klart at USA avviser denne strategiens premisser, noe som i sin tur ville redusere, om enn ikke fjerne oppslutningen om strategien i USA og der hvor den er mest populær: I Europa.

Å redusere støtten til delegitimeringen av Israel ville sende palestinerne et budskap om at denne strategien, i likhet med militært frontalangrep og terrorisme, ikke vil lykkes med å ødelegge Israel. De to endringene ville også forbedre den moralske tonen i amerikansk utenrikspolitikk. Å snakke sant om den israelsk-palestinske konflikten ville stadfeste amerikansk støtte til folkerett, demokrati, fredelig bileggelse av internasjonale konflikter og prinsippet om alle nasjoners like rettigheter. Det ville også bekrefte amerikansk motstand mot aggresjon og terrorisme. Det ville så å si plassere USA på den rette siden av historien, for å bruke et yndlingsuttrykk fra de siste administrasjonene.

Kilde: www.commentarymagazine.com/articles/peace-process-obstacle-peace/

Robbie Sabel er professor i folkerett ved Det hebraiske universitet i Jerusalem. Han var tidligere juridisk rådgiver for det israelske utenriksdepartement. Han har publisert en rekke vitenskapelige bøker og artikler.

Manipulering av folkeretten som våpen i krigen mot Israel

Robbie Sabel

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Forsøkene på å stemple Israel som en stat som bryter folkerettens regler er blitt et tilbakevendende trekk i den “lovkrigen” som føres mot Israel. Selv om ingen stat har helt rent rulleblad i denne sammenheng [Norge er flere ganger dømt for overtredelser. o.a.], er Israels merittliste når det gjelder overholdelse bemerkelsesverdig sterk. Israelske domstoler håndhever folkerettslig sedvanerett som en del av landets lover og i en lang serie av dommer har Israels Høyesterett pålagt den israelske regjeringen, forsvaret og sikkerhetsorganene å endre politikk som etter rettens oppfatning var i strid med folkerettslig sedvane. Israels Høyesterett til og med grepet inn i pågående kampsituasjoner, noe som kanskje er enestående blant de nasjonale rettssystemene. Den israelske regjeringen har et nær plettfritt rulleblad når det gjelder å etterleve slike domstolsvedtak.

På det personlige plan kan denne forfatteren bevitne at en ikke særskilt vennlig egyptisk seniorforhandler som fortalte ham i privat samtale at selv om det å forhandle med Israel var et “helvete,” var han oppmerksom på at når enighet var oppnådd, hadde Israel et svært godt skussmål når det gjaldt å overholde sine avtaler.

Muligens fordi de som baktaler Israel er klar over dette faktum, har de begitt seg inn i en prosess hvor de manipulerer folkeretten på en måte som finner opp regler som bare gjelder for Israel og ikke for andre stater eller i andre situasjoner. Blant eksemplene på slik manipulering finner vi følgende:

Resolusjoner fra FNs Hovedforsamling:

I henhold til FN-pakten har resolusjoner fra FNs Hovedforsamling status som anbefalinger til statene og er ikke bindende.[1] De skaper ikke folkerett og ingen stat kan være “skyldig” i å bryte en slik resolusjon. Slike resolusjoner er politiske meningsytringer som er fremsatt av en hvilken som helst gruppe som kan mønstre et flertall for en gitt sak på et gitt tidspunkt. Et fremtredende eksempel er Hovedforsamlingens Resolusjon 194(II) fra 1948 som foreslo tiltak for å løse den arabisk-israelske konflikten, inkludert flyktningsespørsmålet.[2] Alle de arabiske statene som var medlemmer av FN på det tidspunktet stemte

“Forsøkene på å stemple Israel som en stat som bryter folkerettens regler er blitt et tilbakevendende trekk i den “lovkrigen” som føres mot Israel.”

mot resolusjonen idet de motsatte seg enhver anerkjennelse av Israel.[3] Hovedforsamlingen har senere på ny vedtatt den delen av resolusjonen som gjelder flyktninger.[4]

Det palestinske juridiske standpunktet er at denne bestemmelsen derved på mirakuløs måte er blitt til en bindende bestemmelse i folkeretten. Den juridiske realiteten er imidlertid at selv der hvor FNs Hovedforsamling gjentar en slik resolusjon, forblir den likevel ikke-bindende. Som en ledende fransk jurist sa det: *“Det er heller ikke grunnlag for å hevde at ikke-normative resolusjoner i kraft av gjentakelser*

kan bli omgjort til positiv lov ved hjelp av en messende virkning.”[5] Ingen stat er kjent for å ha uttalt at den uten videre aksepterer resolusjoner fra FNs Hovedforsamling som bindende for seg. Ikke desto mindre kan man ofte høre at Israel “bryter” Hovedforsamlingens resolusjoner. Det finnes tilsynelatende en tolkning av FN-pakten som bare gjelder Israel.

Resolusjoner fra FNs Sikkerhetsråd:

De anti-israelske lovkrig-taktikerne er klar over at resolusjoner fra FNs Hovedforsamling forsøker å anklage Israel for å bryte resolusjoner fra FNs Sikkerhetsråd. Også her overser kritikerne de reglene som uttrykkelig står i FN-pakten. Resolusjoner fra Sikkerhetsrådet er bare bindende i de tilfelle hvor Sikkerhetsrådet, idet det uttaler seg i overensstemmelse med Kapittel VII i FN-pakten, erklærer at det fra en stats side har skjedd en aggresjonshandling eller at statens handling er en trussel mot verdens fred og sikkerhet.[6]

Sikkerhetsrådet har aldri avgitt en slik erklæring mot Israel. Det har for den saks skyld heller aldri avgitt en slik erklæring vedrørende arabisk aggresjon mot Israel. Akkurat som Hovedforsamlingen er Sikkerhetsrådet en politisk forsamling og dens resolusjoner er politiske utsagn og ikke rettslige dommer.

Medlemmene av FN har påtatt seg å sette ut i livet Sikkerhetsrådets resolusjoner bare i de tilfelle at de er vedtatt under Kapittel VII. Likevel har denne bestemmelsen i FN-pakten ikke forhindret Israel fra å bli anklaget for å “bryte” ikke-bindende resolusjoner fra Sikkerhetsrådet.

“Ulovlig” militær okkupasjon:

Der er en legitim debatt om hvorvidt Vestbredden faktisk er territoriet til en fiendtlig suveren stat og derved underlagt reglene om militær okkupasjon. Bortsett fra i denne debatten, uttales det likevel som en selvfølge av nesten alle anti-israelske skribenter at israelsk militær okkupasjon er ulovlig som sådan.[7] I en væpnet konflikt tillater imidlertid folkeretten klart militær okkupasjon. Det er interessant å merke seg at FNs Sikkerhetsråd aldri har erklært israelsk okkupasjon for å være ulovlig. Sikkerhetsrådets tilbakeholdenhet når det gjelder å fordømme israelsk okkupasjon som ulovlig er ikke nødvendigvis avledet av sympati for Israels politikk, men kommer antakelig fra erkennelsen av at okkupasjon er helt lovlig i tilfelle væpnet konflikt.[8]

“Resolusjoner fra Sikkerhetsrådet er bare bindende i de tilfelle hvor Sikkerhetsrådet, idet det uttaler seg i overensstemmelse med Kapittel VII i FN-pakten, erklærer at det fra en stats side har skjedd en aggresjonshandling eller at statens handling er en trussel mot verdens fred og sikkerhet.”

Sikkerhetsrådets faste medlemmer husker sikkert okkupasjonen av Tyskland og Japan etter Den annen verdenskrig som var klart lovlig i henhold til lovene om væpnet konflikt. I senere tid var USAs okkupasjon av Irak etter den andre Golf-krigen allment betraktet som en lovlig handling og denne lovligheten fikk til og med uttrykkelig bekreftelse av Sikkerhetsrådet.[9] Israels anvendelse av folkerettens regler for militær okkupasjon på Vestbredden har kanskje ikke gitt Israel mye PR-støtte, men den er lovlig. Alternativet, nemlig å anvende israelsk lov, kunne ha blitt ansett for å være en annektering. Det faktum at Israel handlet lovlig har imidlertid ikke avledet motstanderne fra forsøk på å klistre det nyoppfunnede rettsbegrepet “ulovlig okkupasjon” på israelsk virksomhet.

Arabiske flyktningers “rett til å vende tilbake”:

I henhold til folkeretten må en stat tillate å slippe sine innbyggere inn på sitt territorium. Derved er det mulig å snakke om en “rett til å vende tilbake” for innbyggere til deres nasjonalstat. Internasjonale traktater som Israel er part til

henviser til denne retten for personer til å returnere til “sine egne land” med noen begrensninger.[10] De viktigste regionale menneskerettighetstraktater klargjør uttrykkelig uttrykket “sine egne land” som eksplisitt bare å gjelde personer med nasjonal tilhørighet til landet.[11] Noen akademikere tror at en slik rett også bør omfatte fastboende innbyggere,[12] men det er tydeligvis ingen stater som har sluttet seg til et slikt standpunkt og regjeringene tolker reglene som å bety at retten bare gjelder for personer med nasjonal tilhørighet.

Manipuleringen av regelen som foreslås av araberstatene går imidlertid ut på at det finnes “en veletablert norm i folkeretten og i folkerettspraksis” – nemlig retten til alle palestinske arabiske flyktninger til å “returnere” til Israel, selv om de hverken har nasjonal tilhørighet der eller er permanent bosatt i Israel. [13]

“Det pågår et klart forsøk på å sverte Israel med det avskyelige fenomenet rasisme og apartheid ved å beskrive Israels sikkerhetsbarriere som en “apartheid-mur.””

Tolkningen av frasen “palestinske flyktninger” i denne sammenheng har dessuten vært utvidet til å inkludere alle direkte etterkommere. Det arabiske kravet går nå ut på at selv om vedkommende person, i likhet med sine foreldre og besteforeldre, var født i et annet land, og kan være statsborgere og permanent bosatte i en annen stat, vil folkeretten likevel sikre dem rett til å “returnere” til Israel. Det er anslått at i henhold til en slik definisjon ville mer enn fem millioner mennesker kunne kreve “rett til å returnere” til Israel. Ingen slik fortolkning av begrepet “flyktning” eller “rett til å vende tilbake” har noen gang vært holdt for å gjelde i noen situasjon utenom den israelsk-palestinske konflikten. Det bør tilføyes at palestinske forhandlers fastholdelse av deres krav om at Israel anerkjenner en slik “rett,” har gjort det svært vanskelig å komme frem til en pragmatisk løsning på problemet.

“Apartheid-muren”:

Det pågår et klart forsøk på å sverte Israel med det avskyelige fenomenet rasisme og apartheid ved å beskrive Israels sikkerhetsbarriere som en “apartheid-mur.”[14]

Ethvert grensegerde tjener til å atskille områder, og man kan bare håpe på en verden uten grenser. Men så lenge Israel står overfor terrorhandlinger er det like legitimt tiltak for Israel som det er for andre stater å sette opp en barriere for å hindre terrorangrep og ulovlige passeringer.[15] De som kaller

gjerdet en “apartheid-mur” viser ofte til den rådgivende meningsytringen til Den internasjonale domstolen i Haag om dette spørsmålet.[16] De unnlater å nevne at Den internasjonale domstolen i denne meningsytringen ikke gjorde noen som helst henvisning til eller trakk noen analogi til “apartheid.” Dessuten, selv om et flertall av domstolens medlemmer kritiserte traséen til “muren” for å ligge utenfor våpenhvileavtalens “grønne linje” fra 1949,[17] var de påpasselige med ikke å avvise Israels prinsipielle rett til å bygge et slikt sikkerhetsgjerd.

Apartheid er definert som en “sosialt og politisk definert politikk for rasemessig atskillelse og diskriminering håndhevet av hvite mindretallsregimer i Sør-Afrika fra 1948 til 1994.”[18] Blant de fremtredende trekkene ved den sørafrikanske apartheidpolitikken var: Forbud mot ekteskap mellom hvite og mennesker av andre raser,[20] forbud mot sex utenfor ekteskap mellom hvite og sorte mennesker,[2] forbud for sorte mot å utføre fagarbeid i bymessige områder utenom de som var avsatt til boområder for sorte,[22] streikeforbud for sorte,[23] hindre for fargede afrikanere mot å ta utdanning som kunne lede dem til å *“aspirere til stillinger de ikke ville få tillatelse til å inneha i samfunnet.”*[24] Sorte studenter var utestengt fra å studere ved større hvite universiteter.[25] Ved alle offentlige steder som restauranter, svømmebassenger og offentlig transport ble det slått opp skilt med påskriften “Kun for europeere” eller “Kun for ikke-europeere” for å håndheve lovgivningen.[26] Selv Israels mest aggressive motstandere må antakelig føle seg uvel ved å påstå at dette er situasjonen i Israel.

“Det virkelige målet bak apartheid-kampanjen er fornektelsen av staten Israels legitimitet.”

Når man er klar over at beskyldningen om apartheid i det moderne Israel mangler troverdighet, blir det fremsatt en anklage om at selve det faktum at Israel er en jødisk stat beviser at der er en “apartheid-liknende” situasjon i landet.[27] En Internett-side skriver at *“apartheid begynte og er rotfestet i selve opprettelsen av den jødiske kolonistaten.”*[28] Selve kjernen i denne anklagen mot Israel ligger i den ofte gjentatte beskyldningen om at landets rasisme *“er mest tydelig symbolisert i Israels jødiske flagg, i nasjonalsangen og i de offisielle helligdagene.”*[29] Anklagerne retter ikke et kritisk ord mot de titalls liberale demokratiske statene som har kristne kors føyet inn i sine flagg, og heller ikke mot de tallrike muslimske statene med halvmånesymbolet til islam som deres statssymboler. Det synes igjen å foreligge en spesiell juridisk definisjon av apartheid som gjelder for Israel.

Den kanskje mest hårreisende indikasjonen på det virkelige formålet bak kampanjen "Israel er apartheid," avsløres på en av de mest aktive Internett-sider som propagerer denne ideen. De skriver at blant målsettingene for *"tiltalen for forbrytelsen apartheid"* er å *"sette det sanne flertallet i stand til å returnere til makten over sitt eget land mens de beskytter minoritetenes rettigheter."*[30] Med andre ord: Det virkelige målet bak apartheid-kampanjen er fornektelsen av staten Israels legitimitet og beslutningen om at den eneste fremtiden Israels jødiske befolkning kan håpe på er som "beskyttet" etnisk minoritet i en arabisk palestinsk stat.

Våpenhvilelinjens rettslige status:

En israelsk regjering kan komme til å måtte avgjøre hvorvidt den skal godta våpenhvilelinjen mellom Israel og Jordan, allment kjent som "Den grønne linjen," som utgangspunkt for forhandlinger om en grense mellom Israel og en fremtidig palestinsk stat. Dette spørsmålet blir imidlertid ofte presentert på en manipulerende måte som et rettslig aksiom som sier at Den grønne linjen allerede har status som en rettslig bindende grense.

Den israelsk-jordanske våpenhvilelinjen fra 1949 slår fast at Den grønne linjen er en demarkasjonslinje for en våpenhvile,[31] og at den ikke skal *"tolkes som på noen måte å foregripe en endelig politisk konfliktløsning mellom partene."*[32]

"FNs Sikkerhetsråds Resolusjon 242 som ble godtatt av alle partene i konflikten som et omforent rammeverk for fredsforhandlinger, har ingen henvisning til Den grønne linjen."

Våpenhvileavtalen fortsetter så med uttrykkelig å bestemme at *"Partene er blitt enige om demarkasjonslinjene for våpenhvilen uten å foregripe fremtidige territoriale løsninger eller grenselinjer eller krav fra noen av partene som har sammenheng med dette."*[33] Hverken Israel eller Jordan betegnet noen gang Den grønne linjen som deres internasjonale grense. Før 1967 avsto Jordan og andre arabiske stater fra å anerkjenne Den grønne linjen som en grense på grunn av deres motstand mot å akseptere Israels legitimitet, selv innenfor Den grønne linjen.

Ved å inngå en fredstraktat har Israel og Jordan nå gjensidig anerkjent opphøret av våpenhvileavtalen av 1949.[34] I henhold til folkeretten overlever internasjonale grenser de traktatene som opprettet dem. Dette gjelder imidlertid ikke våpenstillstand eller demarkasjonslinjer for våpenhvile. Den midlertidige natur til våpenstillstand eller våpenhvile er slik at deres gyldighet opphører sammen med opphøret av våpenstillstand eller våpenhvile. Derfor har Den grønne linjen ikke lenger noen rettslig gyldighet.

FNs Sikkerhetsråds Resolusjon 242 som ble godtatt av alle partene i konflikten som et omforent rammeverk for fredsforhandlinger, har ingen henvisning til Den grønne linjen. Den israelsk-jordanske fredstraktaten henviser til “grensedefinisjonen under Mandatet” idet den definerer den israelsk-jordanske grensen, men ingen henvisning ble gjort til Den grønne linjen.[35]

Resolusjonen fra FNs Hovedforsamling som ba om en rådgivende meningsytring fra Den internasjonale domstolen i Haag vedrørende “*Rettslige konsekvenser av å konstruere en mur på okkupert palestinsk territorium,*” hadde ingen henvisning til Den grønne linjen. Den arabiske ligas skriftlige uttalelse til Den internasjonale domstolen i

dette spørsmålet viser til “*våpenhvilelinjen som nå markerer grensen mellom Palestina og Israel.*” Uttalelsen fortsetter imidlertid med å påpeke: “*Formålet med våpenhvilen var ikke å etablere eller anerkjenne noen som helst territoriell, formyndersk eller andre rettigheter, krav eller interesser hos noen av partene.*”[36]

Den jordanske dommeren Al-Khasawneh skrev i sin separate meningsytring at “*Det finnes ingen implikasjon om at Den grønne linjen skal bli en permanent grense.*”[37] Endog den endelige rådgivende meningsytringen fra domstolen som sterkt kritiserer Israel for valget av trasé for “muren,” slår uttrykkelig fast at domstolens rådgivende meningsytring “*ikke medfører noen implikasjon om at Den grønne linjen skal bli en permanent grense.*”[38]

“Det synes således å være en internasjonal regel for israelske granskningskommisjoner og en annen for resten av verden.”

Ikke desto mindre kan man fortsatt høre at når det gjelder Israel, har en midlertidig våpenhvilelinje rettslig status som permanent grense.

Granskningskommisjoner:

Når USA eller Storbritannia eller andre demokratiske stater oppretter komiteer for rettslig granskning av spørsmål om omfatter deres væpnede styrker, tenderer verdensopinionen til å se på det som et uttrykk for de angjeldende statenes demokratiske natur. Denne forfatteren har ikke lykket med å finne tilfeller av internasjonale krav om at slike kommisjoner må inkludere utlendinger.

Israel har en velfortjent anseelse for sin uavhengige og upartiske rettsforvaltning. Ikke desto mindre, når Israel oppretter slike granskningskommisjoner møter landet nesten automatisk krav om at kommisjonen må inneholde ikke-israelsk deltakelse. Det synes således å være en internasjonal regel for israelske granskningskommisjoner og en annen for resten av verden.

Det okkuperte Gaza:

Etter den israelske ensidige tilbaketrekkingen fra Gaza i 2005 har det ikke vært israelsk kontroll over Gaza-området. Området administreres av Hamas. Der er ingen israelsk militær myndighet i Gaza. Lovene i Gaza, både strafferettslige og sivile, er gitt av Hamas. Hamas kontrollerer økonomien, skattene, rettsvesenet, politiet og fengslene. Hamas har sin egen tungt bevæpnede milits. Hamas-myndigheten ble bestemt ikke oppnevnt av Israel og er ikke underordnet Israel. Ikke i henhold til noen akseptert rettsstandard er Gaza under israelsk okkupasjon. Israel opprettholder en blokade i et forsøk på å forhindre våpenleveranser fra å komme inn i Gaza. Dette utgjør imidlertid ikke en "okkupasjon." Dessuten har Gaza landforbindelse med Egypt som Israel ikke har noen som helst kontroll over.

“Den internasjonale Røde Kors-komitéen fortsetter å holde Gaza for å være under israelsk okkupasjon. Også her synes det å foreligge en særskilt definisjon av “okkupasjon” som bare gjelder for Israel.”

For at et område skal kunne betraktes som å være under okkupasjon krever folkeretten at territoriet må *“faktisk være satt under den fiendtlige hærens myndighet.”*[39] Den internasjonale domstolen uttalte som sin mening at *“territoriet er å anse som okkupert når det faktisk er satt under den fiendtlige hærens myndighet, og okkupasjonen gjelder kun på det territoriet hvor slik myndighet er blitt etablert og kan utøves.”*[40]

I en senere sak bekreftet domstolen sitt standpunkt idet den uttalte at *“okkupasjon krever faktisk utøvelse av myndighet fra de fremmede styrkers side”* (uthevet av forf.).[41] Selv Den internasjonale Røde Kors-komitéens rapport om dette emnet kom til den konklusjon at *“okkupasjon kan ikke opprettes eller holdes ved lag utelukkende gjennom utøvelse av makt fra utsiden av grensene til det okkuperte territoriet: Et visst antall fremmede “støtler på bakken” er nødvendig.”*[42] Røde Kors-komitéens rapport viser til *“de tradisjonelle regler for okkupasjon med deres sterke vektlegging av det faktiske grunnlag av et varig nærvær på bakken.”*[43]

Av politiske grunner ønsker PLO å opprettholde Gazas status som “okkupert” område.[44] Hva som er mer overraskende er imidlertid at Den internasjonale Røde Kors-komitéen fortsetter å holde Gaza for å være under israelsk okkupasjon.[45] Også her synes det å foreligge en særskilt definisjon av “okkupasjon” som bare gjelder for Israel.

Lovene om væpnet konflikt:

Lovene om væpnet konflikt er blant de mer veletablerte reglene i folkeretten og mange av traktatene om dette emnet blir ansett for å reflektere folkerettslig sedvanerett. Demokratiske stater, inkludert Israel, bygger disse reglene inn i de stående instruksene og militære manualer til sine væpnede styrker. Imidlertid, når det gjelder Israel har det vært gjort et nylig forsøk på å oppfinne to nye regler:

Proporsjonalitet i strid:

Loven om væpnet konflikt anerkjenner kravet om proporsjonalitet i to sammenhenger. For det første er det forbudt å angripe et militært mål dersom det vil forårsake sivile tap som er overdrevne i forhold til den militære fordel som kan oppnås.[46] For det annet må selvforsvarstiltak stå i forhold til trusselen. [47]

Når det imidlertid gjelder Israel synes en ny regel å ha blitt utviklet: At i faktisk strid må Israel ikke benytte våpen som ikke står i forhold til de våpen som benyttes av terrorgrupper. Når det gjelder andre stater, finnes det ikke en slik regel, – tvert om – alle arméer forsøker å konsentrere overlegen våpenstyrke mot fiendtlige stillinger og styrker. Denne universelle praksisen hindrer imidlertid ikke Israel fra å bli anklaget for å benytte “uforholdsmessig” styrke i faktiske kampsituasjoner.

Sivile tap:

Sivile tap er uheldigvis et vanlig trekk ved væpnede konflikter. Dette er spesielt tilfelle der hvor en fiende plasserer sine våpen blant sivile, slik Hamas gjør i Gaza og Hizbollah i Libanon. Det er et brudd på lovene om væpnet konflikt forsettlig å angripe sivile, og en stat kan bli gjort ansvarlig for skjødesløse og uaktsomme angrep. Hva angår Israel, blir imidlertid ethvert fiendtlig sivilt tap presentert som resultat av en “krigsforbrytelse,” selv om det er anerkjent at Israel går til det ytterste for å forsøke å forhindre og minimalisere sivile tap.[48]

Selvforsvar bare mot angrep fra stater:

Det kanskje mest flagrante forsøk på å manipulere folkeretten mot Israel var påstanden fra flertallet i Den internasjonale domstolen om at Israel ikke

“Det kanskje mest flagrante forsøk på å manipulere folkeretten mot Israel var påstanden fra flertallet i Den internasjonale domstolen om at Israel ikke hadde rett til selvforsvar mot terrorister som opererte fra de områdene som kontrolleres av de palestinske selvstyremyndighetene.”

hadde rett til selvforsvar mot terrorister som opererte fra de områdene som kontrolleres av de palestinske selvstyremyndighetene. Flertallet vedtok at de ikke engang ville undersøke hvorvidt etableringen av Israels sikkerhetsbarriere var en legitim selvforsvarshandling rettet mot terrorisme. Flertallet baserte sitt vedtak på deres fortolkning av Artikkel 51 i FN-pakten som anerkjenner den *“iboende rett til individuelt og kollektivt selvforsvar dersom et væpnet angrep skjer mot et medlem av FN.”* Flertallet tolket Artikkel 51 som å kreve at et angrep må komme fra en fremmed stat selv om det ikke er nevnt noe om et slikt krav i FN-pakten.

Domstolen besluttet derfor bryskt at *“Artikkel 51 i FN-pakten har ingen relevans for saken.”*[49] Domstolens konklusjon var at Israel ikke hadde noen som helst rett til selvforsvar mot terrorhandlinger som hadde sitt utspring i de områdene som sto under de palestinske selvstyremyndighetenes kontroll. De britiske, nederlandske og amerikanske dommerne var de eneste som nektet å slutte seg til dette oppsiktsvekkende vedtaket.[50] Denne merkelige meningsytringen fra Den internasjonale domstolen er ikke blitt adoptert av andre stater, og en akademiker noterer seg at *“statspraksis antyder sterkt at det internasjonale samfunn har anerkjent en rett til å bruke makt i selvforsvar som retter seg mot ikke-statlige aktører på fremmed territorium, i den grad man ikke kan stole på at den fremmede staten selv er i stand til å slå ned terrorvirksomhet.”*[51]

Konklusjon:

Israel har et sterkt rulleblad når det gjelder å overholde folkeretten, og landets rettssystem sikrer at det vil fortsette å være slik. Essensen i ethvert rettssystem er imidlertid at loven gjelder likt for alle. Dette prinsippet blir undergravet av forsøkene fra Israels fiender og baktalere på å manipulere folkeretten som ledd i deres lovkrig mot Israel. Å finne opp skreddersydde regler i folkeretten for anvendelse bare når det gjelder Israel, undergraver folkeretten og kan få en svikefull og undergravende virkning på rettsstaten generelt.

Kilder:

Kilde: <http://jcpa.org/article/manipulating-international-law-as-part-of-anti-israeli-lawfare/#sthash.11vTuSZF.dpuf>

Noteapparatet til denne artikkelen utgjør tre sider. Mange av notene viser til dokumenter og andre kilder som er tilgjengelige med linker til Internett. Av praktiske og plassmessige hensyn er derfor alle notene til denne artikkelen gjort tilgjengelige på original artikkelen

Av Barry Shaw er seniormedarbeider på området internasjonalt samarbeid ved the Israel Institute for Strategic Studies. Han har utgitt boken 'Fighting Hamas, BDS, and Anti-Semitism.'

Myten om palestinske suverenitetskrav

Barry Shaw

Oversatt for SMA av Per Antonsen

PLOs nasjonalpakt ble skrevet om i 1968 og ble på mange måter mer radikal og truende enn den opprinnelige versjonen.

Det israelske Institutt for strategiske studier, IISS hvor jeg er et stolt medlem og seniorforsker, er opprettet for å presentere fakta til politikere, diplomater, journalister, tenkegrupper og offentlig opinion om saker som angår Israel og landets konflikt med den arabiske verden og det videre internasjonale samfunn.

Ved å ta fatt i realitetene og sannheten snarere enn å hengi seg til dagens utopiske fantasier i letingen etter fred, presenterer IISS en klarsynt analyse av problemer og årsaker, og blottlegger derved de overfladiske forslagene som er ment å skulle løse de israelsk-arabiske konfliktene. En av disse mytene er det internasjonale ønsket om å skape en palestinsk stat.

Ingen av de diplomatiske forslagsstillerne har noen gang tatt for seg de offisielle standpunktene til de dysfunksjonelle palestinske politiske organene om hva som utgjør den territorielle suverenitet til et slikt Palestina.

Den såkalte moderate fløy innenfor palestinsk politikk, Den palestinske selvstyremyndigheten, hevder å operere på grunnlag av Den palestinske nasjonalpakten. Det gir innsikt å lære seg hvilket suverent territorium det palestinske hierarkiet hadde til hensikt å herske over. Det er til og med enda mer interessant å lære seg hvilket territorium de avviste som del av en fremtidig stat.

Idet de feide til side støtende utsagn i sin nasjonalpakt fra 1964, så som at Israel er ulovlig, at Balfour-erklæringen og Folkeforbundets Palestina-mandat bare var juks, at sionismen er rasisme, – utsagn som automatisk ville diskvalifisere dem fra å lede en stat, er de artiklene i den omskrevne nasjonalpakten fra 1968 som omhandler spørsmål vedrørende territoriell suverenitet, en leksjon i forvirring.

Artikkel 2 sier følgende: *“Palestina med sine grenser fra tiden under det britiske mandatet (som var karakterisert som noe juks) er en regional udelelig enhet.”*

Etter å ha avvist FNs delingsplan fra 1947 (Hovedforsamlingens resolusjon 181) som *“ulovlig,”* kan man få hevede øyenbryn av å lese Artikkel 24 i den palestinske nasjonalpakten som motsier Artikkel 2 ved forbausende nok å avvise at “Vestbredden” og Gaza er en del av en suveren palestinsk stat!

Artikkel 24 sier følgende: *“Denne organisasjonen utøver ingen regional suverenitet over Vestbredden i det hasjemittiske kongedømmet Jordan og på Gazastripen.”*

Det er fantastisk å kunne minne oss selv om at Palestina-araberne ikke bare manglet intensjon om å gjøre krav på “Vestbredden” og Gaza som del av sitt fremtidige hjemland, men at de offisielt og uttrykkelig ekskluderte disse områdene fra enhver sammenheng med et suverent Palestina!

De gjorde dette fordi de på denne tiden var under Den arabiske verdens beskyttelse. Det palestinske lederskap presenterte seg som en nasjonal frigjøringsbevegelse. Som Yasser Arafat sa, anså de seg for å være en del av den pan-arabiske bevegelsen som hadde som mål å ødelegge den jødiske staten Israel.

Yasser Arafat sa avfeiene til den italienske journalisten Arianna Palazzi i 1970: *“PLO kjemper mot Israel i pan-arabismens navn. Det du kaller Jordan er ikke noe annet enn Palestina.”*

Her ser vi altså at palestinerne forkaster “Vestbredden” og Gaza og innrømmer at de kjemper for å ødelegge Israel i pan-arabismens navn og ikke som en nasjonal frigjøringsbevegelse. Kunne dette være grunnen til at de konsekvent har avvist sjenerøse tilbud fra Israel om en tostatsløsning i bytte mot en anerkjennelse av Israels rett til å eksistere i fred og sikkerhet som den jødiske staten?

Dette etterlater bare ett spørsmål som henger i luften: Hva er det tilsiktede målet og det suverene territoriet som palestinerne så sterkt ønsker seg?

Deres nasjonalpakt ble omskrevet i 1968 og ble på mange måter mer radikal og truende enn den opprinnelige versjonen. Territorielt krever de hver kvadratmeter av Palestina slik det var under det britiske mandatet. Med andre ord: Bort med Israel.

De vier paragrafer i sin nasjonalpakt til fornektelse av det jødiske folks og sionismens legitimitet, og dermed demoniserer og avviser de sine naboers rett til selvbestemmelse. De har paragrafer som hyller bruken av terror (*“væpna kamp”* og *“kommandoaksjoner”*) for å nå sine mål.

De påstår frekt at FN-resolusjon 181, kjent som Delingsplanen, og opprettelsen av staten Israel *“er fullstendig ulovlig.”*

“Territorielt krever de hver kvadratmeter av Palestina slik det var under det britiske mandatet. Med andre ord: Bort med Israel.”

Etter å ha forkastet jødiske rettigheter til å leve i fred, sier deres Artikkel 24 med et sjokkerende hykleri: *“Det palestinske folk tror på prinsippene om rettferdighet, frihet, suverenitet, selvbestemmelse, menneskeverd og på alle folkegruppers rett til å leve i pakt med dem.”*

“Alle folkegrupper” synes å utelukke det jødiske folk i Israel. Nasjonalpakten deres fortsetter i voldelig sjåvinistisk stil med gjentakelse av oppfordring til frigjøringskrig, våpen og kamp.

I 2003 ble det laget utkast til en permanent konstitusjon som krever at Jerusalem skal være hovedstad i Palestina. Spørsmålet er hvorfor? De har allerede to de facto hovedsteder, – en i Gaza og en i Ramallah. Hvorfor en tredje? Det ble ikke skrevet inn noen ytterligere henvisning til territoriet i dette grunnlovsutkastet. Det er heller ikke innarbeidet i palestinsk lov. Dette skyldes hovedsakelig den interne konflikten mellom Fatah i Ramallah og det palestinske Hamas som kontrollerer Gaza.

Hamas-pakten sverger troskap til Det muslimske brorskap og er viet til ødeleggelse av Israel. Dokumentets antisemittisme står å lese allerede i innledningen: *“Vår kamp mot jødene er svært stor og svært alvorlig.”* Legg merke til at det gjelder *“jødene”* og ikke *“israelerne.”*

Artikkel 7 i Hamas-pakten knytter det palestinske Hamas til det globale kalifatet og til dets evige antisemittisme. I sluttsatsen gis følgende advarsel: *“Dommens dag vil ikke komme for muslimene bekjemper jødene, – når steinene og trærne sier “O muslimer, O Abdullah, der er en jøde som gjemmer seg bak meg. Kom og drep ham!”* “

Artikkel 15 i Hamas-pakten oppfordrer til jihad og frigjøring av Palestina og utslettelse av Israel som ifølge Artikkel 14 er en plikt og et ansvar for enhver muslim.

Alt som har å gjøre med opprettelsen og eksistensen av Israel er “ulovlig,” dødt og maktesløst i henhold til pakten til det palestinske Hamas, og Israel må ifølge lederne for Hamas ødelegges fullstendig.

Til slutt: Den som antar at dannelsen av en palestinsk stat, uansett på hvilket landområde den måtte få tildelt av det internasjonale samfunn, vil resultere i fred i Midtøsten, bør tenke seg om en gang til. Hamas vil – om det skjer ved stemmegivning eller med kuler og krutt – gripe makten i et fremtidig Palestina. De sier det rett ut i vedtektene sine. Hamas omtaler PLO med tomme ord i Artikkel 27, men avslutter med dette illevarslende utsagnet:

“Sekularismen motsier religiøs ideologi fullstendig. Holdninger, atferd og vedtak stammer fra ideologier. ...I all vår anerkjennelse for Den palestinske frigjøringsorganisasjonen ... er vi ute av stand til å dele nåtidens eller fremtidens islamske Palestina med den sekulære ideen. ... Hvem som enn tar lett på sin religion er en taper.”

Dette er det Palestina som på farlig vis har villedet det internasjonale samfunn og som USA og Europa på tåpelig vis presser på for å opprette som stat. Et resultat av dette ser vi i Frankrike og Sverige som nylig var med på å fornekte den jødiske tilknytningen til Jerusalems Tempelhøyde i en anti-israelsk resolusjon i UNESCO.

Når det sekulære Europa fornekter, ikke bare tusener av års jødisk tilhørighet til landet, men også de kristne skriftene for å tilfredsstille den islamske verden, og degger for den palestinske sak i fredens navn, bereder de veien for et fremtidig Midtøsten i kaos som følge av sin dhimmi-holdning til muslimske krav.

Det finnes ingenting i den skriftlige dagsorden til noen av de splittede palestinske fraksjonene som med tillit og klarhet viser at de forsøk som gjøres på å skape en palestinsk stat innenfor hvilke som helst grenser vil resultere i fred.

Kilde: www.israelnationalnews.com/Articles/Article.aspx/18880#VznyhpF97nF

professor Hillel Frisch er professor i politiske studier og Midt-Østen-studier ved Bar-Ilan University, og seniorforsker ved Begin-Sadat Center for Strategic Studies.

Israels fem politiske muligheter når det gjelder Judea og Samaria

Hillel Frisch

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Det å forsøke å utforme en konsistent israelsk politikk for tiden etter Abbas og hans palestinske selvstyremyndighet, PA, kan sammenlignes med å forsøke å bygge et hus på kvikksand. Situasjonen blir hele tiden forstyrret av skjelv og underjordiske strømmer. Dette gjelder en bølge av terroristvold mot israelere. Riktignok er den i ferd med å avta – det er en økende kløft innenfor Fatah mellom Abbas og hans motstandere som henger nært sammen med kampen om hvem som skal bli hans etterfølger. Risikoen er at sammenhengen mellom disse to utviklingstrekkene kan bli til en borgerkrig (en annen arena for stedfortredende krig mellom Iran og Saudi-Arabia og deres respektive allierte).

Israel kan ikke tillate seg å være en passiv tilskuer til hendelser etter hvert som de utvikler seg innenfor den palestinske selvstyremyndigheten. Den palestinske landsbyen Budros innehar en strategisk posisjon bare 11 kilometer fra hovedveien til Israels eneste internasjonale flyplass. Utkanten av den palestinske byen Tulkarem er noen hundre meter fra motorveien som er Israels hovedferdselsåre nord-syd, oppkalt etter statsminister Rabin.

Når Abbas forlater scenen, må israelske beslutningstakere ta i betraktning fem radikalt ulike politiske tilnærminger overfor PA.

For det første kan Israel engasjere seg på en måte i konfliktløsning som opprettholder muligheten for å skape en palestinsk stat. For det andre kan Israel vanskeliggjøre forholdet til palestinerne ved å gripe mulighetene for økt bosetting og andre former for israelsk statsbygging. For det tredje kan

Israel avstå fra å handle dersom det skulle oppstå kaos i forbindelse med overtagelsen etter Abbas. De fjerde og femte valgene, foreslått av motsatte sider i det politiske spektrum, er å sette i verk ensidige tiltak. Den sionistiske union ønsker ensidig tilbaketrekning, mens partiet Bayit Yehudi ønsker delvis annektering og bosetting.

(En sjetten mulighet, nemlig å engasjere seg umiddelbart i forhandlinger med palestinerne med sikte på en rask etablering av en palestinsk stat, blir betraktet som mulig og gjennomførbar bare av to marginale politiske aktører – det sosialdemokratiske partiet Meretz og Den forente arabiske liste med politiske partier – og vil derfor ikke bli drøftet i denne artikkelen.)

Valget om konflikthåndtering

Valget knyttet til konflikthåndtering legger vekt på at det ikke er mulig med fred i overskuelig fremtid, men at Israel vil vinne på å avholde seg fra slike handlinger som bosetting som kan forstyrre sjansen for en eventuell

tostatsløsning. Fordelen ved dette valget er at det faller sammen med tanker og forventninger i det internasjonale samfunnet, inkludert Israels mest trofaste allierte USA, og vennlige stater i Europa som Tyskland, Storbritannia og Italia.

Disse partiene vurderer en tostatsløsning som den eneste muligheten, selv om de erkjenner at den ikke lar seg realisere i den nærmeste fremtid. De betrakter israelsk styre på den andre siden av Den grønne linjen som okkupasjon, og er bekymret for at en manglende

tostatsløsning kan føre til en dysfunksjonell to-nasjonsstat som vil være hjemsøkt av omfattende indre vold.

For å opprettholde levedyktigheten for en fremtidig tostatsløsning, ville det være nødvendig å avgrense bosetting utover Gush Etzion-området og all bosetting som ikke ligger inntil Den grønne linjen. Kort sagt – opprettholde status quo. Ulempene med denne tilnærmingen er åpenbar: Palestinerne har ingen incentiver som bringer dem til forhandlingsbordet, og nybyggere og israelske borgere ved Den grønne linjen blir gjort til ofre for politisk passivitet. Men forkjempere for dette valget argumenterer med at disse tilbakeslagene er ubetydelige sammenlignet med den internasjonale isolasjon Israel ville bli rammet av dersom landet forlot en tostatsløsning. Prisen for å gå fra et slikt

“Det å forsøke å utforme en konsistent israelsk politikk for tiden etter Abbas og hans palestinske selvstyremyndighet, PA, kan sammenlignes med å forsøke å bygge et hus på kvikksand.”

engasjement for tostatsløsningen ville også medføre en fremmedgjøring for et stort flertall av den jødiske diaspora, særlig i USA.

Konflikthåndteringen regner med en fortsatt full militær kontroll over Judea og Samaria, mens man samtidig utvikler økonomiske forbindelser med palestinerne på den andre siden av Den grønne linjen. Disse forbindelsene har to formål. Til en viss grad vil de passivere den arabiske befolkningen i Judea og Samaria, og de garanterer adgang til Israels neststørste marked. Økningen av antallet palestinske arbeidere i Israel øker også muligheten for å kjøpe israelske varer. Denne strategien har virket så langt når det gjelder både å minske terrorismen og å øke den palestinske kjøpekraften.

Skulle regjeringen gå for denne politikken, vil den sannsynligvis møte liten opposisjon, både hjemme og blant Israels internasjonale allierte.

Valget om økt “friksjon” i forholdet

Motstandere av konflikthåndteringsvalget argumenterer med at Israel har mistet initiativet i konflikten med palestinerne. De hevder at Israel ikke skal ta omkostningen ved palestinske initiativ for å endre status quo, slik som terroristangrep eller intensiv ulovlig bygging i Område C (som er under full israelsk kontroll). Israel burde heller møte palestinske initiativ med enda dristigere initiativ, slik man med suksess gjorde det under mandatperioden og de første selvstendighetsårene. Israel burde fremme israelsk statsbygging i Judea og Samaria, i hvert fall inntil palestinerne ber om fred.

“Israel burde fremme israelsk statsbygging i Judea og Samaria, i hvert fall inntil palestinerne ber om fred.”

I den siste bølgen med palestinske angrep burde for eksempel PAs og Hamas sin oppmuntring til vold i Hebron og Jerusalem bli møtt med offensive israelske tiltak, herunder bosetting. Bosettinger, som det blir argumentert med, fremmer sikkerhet.

Helt til slutt burde Israel avgrense eller fjerne den palestinske storskala-byggingen for å endre realitetene på bakken. Denne byggingen er mest åpenbar i E-1-området, som strekker seg fra French Hill gjennom Issawiyeh, al-Zaim, og den østlige delen av A-Tur langs hovedveien fra Jerusalem til Jeriko. I dette området gjør palestinerne et samlet forsøk på å skape et sammenhengende palestinsk byområde som utvider seg fra området sør for Jerusalem til nord for Jerusalem, til tross for sikkerhetsmuren.

Ulempene med denne politikken er klare. Det ville oppstå en hjemlig opposisjon fra venstresiden, men regjeringen kunne klare å overvinne den. En større fare er den omfattende fiendtligheten som ville oppstå overfor Israel både i USA og EU dersom Israel brukte bosettinger som reaksjon på terrorisme og dessuten gjennomførte en omfattende nedbygging av ulovlige bygg som delvis er betalt av EU.

Konstruktivt kaos

Flere av dem som kjemper om makten i PA har allerede begynt å konkurrere om hvem som skal arve lederposisjonen etter Mahmoud Abbas sin tilbaketrekning eller død – han er 83 år gammel. Denne knivingen har ført til en debatt om hvorvidt Israel burde støtte en passende kandidat av hensyn til stabiliteten, eller sitte på gjerdet selv om konflikten skulle utarte til kaos. Tilhengere av den siste oppfatningen tror at kaoset og den mulige oppløsningen av PA, og den påfølgende oppmerksomhet fra internasjonale aktører for å holde fred i området, kunne hindre et press på Israel til å gå inn i urealistiske fredsprosesser.

En palestinsk side som er svekket av vedvarende ustabilitet kunne vel tenkes å være villigere innstilt til en fredsavtale som tar bedre vare på israelske interesser og anliggender. Det er imidlertid mer sannsynlig at palestinerne ville forbli oppsplittet, mens PA ville utvikle seg til to eller flere selvstyremyndigheter i

Judea og Samaria.

“Det er imidlertid mer sannsynlig at palestinerne ville forbli oppsplittet, mens PA ville utvikle seg til to eller flere selvstyremyndigheter i Judea og Samaria.”

I ethvert tilfelle er det mindre sannsynlig at det internasjonale samfunnet ville anta at det kunne løse det palestinske problemet på Israels bekostning. Skulle PA gå i oppløsning, kunne Israels allierte bli mer tilbøyelige til å tenke om det palestinske problemet slik israelerne gjør – som et problem som handler om konflikthåndtering heller enn et problem som kan løses gjennom å skape en stat hvor innholdet står i en sterk motsetning til realitetene på bakken.

Når det er sagt, er ulempene ved et konstruktivt kaos like store. Kaos kunne bety slutten, iallfall til å begynne med, på sikkerhetssamarbeidet som har redusert terrorismen rettet mot israelere i sin alminnelighet og nybyggere i særdeleshet. Kaos kunne også føre til en økning i grasrotas tendenser til å delegitimere den jødiske staten ved å gi Israel skylden for den miserable situasjonen i Judea og Samaria.

De økonomiske kostnadene ved et kaos er betraktelige. PA er Israels neststørste handelspartner og sannsynligvis det største markedet for vanlige israelske varer og tjenester, et markedssegment som beskjeftiger en overveldende del av Israels arbeidskraft. Kaos bringer vanligvis med seg en økonomisk nedtur, noe som ville innskrenke etterspørselen etter israelske produkter.

Kaosvalget vil sannsynligvis bli møtt med motstand av det politiske venstre og sterke lobbyister som *Manufacturers Association* og *Histadrut* (Israels NHO og LO). Men hvis regjeringen velger denne løsningen, vil den hjemlige opposisjonen neppe være sterk nok til å hindre den.

Ensidig tilbaketrekning fra Judea og Samaria

Isaac Herzog, lederen for den venstreorienterte *Zionist Union*, støtter formelt en ensidig israelsk tilbaketrekning fra 85% av Judea og Samaria, inkludert 28 palestinske steder innenfor Jerusalems kommunale grenser, som en måte å avgrense seg fra palestinerne på. Hans plan tar sikte på å opprettholde fullstendig militær kontroll over bosettingene i Gush Etzion, Ariel, og Jordandalen, og et aktivt militært nærvær ellers i de palestinske områdene.

Ensidig tilbaketrekning er antatt å styrke Israels preg som en jødisk stat ved å forholde seg til sikkerhetsbarrieren – en markering som stemmer nært overens med de permanente, fremtidige grenser slik de er tenkt av USA, Israels viktigste allierte. Ved å overføre ansvar for mesteparten av Judea og Samarias territorium og praktisk talt alle de palestinske innbyggerne til selvstyremyndigheten, ville Israel (igjen, antagelig) ikke lenger bli betraktet som en okkupant. Landets anseelse ville øke, og prestisjen til BDS-bevegelsen ville bli svekket.

Igjen er det relativt enkelt å påpeke ulempene ved denne planen. Det å flytte titusener av israelske nybyggere ville bli en vanskelig og kostbar affære. Dessuten ville dette sannsynligvis svekke sikkerhetssituasjonen betraktelig, gitt at mange krefter og terroristgrupper i PA ville oppfatte flyttingen som et svakhetstegn og dermed bli oppmuntret til å øke omfanget av angrep for å tvinge igjennom en fullstendig tilbaketrekning.

Ensidig tilbaketrekning gir få incentiver til palestinske ledere til å gå inn i en fredsprosess, og ville sannsynligvis forsterke den palestinske holdningen til vanskelige spørsmål som suverenitet over Jerusalem og den såkalte «retten til å vende tilbake» for flyktninger. Etter all sannsynlighet ville dette valget føre til regjeringens fall. En enhetsregjering dannet i kjølvannet av dette fallet ville mest sannsynlig avstå fra en slik løsning.

Ensidig anneksjon av Område C

Partiet *Bayit Yehudi* ber regjeringen om å annektere områder som i Oslo-avtalen er betegnet som Område C. Dette territoriet er under full israelsk administrativ og politisk kontroll, og er for størstedelens vedkommende sparsomt bebodd av arabere. Dette området består av de sørlige Hebronåsene, størsteparten av den østlige delen av Judea og Samaria, og området mellom bydelen Maale Adumim i Jerusalem og Jeriko ned til Jordanelven.

Anneksjon forutsetter bosettingsaktivitet i områder som annekteres. Ulempene er åpenbare. Internasjonal opposisjon ville bli kraftig, kanskje på grensen til å iverksette sanksjoner mot Israel. Hjemlig opposisjon ville også bli sterk, men neppe slik at en anneksjon ville bli hindret dersom den sittende regjeringen skulle velge en slik løsning. Et slikt valg ville ha få hjemlige økonomiske effekter, men Israels internasjonale handel og strømmen av investeringer kunne bli alvorlig påvirket.

Ingen av disse løsningene er ideelle, noe som sannsynligvis forklarer hvorfor debatten både er så intens og så uavklart. Alle de fem scenariene stadfester nødvendigheten av å opprettholde et militært nærvær i Judea og Samaria, men av ulike grunner. "Forvalterrollen" er sannsynligvis den enkleste å gjennomføre, og en ensidig tilbaketrekning den vanskeligste. Ensidig tilbaketrekning ville i ethvert tilfelle sannsynligvis vise seg å være umulig å få gjennomslag for på hjemmebane. Kaosvalget ville ikke Israel kunne ha full kontroll over så avhengig som dette er av utviklingen innenfor PA. Både friksjons- og annekteringsvalgene ville støte på kraftig internasjonal motstand, noe som kunne resultere i en hjemlig opposisjon fra en befolkning som ikke er villig til å bære de langsiktige økonomiske omkostningene ved en slik politikk.

Kilde: <http://besacenter.org/perspectives-papers/israels-five-policy-options-regarding-judea-samaria/>

Philip Carl Salzman er professor i antropologi ved McGill University i Canada og medarbeider i the Middle East Forum.

Stammefeider er en drivkraft bak volden i Midtøsten

Carl Salzman

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Om du ser igjennom nyhetsrapporter fra den arabiske verden i det siste, vil du legge merke til et uvanlig fellestrekk. I en overskrift fra Reuters¹ står det at den egyptiske regjeringen “*strever med å mobilisere stammene på Sinai.*”^[1] En overskrift i Gulf News^[2] forteller at den tidligere presidenten i Jemen, Ali Abdullah Saleh, “*frykter at stammene vil flytte sin troskap*” til hans etterfølger, Abd Rabbo Mansour Hadi.

Oxford Research Group^[3] skriver om Libya-militsens “*lokale, stammeorienterte og fragmenterte*” natur, og CNN^[4] dekket et oppdrag fra amerikanske spesialstyrker for å “*følge arabiske og kurdiske stammetilhørige styrker*” i Syria. Fra BBC^[5] hører vi at “*irakiske stammer støter sammen med jihadister i et befestet IS-område i Falluja.*” Dagsavisen The National^[6] fra De forente arabiske emirater skriver stolt om “*innflytelse fra stammekultur*” i den lokale motedesigner Huda Al Nuaimis kolleksjon.

OK – du tar hintet – stammetilhørighet er en stor sak i den arabiske verden. Selv om dette fenomenet har blitt mer merkbart etter sammenbruddet og svekkelsen av arabiske regimer de senere år, er ikke denne trenden ny. De nord-arabiske beduinstammene som tok til seg islam og spredte denne troen ved hjelp av sverdet, bakte også inn i religionen en omfattende stammekultur som hadde betydning for alt fra familieforhold til statsstyre og konflikter.

Stammetilhørighet er basert på nedstamming fra en felles forfader. Alle etterkommere ansees for å dele felles interesser og å ha en solidaritetsforpliktelse overfor hverandre. Etterkommere etter andre forfedre anses for å ha forskjellige interesser. De betraktes som opponenter og noen ganger som fiender.

Hovedprinsippet innenfor stammelivet er absolutt lojalitet overfor ens egne på mannssiden i forhold til andre tilsvarende grupper av samme type og omfang, dvs. klan mot klan, stamme mot stamme, konføderasjon mot konføderasjon, sekt mot sekt, muslimer mot vantro. Folk i Midtøsten tror at de bare kan stole på sin egen gruppe når det gjelder å beskytte sine interesser. De forstår meget godt mottoet “en for alle, alle for en.” Prinsippet er så grunnleggende innenfor stammetenkningen at det for de fleste er en selvsagt forutsetning for livet.

Mannlige medlemmer av stammen tilskrives ære som er basert på deres oppfyllelse av sine forpliktelser overfor stammen. Disse karakteristiske egenskapene for stammene former en rekke grunnleggende antakelser og holdninger til menn fra Midtøsten som har arvet sitt kulturgrunnlag fra beduinene. Islam som vokste ved at religionen ble tatt opp av beduinene reflekterer strukturen i stammelivet, spesielt når det gjelder motsetningen mellom muslimer og vantro.

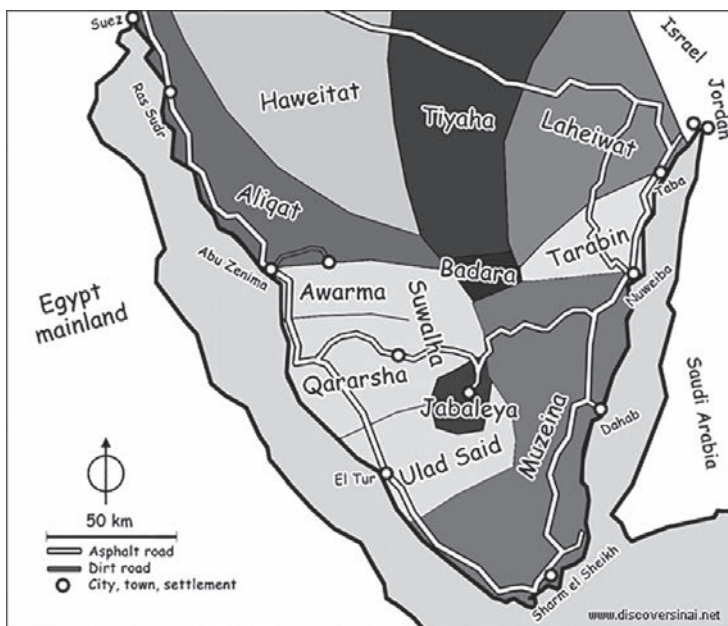
Når menn fra Midtøsten betrakter sin stadig mer kaotiske verden og vurderer hvordan de skal forholde seg, tenker de på den ene side umiddelbart på sin slektsgruppe som de er avhengige av i alle sammenhenger, og på den annen

“Den arabiske verdens omfattende stammekultur hadde betydning for alt fra familieforhold til statsstyre og konflikter.”

side på andre slektsgrupper som etter sin natur er opponenter og potensielle fiender som de ikke kan vente seg noe godt fra. Opposisjon, rivalisering og konflikt blir således sett på som en del av samfunnslivets natur. Suksess, makt, rikdom, og ære skapes gjennom seier over opposisjonsgrupper. Fravær av seier betyr tap av makt, velstand og fremfor alt ære.

Den gjennomgripende og vedvarende konflikten i Midtøsten mellom klaner, stammer, sekter og religioner er en manifestasjon av denne kulturen. Midtøstens historie er i stor grad en oversikt over stammekonflikter, fordrivelser, ekspansjoner og erobringer, invasjoner og dynastiske utskiftninger. Analytikeren Hussain Abdul-Hussain skriver om dette: *“Araberne er ikke i en elendig tilstand – de er i en stammemessig tilstand, og de gjør hva de har gjort i uminnelige tider, nemlig å erobre hverandre, forlange lojalitet og leve i en tilstand av evig krig. Den eneste forskjellen nå er at araberne utspiller sine feider i byer, på TV og i sosiale medier i stedet for i ørkenen.”*

Den arabiske Midtøsten mangler det kulturelle verktøy som skal til for å bygge

Egyptiske stammeområder på Sinai-halvøya.

inkluderende enhetlige stater. Vesten har opplevd krig og opprør i årtusener før man begynte å stabilisere seg med aksept av moderne organiseringsprinsipper så som konstitusjonalitet og rettsstat gjennom de siste århundrer. Uheldigvis er det få tegn på at Midtøsten vil følge etter i overskuelig fremtid.

Noter:

Kilde: www.meforum.org/5924/tribalism-middle-east

[1] <http://uk.reuters.com/article/uk-egypt-sinai-insurgency-insight-idUKKCN0W41JK>

[2] <http://tinyurl.com/ht56yvva>

[3] <http://tinyurl.com/z7mcm7b>

[4] <http://edition.cnn.com/2016/02/29/politics/pentagon-army-target-isis-iraq/>

[5] www.bbc.com/news/world-middle-east-35616264

[6] <http://tinyurl.com/ht56yvva>

Organisasjonen NGO Monitor fremskaffer informasjon og analyse og fremmer ansvarliggjøring. NGO Monitor støtter opp under debatten og rapportene om virksomheten til frivillige organisasjoner, NGOer, som hevder å fremme menneskerettigheter og en humanitær agenda. NGO Monitor ledes av professor i statsvitenskap ved Bar Ilan-universitetet, Gerald Steinberg.

Grunnlaget for anti-israelske frivillige organisasjoner: Finansiering og delegitimering

NGO Monitor

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Hva er frivillige organisasjoner? Hvordan finansieres de? Hva er deres rolle i boikottkampanjen mot Israel og i andre kampanjer for å skade landets omdømme?

Innledning

Sivile frivillige organisasjoner, NGOer, som hevder å fremme menneskerettigheter mottar ofte betydelige deler av sine budsjetter fra regjeringer. Mens disse organisasjonene påstår at de arbeider for humanitære formål, engasjerer mange seg i sterkt politiserte og ensidig rettede kampanjer. Det gjelder særlig NGOer som opererer i konfliktområder så som den arabisk-israelske konflikten. Disse NGOene deltar aktivt i delegitimerende virksomhet rettet mot Israel og, idet de benytter uttrykk og begreper som “menneskerettigheter” og “folkerett,” arbeider de for å isolere Israel og undergrave landets rett til å eksistere. Det skjer gjennom slike virkemidler som boikott, tilbaketrekking av investeringer og sanksjoner, BDS.

Hva er en NGO?

NGOer er ikke-offentlige, frivillige organisasjoner. De er foreninger i det sivile samfunn som utgir seg for å arbeide uavhengig av landets myndigheter for å yte og fremme tjenester på sosiale og politiske områder. NGOer er allment utbredt. Bare i Israel er det omkring 40.000 NGOer som er aktive på tallrike samfunnsområder, og deres aktiviteter inkluderer det å yte service, drive lobbyvirksomhet, rettshjelp og fremme forskjellige saker i samfunnet.

Selv om NGOer ofte foretrekker å bli sett på som grasrotbevegelser som representerer underprivilegerte og ressursvake grupper overfor maktapparatet, har mange NGOer store budsjetter og er selv svært mektige politiske aktører. De er svært innflytelsesrike og øver påvirkning på myndighetenes politikk gjennom lobbyvirksomhet og kostbare mediekampanjer.

For eksempel har grupper som Human Rights Watch og Amnesty International massive budsjetter og tette bånd til vestlige regjeringsmyndigheter. De øver innflytelse i internasjonale fora så som FN og EU. I tillegg mottar mange NGOer betydelig finansiell støtte fra regjeringer, noe som motsier deres påstander om uavhengighet og “ikke-offentlig” status. NGOer er faktisk ikke-demokratiske og står ikke til ansvar overfor samfunnet.

“Mens disse organisasjonene påstår at de arbeider for humanitære formål, engasjerer mange seg i sterkt politiserte og ensidig rettede kampanjer.”

Ledere for NGOer er ikke folkevalgte og tenderer til å representere et smalt segment av likesinnede ideologer. NGO Monitor's undersøkelse omfatter en liten undergruppe av NGOer i Israel og resten av verden som hevder å representere menneskerettigheter i tilknytning til konfliktområder. Det meste av arbeidet fokuserer på den arabisk-israelske konflikten.

Durban-strategien

I september 2001 holdt FN en Verdenskonferanse mot rasisme i Durban i Sør-Afrika. Konferansen besto av tre parallelle forsamlinger: Et offisielt diplomatisk forum, et ungdomstoppmøte og et massivt NGO-forum. Anslagsvis 7000 delegater fra mer enn 1.500 NGOer deltok i det tre dager lange NGO-forumet som var muliggjort gjennom bevilgninger fra Ford Foundation og forskjellige regjeringer.

Atmosfæren og retorikken i NGO-forumet lå på et sterkt hatefullt nivå. Israel ble anklaget for å forberede et “Holocaust.” Israelske soldater ble fremstilt som nazister, og antisemittiske karikaturer og bilder ble distribuert. I slutterklæringen fra NGO-forumet fordømte man Israels *“forøvelse av rasistiske forbrytelser mot menneskeheten, inkludert etnisk rensing og tilfeller av folkemord.”* Dokumentet krevde en *“politikk for fullstendig og total isolasjon av Israel som en apartheidstat, ... innføring av obligatoriske og omfattende sanksjoner og embargoer, full stans i alle staters samband med Israel (diplomatisk, økonomisk, sosialt, bistandsmessig, militært og akademisk).”*

Dokumentet krevde også “fordømmelse av de statene som støtter, bistår, hjelper og oppmuntrer den israelske apartheidstaten og dens utøvelse av rasistiske forbrytelser mot menneskeheten, inkludert etnisk rensing og tilfeller av folkemord.”

Denne handlingsplanen, også kalt “Durban-strategien,” representerer et tideverv i krigen mot Israel, – fra forsøk på å ødelegge Israel ved hjelp av militærmakt og terrorangrep til en politisk krig ved hjelp av “myk makt” som tar sikte på å utslette Israel med “ikke-voldelige” midler.

Taktikk

NGOer utnytter mange forskjellige taktikker for å delegitimere og demonisere Israel, avhengig av deres budsjett, status og kapasitet innenfor det mektige NGO-nettverket. Denne formen for politisk krigføring er, i likhet med Durban-strategien, basert på utnyttelse av menneskerettigheter, dobbeltmoral, apartheid-retorikk og falske anklager om krigsforbrytelser. Den mest vanlige taktikken finner vi hos BDS-bevegelsen: Boikott, tilbaketrekking av investeringer og sanksjoner.

Boikott av produkter, kultur og akademia

BDS-aktivister driver ikke bare lobbyvirksomhet overfor butikker og butikkjeder for å få dem til å slutte med å selge israelske varer. De sender brev til kunstnere, musikere, forfattere og akademikere og påvirker dem til ikke å opptre i eller reise til Israel, eller å samarbeide med israelske institusjoner og pro-israelske personer.

Avslutte investeringer

“Bare i Israel er det omkring 40.000 NGOer som er aktive på tallrike samfunnsområder, og deres aktiviteter inkluderer det å yte service, drive lobbyvirksomhet, rettshjelp og fremme forskjellige saker i samfunnet.”

BDS-bevegelsen forvansker begrepet om etisk baserte investeringer. NGOer anklager firma som driver forretninger i Israel for å medvirke til krigsforbrytelser og brudd på folkeretten.

Sanksjoner mot selvforsvarstiltak

Anti-israelske aktivister krever at det internasjonale samfunn iverksetter omfattende sanksjoner mot Israel og behandler Israel som en utstøtt paria-stat. Andre former for sanksjoner inkluderer våpenembargo som bygger på grunnløse anklager om krigsforbrytelser.

Juridisk krigføring

En annen taktikk som har sitt opphav i slutterklæringen fra NGO Forum i Durban et “lovkrig.” Lovkrig omfatter:

Kampanjer og rettssaker ved hjemlige, utenlandske og internasjonale domstoler rettet mot israelske tjenestemenn og firma og mot regjeringer som samarbeider med Israel.

Utnyttelse av rettslige eller kvasi-rettslige instanser for å fremme BDS og hindre tiltak mot terror.

Bruk av folkerettslig retorikk og forvrengning av folkeretten som grunnlag for å fremme BDS og påstander om “krigsforbrytelser,” “massakre,” “etnisk rensing” og “apartheid.”

“Denne formen for politisk krigføring er, i likhet med Durban-strategien, basert på utnyttelse av menneskerettigheter, dobbeltmoral, apartheid-retorikk og falske anklager om krigsforbrytelser.”

Tiltak for å skade det israelske rettssystemet

Organisering av provokasjoner såsom båtkonvoier og voldelige demonstrasjoner under dekke av humanitære tiltak og folkerett.

Uforholdsmessig fokus på den arabisk-israelske konflikten

Omfanget og arten av utenlandsk finansiering av NGOer som er involvert i den arabisk-israelske konflikten er enestående, spesielt sammenliknet med andre konfliktområder omkring i verden. Forskning foretatt av NGO Monitor[1] viser at i årene 2007 – 2010 (den seneste sikre informasjon som er tilgjengelig) fordelte et stort finansieringsorgan i EU (European Instrument for Democracy and Human Rights, EIDHR) 57% av sitt budsjett for landbasert støtte til Midtøsten, enten til Israel eller til de palestinske selvstyremyndighetene, PA, mens det ikke ble bevilget støtte til Syria, Irak, Saudi Arabia eller andre områder med stort behov.

Europeiske regjeringer har ikke gitt noen forklaring på deres uforholdsmessige finansiering av NGO-prosjekter i Israel, Vestbredden og Gaza, så vel som relaterte politiske kampanjer i Europa og i FN. Virkningen av denne finansieringen blir forsterket av at disse pengene brukes til å drive lobbyvirksomhet overfor myndigheter i Europa og Nord-Amerika, og til å opponere mot lovgivning og øve innflytelse på andre områder av det israelske samfunn.

Dersom Europa på samme måte hadde forsøkt å påvirke amerikansk politikk og samfunnsliv, ville det ha dreiet seg om årlige tilskudd på milliarder av dollar til amerikanske NGOer for å rette fokus mot de mest kontroversielle politiske saksområder så som abortsaken, våpenkontroll, rasespørsmål og innvandring. Selv en minimal kampanje om slike spørsmål finansiert av fremmede regjeringer, ville bli gjenstand for omfattende opposisjon i andre demokratier. De samme reglene er ikke satt ut i livet i Israel hvor fremmede myndigheters finansiering av frivillige organisasjoner er blitt regelen snarere enn unntaket.

Offentlighet

Regjeringsmyndigheter og deres tilknyttede bistandsorganer fordeler store deler av NGOenes budsjettmidler, ofte med lite eller overhode intet offentlig innsyn. I mange land er detaljer så som mottatt beløp, prosjektinformasjon og -varighet ikke offentlig tilgjengelige, noe som strider mot grunnleggende demokratiske prinsipper.

“De samme reglene er ikke satt ut i livet i Israel hvor fremmede myndigheters finansiering av frivillige organisasjoner er blitt regelen snarere enn unntaket.”

Som svar på henvendelser med hjemmel i offentlighetslovgivningen fra NGO Monitor og andre, har vi mottatt sterkt redigerte dokumenter.[2] Myndighetspersoner har hevdet at data som vedrører NGO-finansiering er statshemmeligheter og at offentliggjøring av detaljer om beslutningsprosessen ville utgjøre en uspesifisert *“fare for den offentlige sikkerhet.”*

Dette hemmeligholdet fører med seg mangel på ansvar og innsyn. Regjeringer blir ikke holdt ansvarlige hverken overfor sine velgere eller sine lovgivende forsamlinger som følge av vanskeligheten med å finne frem til informasjon som er resultatet av mangelen på offentlighet og hemmelighold.

Direkte regjeringsbevilgninger

Regjeringer bidrar med millioner av dollar i tilskudd til NGOer som hevder å arbeide for menneskerettigheter. Det blir et problem når disse pengene brukes til politiske formål i et fremmed land. Når en stat tar offentlige midler og gir dem til en utenlandsk NGO, har skattebetalerne ikke noe de skulle ha sagt i valget av saker som støttes eller i fordelingsprosessen for disse midlene (spesielt når det ikke finnes offentlighet omkring slike spørsmål). Det er dessuten enda mer problematisk at disse regjeringene på den måten er i stand

til å påvirke, om ikke manipulere, de demokratiske prosessene i et annet land ved å finansiere grupper som fremmer en spesifikk, ofte ekstrem og ikke-representativ dagsorden.

I Israel er forekomsten av denne fremmede innflytelsen enestående, og virkningen av den forsterkes gjennom disse pengene som først og fremst brukes til å motarbeide myndighetenes politikk og til å fremme boikott av Israel.[3]

“Regjeringer bidrar også indirekte med finansiering av NGOer. Midler kanaliseres gjennom kirkelige organisasjoner og andre myndighetsfinansierte bistandsorganisasjoner.”

Indirekte regjeringsbevilgninger

Regjeringer bidrar også indirekte med finansiering av NGOer. Midler kanaliseres gjennom kirkelige organisasjoner og andre myndighetsfinansierte bistandsorganisasjoner. Disse organisasjonene, så som Trocaire (Irland), Misereor (Tyskland) og DanChurchAid (Damnark) mottar mesteparten av sine budsjetter fra sine respektive hjemlige myndigheter (pluss tilleggsbevilgninger fra EU og andre internasjonale organisasjoner). Disse finansierer i sin tur israelske og palestinske NGOer. I de fleste tilfeller har disse mellommennene blitt gitt en blankofullmakt fra de bevilgende myndigheter, og regjeringene er ikke klar over, eller ikke interessert i å vite hvordan deres utbetalinger virkelig brukes.

Denne indirekte finansieringsprosessen tilslører ytterligere det allerede fordunklede innsynet som omgir tilskudd til frivillige organisasjoner. Den muliggjør også at politiserte NGOer kan motta skattemidler uten skattebetalernes vitende og uten at regjeringer og myndigheter holdes ansvarlige for prosjektene og aktivitetene til de NGOene som mottar pengene.

Private stiftelser og fond

Finansiering fra private organisasjoner og individer representerer personlige interesser og reflekterer ikke forholdet mellom stater på det politiske og diplomatiske nivå. Private fond har ikke de samme kravene til offentlig innsyn ettersom de midlene som overføres er private og givene er fri til å gi penger til hva de vil.

Israelsk lovgivning om offentlighet for frivillige organisasjoner

I 2011 vedtok Knesset Lov om offentlighet for frivillige organisasjoner. Den krever at ideelle organisasjoner må avgi kvartalsrapporter om enhver

bevilgning fra utlandet som overstiger 20.000 shekel (ca. 40.000 kroner). Disse rapportene må sendes til et kontor for ideelle organisasjoner som skal offentliggjøre dem på sin Interett-side.

Disse opplysningene utgjør viktig informasjon vedrørende donasjoner og givere til høyt politiserte NGOer som er aktive i den arabisk-israelske konflikten.[4] Dette høye nivået av innsyn har satt en standard for andre lands regjeringer som ofte er liberale med sine egne bevilgninger til NGOer eller holder dem hemmelig.

Hva er “halo-effekten”?

Halo-effekten er et begrep som benyttes i psykologien og som beskriver tendensen til å ha en positiv oppfatning av mennesker, firma, grupper eller produkter basert på en forestilling om deres høye moral eller en annen positiv faktor. I sammenheng med NGOer blir grupper som hevder å fremme verdier som anses for å være universelt gode – fred, menneskerettigheter, rettferdighet, sameksistens – automatisk oppfattet som troverdige og konstruktive krefter som er immune mot kritikk og granskning.

Denne forutinntatte meningen er tydelig i den måten juridiske og faktiske utsagn fra politiserte NGOer blir akseptert på, ukritisk og uten spørsmål av journalister, diplomater, akademikere og andre meningsbærere når NGOer hevder å representere menneskerettigheter.

Hvordan påvirker halo-effekten mediene?

Den “glorien” NGOer på denne måten omgir seg med skjerner dem fra uavhengig analyse og granskning som andre politiske aktører er gjenstand for. Selv om påstander om fakta og juridiske spørsmål fra NGOer ofte har vist seg å være basert på feilaktig (eller ikke-eksisterende) metodologi og har sine røtter i en høyst forutinntatt og umoralsk agenda, vil mediene rutinemessig formidle deres påstander uten å underlegge dem kritisk analyse.[5]

Delegitimering av Israel

Halo-effekten utstyrer den anti-israelske politiske virksomheten til NGOer med en fasade som gjør det mulig for dem å skjule sin dagsorden for politisk krigføring bak retorikk om “menneskerettigheter” og “folkerett.” Beskyldninger om “apartheid” og “krigsforbrytelser” glir inn i medieoppslag og andre redegjørelser, og derfra blir de ytterligere befestet i debatten om den arabisk-israelske konflikten.

Påstander fra NGOer blir så repetert i FN-granskninger og undersøkelser så vel som av akademikere som skriver om konflikter og folkerett. Anklager fra frivillige organisasjoner fyrer opp under BDS-kampanjer[6] og lovkrig-angrep[7] og tjener som “bevis” for at Israel må straffes og behandles som en paria-stat.

Noter:

Kilde: www.ngo-monitor.org/key-issues/ngos-101-the-basics-on-ngos-funding-and-delegitimization/general/

[1] <http://tinyurl.com/jgrzvqq>

[2] <http://tinyurl.com/hxxauuc> <http://tinyurl.com/zsda6r>

[3] Mer informasjon om de enkelte utenlandske myndigheters støtte til israelske NGOer kan leses her: www.ngo-monitor.org/funders/government/

[4] www.ngo-monitor.org/tlaw/

[5] <http://tinyurl.com/lpcc58j>

[6] www.ngo-monitor.org/reports/ngo_leadership_in_boycott_and_divestment_campaigns/

[7] www.ngo-monitor.org/reports/ngo_lawfare/

Oksenøyveien 14 AS

Lager og
kontorlokaler
til leie

Kontakt:
90065000
Oksenøyveien 14 Fornebu

Dr. Rachel Ehrenfeld er direktør for American Center for Democracy i New York og forfatter av boken 'How Terrorism is Financed and How to Stop It'.

Finansieringen av Hamastan

Rachel Ehrenfeld

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Siden 1987 har den Gaza-baserte terrorgruppen Hamas holdt seg i det internasjonale søkelyset ved hjelp av voldshandlinger rettet mot den jødiske staten Israel. Hamas ble av USA i 1997 utpekt som terroristorganisasjon. I 2006 vant Hamas valget til de palestinske selvstyremyndighetenes lovgivende forsamling, og i 2007, etter voldelige sammenstøt med Fatah, overtok Hamas makten på Gazastripen. Deretter har organisasjonen intensivert sine angrep på Israel.

Hvem er det som hjelper til med å finansiere den pågående terrorvirksomheten til Hamas mot “den sionistiske enheten”?

Hamas som er Det muslimske brorskaps filial i Gaza ble opprettet i desember 1987 noen dager etter at PLOs første intifada mot Israel startet.[1] Denne sunnimuslimske terroristorganisasjonen kontrollerer territoriet og styrer innbyggerne på Gazastripen ved hjelp av streng sharia-lovgivning. Hamas har greid å fremstille seg i mediene som et offer, til forskjell fra Den islamske staten, ISIL, som pynter seg med sin radikalisme gjennom voldelige overgrep mot kvinner og barn og hensynsløse drap på sivile, – de fleste muslimer i Irak og Syria,– terrorangrep i Europa og et sofistikert medie-apparat.

Hvorfor denne forskjellen? Fordi til forskjell fra utålmodige ISIL hvis agenda er å utrydde alle vantro for å skape det globale kalifatet nå, er Hamas, som prioriterer å ødelegge den jødiske staten Israel, mottaker av direkte og indirekte støtte fra enkelte islamske stater så vel som fra antatt vestlig orienterte organisasjoner som EU og FN, og fra USA [og Norge o.a.]. Nettverket er tilknyttet internasjonale anti-israelske grupper med bånd til Det muslimske brorskap og internasjonale medier. Under dekke av humanitær bistand har

de gått sammen om å støtte terror-regimet til Hamas i Gaza både politisk og finansielt.

Introduksjonen av Internett på 1990-tallet skapte et nytt og lett tilgjengelig redskap for Hamas til i stedet for sin forvrengte teologi å fremstille det folket de utbytter i Gaza som ofre for israelske gjengjeldelsesaksjoner. Terrororganisasjonen oppdaget at det å stille ut bilder av sårede barn og gråtende mødre har en sterk virkning på den striden som utvikler seg om å sikre støtte fra det internasjonale samfunns “hjerter og følelser.” På den måten har strategien til Hamas, så langt fra å ivareta sine egne innbyggers rettigheter, blitt å maksimere antallet sivile ofre blant sine innbyggere.

De islamistiske indoktrineringskampanjene til Hamas er så vellykkede at det ikke bare er de undertrykte muslimene i Gaza som er rede til å utføre angrep mot Israel. Til og med de få brutaliserte kristne som ennå er igjen på Gaza-stripen klager, ikke på Hamas for å forby julefeiring og tvinge dem til å underkaste seg sharia, men på “den israelske okkupasjonen.”

I april i år ble den årlige “Festivalen for barndom og utdanning i Gaza” feiret i hele det Hamas-styrte områdets skolesystem, hvorav det meste er drevet og betalt av FNs organisasjon UNRWA.[2] Festlighetene inkluderte unge tilknappe jenter og gutter i militære uniformer som lekte knivangrep mot israelere, drap på IDF-soldater og heltedige løslatelser av palestinske terrorister fra israelske fengsler.[3]

Disse arrangementene ble sponset av den Ramallah-baserte banken *Bank of Palestine*,[4] det britiske *Interpal Fund*[5] og det Hamas-kontrollerte

University College of Applied Sciences i Gaza som er finansiert av blant andre Verdensbanken og Europakommisjonen til EU.[6] Mens mange i den frie verden ville finne denne sammenhengen mellom internasjonal bistand og feiring av jødehat alarmerende, er det regelen snarere enn unntaket i den Hamas-styrte enklaven hvor demokratiske prinsipper blir avvist og uprovosert hat mot Israel blir formidlet.

“Hamas-myndighetene mottar finansiering fra en rekke kilder selv om stadig færre av dem gjør det i fullt dagslys.”

Hamas-myndighetene mottar finansiering fra en rekke kilder selv om stadig færre av dem gjør det i fullt dagslys. Hamas mottar direkte tilskudd fra det internasjonale muslimske samfunn, fra internasjonale frivillige organisasjoner, så som BDS-grupper[7] og gjennom innbetalinger over Internett. Et godt eksempel på indirekte finansiering er de siste 50 millioner dollar i tilskudd som ble annonsert fra USA *“for å skaffe grunnleggende humanitær bistand og skape arbeidsplasser. Midlene vil bli fordelt av USAs utviklings myndighet, USAID i samarbeid med hjelpeorganisasjonen Catholic Relief Services.”*[8] Samtidig kunngjorde også Sverige en tilleggsbevilgning på 8 millioner dollar til UNRWA til støtte for *“alle de palestinske flyktningene.”*

Hamas mottar også støtte gjennom sin politiske rival, Den palestinske selvstyremyndigheten som nest etter Syria mottar mest internasjonal bistand. (Palestinerne ligger på verdenstoppen når det gjelder å motta bistand per capita.)[9]

Pengene til Hamas kommer fra mange forskjellige internasjonale organisasjoner:

- Europakommisjonen (EU),[10]
- FNs organisasjon UNRWA,[11]
- FNs barnefond UNICEF,[12]
- USAs bistandsmyndighet, USAID,[13]
- Verdensbanken,[14]

Dette er noen få av organisasjonene som finansierer de palestinske selvstyremyndighetene direkte og som så kan videreformidle penger til Gaza for humanitær bistand, skape arbeidsplasser, gjenoppbygging og for å støtte *“en god offentlig forvaltning.”*

Det gjøres anstrengelser for å hindre at bistanden når frem til Hamas. I en rapport fra den amerikanske Kongressens utredningstjeneste, CRS, heter det: *“Etter 2007 har USAID ikke på en rimelig måte kunnet sikre at deres penger ikke ender opp i terroristers hender.”* Det heter også at *“UNRWA offentliggjør navnene på alle dem som får kontrakter som på årsbasis summerer seg opp til 100.000 dollar eller mer.”*[15] Det er liten tvil om at Hamas utnytter dette store finansielle smutthullet for å finansiere byggingen av sin omfattende infrastruktur av tunneller under grensen til Israel, til trening og utrustning av soldater, og til propaganda til støtte for en endeløs krig mot Israel.

Anslag over hvor mye penger som flyter inn til Hamas varierer. Som eksemplene viser, med støtte til den årlige festivalen for barndom og utdanning, den fortsatte byggingen av tunneller i stedet for å gjenoppbygge Gazas ødelagte infrastruktur, bidrar mye av pengene til Gaza både direkte og indirekte til Hamas sin terroristvirksomhet mot Israel snarere enn til bedring av tilværelsen for innbyggerne i Gaza.

Noter:

Kilde: <http://acdemocracy.org/funding-hamastan/>

[1] <http://fas.org/irp/world/para/docs/880818.htm>

[2] www.unrwausa.org/page.aspx?pid=411

[3] www.terrorism-info.org.il/en/article/20997

[4] www.bankofpalestine.com/en

[5] www.terrorism-info.org.il/en/article/20997

[6] www.ucas.edu.ps/english/our_friends.aspx?pageid=0

[7] <http://docs.house.gov/meetings/FA/FA18/20160419/104817/HHRG-114-FA18-Wstate-SchanzerJ-20160419.pdf>

[8] www.timesofisrael.com/us-announces-50-million-aid-program-for-gaza-strip/

[9] www.wsj.com/articles/where-does-all-that-aid-for-palestinians-go-1453669813

[10] www.ucas.edu.ps/english/our_friends.aspx?pageid=0

[11] www.unrwausa.org/page.aspx?pid=411

[12] <http://tinyurl.com/zkx763f>

[13] www.fas.org/sgp/crs/mideast/RS22967.pdf

[14] www.ucas.edu.ps/english/our_friends.aspx?pageid=0

[15] www.fas.org/sgp/crs/mideast/RS22967.pdf

Forfatteren Daniel Pipes er president for the Middle East Forum.

Venstresiden mot Israel

Daniel Pipes

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Helt siden opprettelsen av Israel har palestinere, arabere og muslimer utgjort hovedkraften i anti-sionismen. Til støtte for seg har de hele tiden hatt den politiske venstresiden – fra Sovjetunionen til litteraturprofessorene. Men denne alliansen kan være i endring: Etter hvert som muslimer langsomt og motstrebende og i ujevnt tempo er i ferd med å akseptere den jødiske staten som en realitet, er den politiske venstresiden i ferd med å bli stadig mer høylytt og besatt i sin avvisning av Israel.

Det er mange indikasjoner som peker i den retning. Meningsmålinger i Midtøsten[1] avdekker sprekker i opposisjonen mot Israel, mens en omfattende amerikansk undersøkelse for første gang viser at venstreorienterte demokrater er mer anti- enn pro-Israel.[2] Myndighetene i Saudi-Arabia og Egypt har et reelt sikkerhetssamarbeid med Israel, mens en figur som (den jødiske) presidentkandidat Bernie Sanders erklærer at *“i den grad israelere ønsker å ha et positivt forhold, tror jeg de vil måtte bedre sitt forhold til palestinerne.”*[3]

Men for å illustrere dette poenget vil jeg trekke frem et eksempel fra en FN-institusjon: Verdens helseorganisasjon, WHO, skrev en rapport 24. mai 2016 med den forlokkende tittelen: *“Helsetilstanden i det okkuperte palestinske området, inkludert Øst-Jerusalem og på den okkuperte syriske Golan-høyden: Forslag til vedtak foreslått av delegasjonen fra Kuwait på vegne av den arabiske gruppen og Palestina.”* (A69/B/CONF.1)[4]

Dette tre siders dokumentet ber om at det utarbeides *“en feltundersøkelse utført av Verdens helseorganisasjon”* med spesiell fokus på slike spørsmål som *“tilfeller av forsinkelser i ambulansetjenesten”* og *“tilgang til adekvate helsetjenester for*

palestinske fanger.” Hele dokumentet henger selvsagt ut Israel som den som nekter uhindret tilgang til helsetjenester.

Dette fremstår spesielt som en absurditet ettersom WHO's norske representant i Syria ansatte kona til viseutenriksministeren for å undersøke helsetilstanden til landets flyktninger. Hun er tilknyttet det øverste sjiktet til Assad-regimet hvis grusomheter er anslått til å ha resultert i en halv million døde[5] og mer enn 12 millioner fordrevne (av en befolkning på 22 millioner).[6]

Dessuten valgte Mahmoud Abbas som er rik nok til å kjøpe helsetjenester hvor som helst i verden, å la både sin kone og svoger bli behandlet ved israelske sykehus. Det samme gjorde Hamas-lederen i Gaza, Ismail Haniyeh, Israels svorne fiende, som sendte sin søster, datter og barnebarn til behandling ved israelske sykehus.[7]

Til tross for disse fakta vedtok WHO den 28. mai å godta den foreslåtte feltundersøkelsen med den forutsigbart skjeve stemmegivningen: 107 stemte for, 8 stemte imot, 8 avsto fra å stemme og 58 stemte ikke. Så langt er dette kjedelig rutine.[8]

“Dette fremstår spesielt som en absurditet ettersom WHO's norske representant i Syria ansatte kona til viseutenriksministeren for å undersøke helsetilstanden til landets flyktninger.”

Mahmoud Abbas (venstre) og Ismail Haniyeh (høyre) i mars 2007. Begge lot nære familiemedlemmer reise til Israel for å få medisinsk behandling.

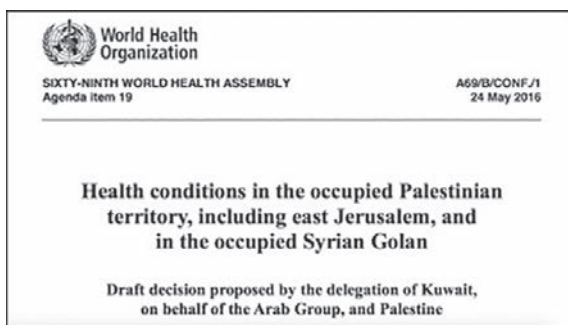
Men sammensettingen av stater i disse stemmeblokkene er verd å merke seg. Blant de som stemte for var alle statene i Europa unntatt to, Bosnia-Herzegovina hvor halve befolkningen er muslimer, og San Marino (med en befolkning på 33.000). Begge disse statene var av ukjente grunner fraværende.

For å gjenta: Hvert eneste europeisk land, bortsett fra de to fraværende, stemte for å gjennomføre en forutinntatt feltundersøkelse som uunngåelig vil føre til fordømmelse av Israel. Disse europeiske landene er: Albania, Andorra, Østerrike, Hviterussland, Belgia, Bulgaria, Kroatia, Kypros, Tsjekkia, Danmark, Estland, Finland, Frankrike, Tyskland, Hellas, Ungarn, Island, Irland, Italia, Latvia, Litauen, Luxembourg, Makedonia, Malta, Moldova, Monaco, Montenegro, Nederland, Norge, Polen, Portugal, Romania, Russland, Serbia, Slovakia, Slovenia, Spania, Sverige, Sveits og Storbritannia.

**“Den politiske
venstresiden er i ferd
med å bli stadig mer
høylytt og besatt i sin
avvisning av Israel.”**

Noe som gjør den europeiske nesten-enstemmigheten mer bemerkelsesverdig er de mange landene med stort eller overveldende flertall av muslimer som ikke deltok i avstemningen: Burkina Faso, Tsjad, Elfenbenskysten, Eritrea, Etiopia, Gabon, Gambia, Kirgisistan, Libya, Mosambik, Sierra Leone, Sudan, Tadsjikistan, Tanzania, Togo og Turkmenistan.

Men Island (med praktisk talt ingen muslimer) stemte for resolusjonen mot Israel, mens Turkmenistan (med mer enn 90% muslimer) ikke gjorde det. Kypros og Hellas som har kritisk ny forbindelse med Israel stemte mot Israel, mens det historisk fiendtlige Libya uteble. Tyskland med sin ondartede historie stemte mot Israel, mens Tadsjikistan som er Irans partner, lot det være. Danmark med sin noble historie, stemte mot Israel, mens Sudan som ledes av en islamist ikke gjorde det. [Norge stemte mot Israel etter instruks fra helseminister Bent Høye, o.a.]

Alle unntatt to europeiske regjeringer støtter en ensidig feltundersøkelse som uunngåelig vil fordømme Israel.

Dette usannsynlige mønsteret indikerer at monolittisk muslimsk fiendskap slår sprekker, mens europeerne i overveldende grad tilhører den politiske venstresiden, slik at selv høyrepartier fører en utvannet venstrepolitikk og i økende grad forakter Israel.[9] Men det er enda verre: Selv de som egentlig ikke deler den holdningen slutter seg til den, selv i en obskur avstemning i WHO.

Det er fremdeles muslimer og ikke venstreorienterte som utfører alle de voldelige angrepene mot Israel, og det er islamismen og ikke sosialismen som utgjør den rådende anti-sionistiske ideologien. Men de endringene som skjer peker mot Israels kjøligere forhold til Vesten og stadig varmere forbindelser med sine naboer.

Noter:

Kilde: www.meforum.org/6040/left-vs-israel

[1] www.danielpipes.org/8363/accepting-israel-as-jewish-state

[2] <http://tinyurl.com/hwfd2v>

[3] <http://tinyurl.com/z4m6va2>

[4] <http://tinyurl.com/gqo97zv>

[5] <http://tinyurl.com/h6bkzzr>

[6] <http://tinyurl.com/q5hrtre>

[7] www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4715190,00.html

[8] <http://tinyurl.com/hjmx7jf>

[9] <http://tinyurl.com/no323wq>

Neville Teller er Midtøsten-korrespondent for tenkegruppen og nettsiden Eurasia Review.

Arabisk-israelsk fred

Neville Teller

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Frankrikes initiativ til å lede fredsprosessen

Den 16. Februar 2016 godkjente den franske regjering formelt en plan om et internasjonalt støttet toppmøte i Paris sommeren 2016 som skal lede til israelsk-palestinske fredssamtaler. Planen ble opprinnelig fremlagt av utenriksminister Laurent Fabius i desember 2014.[1] Haken ved det franske forslaget er at dersom forhandlingene mislykkes, vil Frankrike anerkjenne en palestinsk stat.[2]

Frankrikes direkte deltakelse i dannelsen av det moderne Midtøsten har medført at landet har engasjert seg i politikken i regionen gjennom de siste hundre år. Frankrike var en av de to stormaktene som sammen med Storbritannia var ansvarlig for oppløsningen av det tyrkiske imperiet. Oppdelingen av de tyrkisk-okkuperte områdene Syria, Irak, Libanon og Palestina i fransk- og britisk administrerte land var en følge av Sykes-Picot-avtalen,[3] som var en hemmelig forståelse inngått under første verdenskrig mellom de allierte stormaktene Frankrike og Storbritannia med samtykke fra Russland. De viktigste bestemmelsene i avtalen ble bekreftet av fredskonferansen mellom de allierte i San Remo i 1920 og godkjent av Folkeforbundets Råd i 1922.

Når det gjelder den israelsk-palestinske situasjonen har Frankrike i lang tid gått inn for dannelsen av en palestinsk stat samtidig som landet konsekvent har forsvart Israels rett til å eksistere i sikkerhet. President François Mitterand ga uttrykk for dette i sin tale til Knesset allerede i 1982. Frankrike har imidlertid aldri innrømmet noen som helst mulig motsetning mellom disse to standpunktene, men dette er en skavank som berører selve kjernen i Frankrikes siste forslag.

Frankrikes president Francois Hollande (til høyre). Israels statsminister Benjamin Netanyahu (i midten) og den palestinske president Mahmoud Abbas. Høyre bilde: PHILIPPE WOJAZER/REUTERS og venstre bilde AP/Francois Mori. Montasjen er en illustrasjon av Hakim Khatib/MPC journal.

Gitt Frankrikes historiske rolleblad i regionen er det ikke overraskende at landet ser på seg selv som en mulig mekler for en israelsk-palestinsk fredsavtale. I 2009 da det var klart at den nyvalgte president Obama hadde til hensikt å restarte fredssamtalene mellom Israel og palestinerne, tilbød den franske president Nicolas Sarkozy seg å være vert for en internasjonal konferanse for å lette fredsprosessen.[4] Arrangementet skulle naturligvis holdes i Paris. Han gikk så langt som til å utstede invitasjoner til ledere fra berørte land, inkludert Israel, Egypt, Libanon og Syria, og selvfølgelig de palestinske selvstyremyndighetene, PA.

I januar 2010, mens Obamas anstrengelser for å bringe partene til forhandlingsbordet langsomt beveget seg smertefullt fremover, gjentok Sarkozy sitt tilbud.[5] En internasjonal konferanse i Paris ble fremholdt som en konstruktiv vei mot fred.

Denne resepten – en besettelse ville være å ta for hardt i – holder stand i fransk tenkning. Forslaget dukket opp igjen i desember 2014 da Frankrike tok initiativ til et utkast til en resolusjon i FNs Sikkerhetsråd hvor man skisserte forslag til en israelsk-palestinsk sluttstatusavtale.[6] Formelen innarbeidet en toårig timeplan for å ferdigstille forhandlingene, og – man er fristet til å bemerke: “*ça va sans dire*” – en internasjonal fredskonferanse som skulle finne sted i Paris.

Dette var første gangen den daværende franske utenriksminister, Laurent Fabius, hyttet med stokken sin mot Israel: Skulle dette initiativet mislykkes ville Frankrike anerkjenne en palestinsk stat, annonserte han.

Fabius spilte den samme melodien – med mindre variasjoner – under sitt besøk i Midtøsten sist januar for å møte Egypts president Fattah al-Sisi i Kairo, PA-president Mahmoud Abbas i Ramallah og statsminister Benjamin Netanyahu i Jerusalem. Målet hans var å selge ideen om et fransk-ledet initiativ for å dra i gang igjen fredsprosessen med støtte fra en “internasjonal støttegruppe” sammensatt av EU, utvalgte arabiske nasjoner og medlemmer av FNs Sikkerhetsråd.

Det er dette initiativet Frankrike nå formelt har godkjent og satt ut i livet.

Hva er galt med den franske planen? For det første fratar den palestinerne incentivet til å gjøre noe som helst kompromiss. Det er faktisk i deres interesse at samtalene mislykkes. De er lovet anerkjennelse av Frankrike – en

“Frankrike lukker øynene for det faktum at Hamas er like fast bestemt på å avskaffe den Fatah-dominerte palestinske selvstyremyndigheten og ta kontroll over Vestbredden akkurat slik de gjorde det i Gaza.”

anerkjennelse som utvilsomt vil bli fulgt opp av andre vestlige stater – uten å vike en tomme. Hvorfor skulle de da bry seg om å forhandle? Kort sagt: Initiativet har fiaskoen innebygget i seg.

Frankrike overser i alle fall det ubestridelige faktum at ingen palestinsk leder tør inngå en avtale med Israel av frykt for reaksjoner fra ekstremistene på hans egen side – noe som forklarer hvorfor hvert eneste forsøk på å komme frem til en løsning det siste halve århundret har vært mislykket.

Både PA og de islamistiske herskerne i Gaza, Hamas, fastholder at hele mandatområdet Palestina, “fra elven til havet,” er palestinsk og at deres mål er å utsette Israel fullstendig fra Midtøsten. Det vil koste en hvilken som helst palestinsk leder livet å undertegne en avtale som gir Israel en legitim plass i det “historiske Palestina.”

Sett i et israelsk perspektiv er planen åpenbart grunnlagt på antakelsen om at alle innrømmelsene må komme fra Israel, og at trusselen som vil tvinge dem er Frankrikes anerkjennelse av Palestina. Hva Frankrike unnlater å definere er det Palestina landet truer med å anerkjenne. Er Palestina avgrenset til Vestbredden og Øst-Jerusalem, eller vil det inkludere Gaza hvor det bor mer

enn en million palestinere? Hvis det er slik, mangler det en anerkjennelse av at Hamas som *de facto* styrer Gaza, avviser hele ideen om en tostatsløsning ettersom en av de to statene ville være Israel som Hamas har som hovedoppgave å utsette.

Frankrike lukker øynene for det faktum at Hamas er like fast bestemt på å avskaffe den Fatah-dominerte palestinske selvstyremyndigheten og ta kontroll over Vestbredden akkurat slik de gjorde det i Gaza. De lukker også øynene for det faktum at i ethvert fremtidig palestinsk valg vil Hamas etter all sannsynlighet fremstå som vinner.

Hvert av disse resultatene ville ende i et sikkerhetspolitisk mareritt for Israel. Dersom Hamas overtar Vestbredden, vil Tel Aviv, Ben Gurion-flyplassen og Israels hovedferdsåre fra nord til syd ligge innenfor rekkevidden til et rakettangrep. Realiteten er at en sterk samordning mellom Israel, Jordan og en ny palestinsk stat ville bli en livsviktig forutsetning for enhver fredsavtale, og det ville klart kreve store innrømmelser fra palestinernes side.

Det som kanskje er det mest grunnleggende av alt er at Frankrike ikke tar noe hensyn til PAs manglende evne til å skape et ønske om fred blant de menige palestinere. Av frykt for den voksende innflytelsen til Hamas og ved å overgå Hamas i anti-israelsk retorikk, fortsetter PA å formidle hat mot Israel og å hylle "martyrene" som begår terrorhandlinger mot israelske borgere. Dette er ikke en atmosfære hvor ledere finner sammen i genuine fredsforhandlinger.

Uheldigvis for det franske initiativet, hvor velment det utvilsomt er, vil det nesten garantere fortsatt konflikt langt inn i en uoversiktlig fremtid. Slik den står, er planen misforstått. Den er en *cordon bleu*-oppskrift på fiasko.

Det trengs en ny tilnærming

Hva er hensikten med å piske en død hest? Den israelsk-palestinske vognen har ikke rikkert seg en tomme på de 68 år som er gått siden opprettelsen av staten Israel. Hesten var død helt fra begynnelsen.

En lang liste med datoer gjennom hele den nyere historie i Midtøsten markerer mislykkede anstrengelser for å løse konflikten: Madrid-konferansen i 1991,

“Hva er hensikten med å piske en død hest? Den israelsk-palestinske vognen har ikke rikkert seg en tomme på de 68 år som er gått siden opprettelsen av staten Israel. Hesten var død helt fra begynnelsen.”

“Dette er et uttrykkelig mål i det han uttaler til arabiske medier, men som han aldri gir uttrykk for i henvendelser til resten av verden.”

Oslo-avtalene fra 1993 og 2005, Wye River-memorandumet fra 1998, Camp David-toppmøtet i 2000, Veikartet for fred fra 2003, Annapolis-prosessen fra 2007, Obama-administrasjonens direkte fredssamtaler fra september 2010, etterfulgt av intensive anstrengelser ledet av USAs utenriksminister John Kerry gjennom 2013 – 2014. Sannheten er at alle disse fredsinitiativene var forutbestemt til å mislykkes, endog før partene satte seg til forhandlingsbordet.

Om man overser røykteppet av anklager og unnskyldninger hver av partene fremsatte i hvert tilfelle, er den grunnleggende årsaken til denne kjeden av fiaskoer ikke vanskelig å oppdage. Arabisk opinion generelt blir støtt av å skulle ha staten Israel i sin midte. Palestinere ser på Israels uanhengighetserklæring fra 1948 som en katastrofe og markerer dette hvert år med sin egen Nakba-dag, “katastrofedagen.”

Mahmoud Abbas som er president for de palestinske selvstyremyndighetene er også leder for organisasjonen og partiet *Fatah* hvis vedtekter helt utvetydig sier at Palestina, med de grensene det hadde under det britiske mandatet – det vil si før opprettelsen av Israel – er en udelelig territorial enhet og er hjemlandet til det arabisk-palestinske folk. Enhver palestiner, sier vedtektene, må være forberedt på væpna kamp og må være rede til å ofre både liv og eiendom for å vinne tilbake sitt hjemland.

Det må da være lov å spørre hvorfor Abbas brukte ti år på å støtte “tostatsløsningen” verbalt, og å presse på for å få anerkjent en suveren palestinsk stat innenfor de grensene som eksisterte før 5. juni 1967, – dvs. dagen før Seksdagerskrigen? De er faktisk også våpenhvilelinjene som markerte hvor israelske og arabiske armeer sto den 20. juli 1949 etter den første arabisk-israelske krigen.

Gitt den grunnleggende oppfatningen til Abbas sitt parti og hans taktikk som ble arvet fra hans forgjenger, Yasser Arafat, representerer denne taktikken åpenbart bare den første fasen i en strategi som har som endelig mål å få kontroll over hele det palestinske mandatområdet. Dette er et uttrykkelig mål i det han uttaler til arabiske medier, men som han aldri gir uttrykk for i henvendelser til resten av verden.

Å uttrykke støtte til tostatsløsningen er ment å skulle dreie verdensopinionen til fordel for den palestinske sak – og det har de lyktes svært godt med. Men

den nakne sannhet er at ingen palestinsk leder vil noen gang slutte seg til dette fordi å gjøre det, ville innebære å innrømme at Israel har en anerkjent og legitim plass innenfor det palestinske mandatområdet, – noe som øyeblikkelig ville stemple ham som forræder mot den palestinske sak.

Ingen palestinsk leder, hverken Yasser Arafat eller Mahmoud Abbas eller hvem som helst annen som måtte etterfølge Abbas, ville våge å undertegne et dokument som anerkjenner Israels rett til å eksistere innenfor det “historiske Palestina.” Det ville sannsynligvis koste ham livet. Fra et palestinsk perspektiv er den uoverstigelige hindringen som følger av tostatsløsningen at en av statene må være Israel. De utallige fredsforhandlingene har så langt i hvert fall gitt oss den ufravikelige sannheten at bortsett fra å begå selvmord kan Israel aldri tilby nok av innrømmelser. Det er selve Israels eksistens som er bannlyst.

Dette er årsaken til at det ofte gjentatte ropet fra israelske ledere – at direkte forhandlinger ansikt til ansikt kan løse den endeløse konflikten – er et bomskudd. Forhandlinger ansikt til ansikt har vært forsøkt til det ødeleggende. Når det gjelder muligheten for å komme frem til en forhandlet fred, er Den palestinske selvstyremyndigheten en blindgate.

“Det er selve Israels eksistens som er bannlyst.”

Det som trengs er en bred arabisk konsensus med Israel om den fremtidige geopolitiske konfigurasjon av det som var mandatområdet Palestina hvor man starter fra den kanskje ubehagelige, men ikke desto mindre unektelige forutsetning at Israel er kommet for å bli.

La oss bare tenke oss, for et usannsynlig øyeblikk, at Israel simpelt hen trakk seg ut av Vestbredden, forlot sine byer og bosettinger, overlot Øst-Jerusalem som palestinsk hovedstad, og vips så er en suveren palestinsk stat født.

Denne statens Fatah-regjering ville øyeblikkelig bli sårbar overfor sin enestående største fiende – den avvisende ekstremistiske organisasjonen Hamas som de facto regjerer på Gazastripen og som har vært i tottene på PA det siste tiåret og som søker å styrte administrasjonen til Abbas på Vestbredden, akkurat slik de lyktes med å gjøre det i Gaza.

Og ikke bare Hamas – for den islamske staten, IS, som prøver å få kontroll over hele Midtøsten har allerede strukket ut sine tentakler til Jemen og Libya. IS ville også snart infiltrere en ny og svak arabisk stat i den hensikt å innlemme den i sitt jihadistiske kalifat.

Den arabiske verden er fullt klar over at et nyopprettet Palestina ville ha et umiddelbart behov for et effektivt militært nærvær langs sine grenser på samme måte som Jordan og Egypt. I seriøse drøftelser ville de erkjenne at en løsning på den israelsk-palestinske konflikten ville kreve et bredt militært samarbeid – akkurat slik Egypt samarbeider med Israel om å bekjempe Hamas og IS i Sinai og Jordan bekjemper IS langs grensene mot Irak og Syria. Å skape et suverent Palestina og overlate sikkerheten til denne statens egne styrker, ville være å kaste den nye staten til ulvene.

“Den arabiske verden er fullt klar over at et nyopprettet Palestina ville ha et umiddelbart behov for et effektivt militært nærvær langs sine grenser på samme måte som Jordan og Egypt.”

Israels statsminister, Benjamin Netanyahu, har vist veien. I sin tale til FNs Hovedforsamling i september 2014 sa han: Mange har lenge antatt at en israelsk-palestinsk fred kan hjelpe til med å lette en bredere tilnærming mellom Israel og den arabiske verden. Men i disse dager tror jeg det kan forholde seg omvendt, nemlig at en bredere tilnærming mellom Israel og den arabiske verden kan hjelpe til med å fremme en israelsk-palestinsk fred.

Den bredere tilnærmingen har i virkeligheten funnet sted, – tvunget til å blomstre i det drivhuset som er skapt av Irans voksende selvsikkerhet som er blitt en konsekvens av atomavtalen og det kaoset som er skapt i Midtøsten av den tøylesløse islamske staten. Om enn i det stille, samarbeider Israel på et bredt spektrum av saksområder ikke bare med Egypt og Jordan, men også med Saudi Arabia og De forente arabiske emirater, blant andre.

En arabisk fredskonferanse hvor de arabiske interesser var representert ved Den arabiske liga, og som var utrustet med oppgaven å sikre en løsning på den israelsk-palestinske konflikten, kunne godt ta som utgangspunkt det nå 14 år gamle arabiske fredsinitiativet og tilpasse det dagens realiteter.

Et mulig utkomme av intensive, men realistisk baserte forhandlinger kunne bli dannelsen av en ny rettslig enhet, – en konføderasjon som omfatter tre suverene stater: Israel, Jordan og et nyopprettet Palestina. En slik konføderasjon som spesifikt var opprettet for å garantere sikkerheten til alle tre partnere gjennom et nært militært og økonomisk samarbeid, kunne også danne grunnlag for fremtidig vekst og velstand for hver av dem.

Noter:

Kilde: <http://mpc-journal.org/blog/2016/02/23/arab-israel-peace-frances-bid-to-lead-the-process-part-one/>

[1] <http://tinyurl.com/zn9phdq>

[2] <http://tinyurl.com/jpwgs65>

[3] www.bbc.com/news/world-middle-east-25299553

[4] www.theguardian.com/world/2009/aug/25/barack-obama-middle-east-peace

[5] <http://en.trend.az/world/arabisrael/1612798.html>

[6] www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/187982#.VsRnmbR97Z5

Din Elektrikar

5430 Bremnes

Vårt telefonnr.: 53 42 21 00

E-post: firmapost@los-elektro.no

Web: www.los-elektro.no

Brigadegeneral (res.) Yossi Kuperwasser er leder for et prosjekt ved Jerusalem Center for Public Affairs om regionale implikasjoner av den syriske borgerkrigen. Han har tidligere gjort tjeneste som departementsråd i Israels departement for strategiske spørsmål.

Vil palestinerne ha to stater?

Yossi Kuperwasser

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Er det palestinske folkeopprøret i sin nåværende form Fatah-ledernes foretrukne form for kamp, – i motsetning til småskala demonstrasjoner omkring sentrale konflikttema? Da en intervjuer i et populært program på den offisielle palestinske TV-kanalen stilte dette spørsmålet til Tawfik Tirawi som er medlem av Fatahs sentralkomité, svarte Tirawi bekreftende.

Den tidligere lederen for det palestinske etterretningsvesenet fortsatte med å skryte av den unge palestinske generasjons bevissthet omkring kampen, og som eksempel siterte han sin sønn som, selv om han ennå ikke var fylt tre år, synger om *shahids* (martyrer) og ber sin far om å skaffe ham en rifle slik at han kan bekjempe Israel og sionistene. Idet han viste til at det om et par år vil være 100 år siden Balfour-erklæringen, hevdet Tirawi at palestinerne i hele denne tiden har kjempet en vedvarende kamp for å frigjøre sitt land.

Det er i denne sammenheng vi må vurdere den nåværende bølgen av terrorhandlinger. Som Tirawi forklarer er det ingen enkelthandling som vil føre til det etterlengtede målet, – bare en “kumulerende kamp.” Etter hans oppfatning har Fatah ikke utelukket noen som helst tilnærming etter den sjette kongressen i 2009. For tiden er det likevel ikke noe poeng i å føre forhandlinger siden hverken Benjamin Netanyahu og hans “ekstremistregjering” eller Israels sentrum og venstreside er beredt til å gi noe til palestinerne. Derfor er det behov for en pågående kampanje som kan få den palestinske saken tilbake på den internasjonale og arabiske dagsorden og gi kraft til en fornyelse av forhandlingene en gang i fremtiden.

Tawfik Tirawi, medlem av Fatahs sentralkomite (Arab media)

Med dette i tankene, forklarer Tirawi, bør handlinger som involverer skytevåpen – slik Hamas går inn for – unngås fordi de virvler opp verdens misnøye. Den nåværende kampens art (som endog inkluderer mord på israelere med kniv), er helt i overensstemmelse med palestinske aspirasjoner.

Tirawi har klagemål mot verden: Den viser forståelse for Israels atferd som, sier han, involverer terror, skytevåpen og henrettelse av palestinere mens de anklager palestinerne som benytter steiner og kniv, for terrorisme. Hva angår amerikanerne, så har han ingen forventninger til dem. De er forutinntatte i israelernes favør, og han har klare bevis for det: *“John Kerry bruker uttrykket “Tempelhøyden,” noe som bevitner det faktum at han aksepterer Israels standpunkt i den saken.”* (Palestinerne hevder at det aldri har vært et jødisk tempel på det stedet.)

Det palestinske lederskapet oppmuntrer til terror

Slik er altså det palestinske lederskapets standpunkt. De er drevet av en blanding av hat og frustrasjon over den vedvarende israelske kontrollen over Vestbredden, av et standpunkt som fornektet det jødiske folks eksistens og dets rett til en demokratisk nasjonalstat i sitt hjemland, og av en følelse av å være ofre, noe som tilskyndes av deres nasjonale og religiøse ledere. Palestinerne viderefører sin kamp med vilkårlige mord til tross for at det ikke er til noen nytte for dem. Deres ledere oppmuntrer til terror fordi de på den ene siden frykter at den palestinske saken vil bli skjøvet i bakgrunnen og ikke lenger anses som årsaken til regional ustabilitet, mens det på den annen side synes å være en voksende erkjennelse av at det ikke er noen løsning i overskuelig fremtid og derfor ingen grunn til at det internasjonale samfunn skal investere ressurser i saken deres.

Men hverken de omforente tiltakene på Tempelhøyden som er viktige i seg selv, sikkerhetstiltakene eller forsøkene på å etterkomme palestinske krav på visse områder, eller verdens synkende interesse for knivstikkingen i Israel, overtaler det palestinske lederskap til å slutte med å sende av gårde unge palestinere for å drepe og dø. Den gløden som omgir de offisielle begravelsene for terroristene indikerer dybden i de følelsene som rår.

Israel, sammen med sine anstrengelser for å gjøre en slutt på terrorbølgen, har underholdt seg med en serie “historiosofiske” spørsmål som: Vil krigen vare evig? (Antakelig så lenge palestinerne holder fast ved sine ytterliggående krav og den kampstrategien som er nevnt ovenfor.) Hva er forbindelsen mellom palestinerne og Holocaust? Hva ville Rabin ha gjort om han ikke var blitt drept? (Han sto langt fra ideene til Peres og venstresiden og var svært mistenksom overfor palestinerne, især etter at de snøt Israel når det gjaldt Oslo-avtalene. For ham var fred et middel til å sikre eksistensen og sikkerheten til det jødiske folks nasjonalstat, noe hans siste tale til Knesset også gjør klart.)

Reflekterer palestinernes bruk av uttrykket “det israelske folk” deres motstand mot opprettelsen av nasjonalstaten for det jødiske folk? Mahmoud Abbas har på ny erklært at han aldri vil anerkjenne Israel som en jødisk stat. Han har en mengde unnskyldninger og tre reelle grunner: Slik anerkjennelse ville oppheve “retten til å vende tilbake,” gjøre det vanskeligere for de israelske araberne å

fremme palestinske interesser innenfor det israelske politiske system, og det ville kreve en forandring i den palestinske situasjonsbeskrivelsen. Men dette er nøyaktig årsakene til at Israel insisterer på at bare en slik anerkjennelse, som palestinerne nekter å gi, kan garantere virkelig fred.

“Den gløden som omgir de offisielle begravelsene for terroristene indikerer dybden i de følelsene som rår.”

I sin tale til den amerikanske Kongressen i mai 2011 krevde ikke Netanyahu at Abbas måtte bli en sionist og anerkjenne det jødiske folks rett til en stat i sine forfedres land. Det

ville ha vært tilstrekkelig, sa han, for Abbas å anerkjenne at Israel er en demokratisk nasjonalstat for det jødiske folk, uten å nevne spørsmålet om en rett. Akkurat slik som mange sionister nå anerkjenner det palestinske folks rett til en nasjonalstat i landet sitt, innen rammen av en permanent fredsløsning så lenge de ikke utgjør en trussel mot Israels sikkerhet, må det også kreves av palestinerne at de må anerkjenne det jødiske folks rett til en demokratisk nasjonalstat i sine forfedres land.

“Mahmoud Abbas har på ny erklært at han aldri vil anerkjenne Israel som en jødisk stat.”

Forestillingen om å bli reddet fra denne situasjonen som følge av en ensidig deling, som enkelte på den israelske venstresiden har tatt til orde for i det siste, er ikke gjennomførbar under de rådende forhold av den samme grunn, nemlig at palestinerne ikke vil være enig i en slik løsning (jamfør Gaza). Ideen om en enstatsløsning mangler også logikk og levedyktighet. Den eneste mulige løsningen er den med to stater for to folk med gjensidig anerkjennelse. Tanken er ikke død, – den er simpelt hen ikke født enda fordi palestinerne og de europeerne som støtter dem nekter å tillate at den settes ut i livet.

Kilde: <http://jcpa.org/do-the-palestinians-want-two-states/#sthash.9m4ARWw7.dpuf>

Unngå helsekøen, vi sikrer deg riktig behandling til rett tid

VERTIKAL HELSEFORSIKRING

Privat

332 /KR PR. MND

- ✓ Garantert time til legespesialist innen 10 virkedager
- ✓ Garantert behandling/operasjon innen 20 virkedager
- ✓ Medisinsk rådgivning før, under og etter behandling

VERTIKAL **Helse**

Pris årlig for bedrift kr **2.438,-**

- Garantert time til legespesialist innen 10 virkedager
- Garantert behandling/operasjon 28 virkedager
- Medisinsk rådgivning før, under og etter behandling

1 sykefraværsdag
koster like mye som ett år med helseforsikring

Tilbudet er i varianter på tid og pris, men felles er garantert time til legespesialist innen 10 virkedager.

Kontakt oss idag for tilbud:
firmapost@blillevik.no
tlf: 46 94 46 60

 B. Lillevik AS

Louis René Beres, professor emeritus i internasjonal rett ved Purdue University i USA. Han er født i Zürich, Sveits (1945), og utdannet ved Princeton University (Ph.D., 1971).

Sannhetens øyeblikk: Israel, “Palestina” og valgene i USA

Louis René Beres

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

På et eller annet punkt vil selv vår åpenbart ufilosofiske amerikanske kamp om presidentvervet behøve et mer håndfast innhold. Blant en overraskende stor mengde av saker som hører til i en presidentvalgkamp, vil kandidatene bli tvunget til å ytre noe meningsfullt om “fredsprosessen i Midtøsten”. Når det endelig skjer, vil det være av stor betydning for alle som fremdeles kjemper om presidentvervet, at de baserer sine videre vurderinger og anbefalinger på et virkelig solid grunnlag av lov og fakta.

Til å begynne med, slik kandidatene selv snart burde erkjenne, har det virkelig avgjørende punkt for en fredsløsning mellom Israel og de palestinske araberne aldri vært Israels påståtte uvilje til “å inngå kompromiss”.

I motsetning til den vanlige amerikanske politiske diskusjonen – en vedvarende overfladisk diskusjon som daterer seg minst tilbake til Lyndon Johnsons tid – har Israel aldri nølt med å komme med virkelig store ofre for freden. Tvert imot, helt fra begynnelsen av ville det eneste “kompromisset” som kunne ha tilfredsstilt Fatah, Hamas og en anelig mengde andre motstridende palestinske fraksjoner, vært en iøynefallende vilje til å begå nasjonalt selvmord. Dette ble understreket så sent som 11.mars 2016, da lederen for den palestinske selvstyremyndigheten Mahmoud Abbas igjen sa på palestinsk TV: “*Hele Israel er en okkupasjon.*”

Han kom med denne avslørende uttalelsen, slik han hadde gjort ved en rekke tidligere anledninger, mens han stod rett foran et kart hvor Israel omhyggelig var blitt fjernet.

Internasjonal rett er ikke en selvmordspakt. Israel har ingen forpliktelse til å akseptere en slik kartografisk utradering. Enhver stat har alltid en absolutt

grunnleggende eller “kategorisk” rett til å bestå. Videre forholder det seg slik, noe som ble juridisk klart i 1996 ved FNs internasjonale domstol, at denne retten noen ganger kan omfatte defensiv eller offensiv (som straff) bruk av atomvåpen.

Fremfor alt må de som kjemper om å bli amerikansk president forstå at sannheten beviser uskyld. I denne saken om rett og nasjonal sikkerhet, er den palestinske siden – og dens støttespillere (som om de benytter en slags instinktiv besvergelse) – hele tiden opptatt av å henvise til en “okkupasjon”. Men den palestinske frigjøringsorganisasjonen, PLO, ble grunnlagt i 1964, tre år før det fantes noen “okkuperte territorier”. I dette ligger et uunngåelig og viktig spørsmål, et spørsmål som virkelig burde stilles i forbindelse med det amerikanske presidentvalget.

“Men den palestinske frigjøringsorganisasjonen, PLO, ble grunnlagt i 1964, tre år før det fantes noen “okkuperte territorier.”

Nøyaktig hva var det PLO faktisk prøvde å “frigjøre” mellom 1964 og juni 1967? Dette er ikke et spørsmål som er vanskelig å besvare, fordi på den tiden ble Vestbredden (Judea/Samaria) og Gaza kontrollert (illegalt, selvsagt) av henholdsvis Jordan og Egypt. Og PLO rettet virkelig ikke terrorangrep mot Jordan eller Egypt.

Sannheten beviser alltid uskyld. Arabisk terror mot Israel, stort sett rettet mot israelske ikke-stridende, daterer seg langt tilbake til før PLO, ja, til og med før den jødiske statens formelle opprettelse i mai 1948. I den senere tid har flere israelske statsministre forsøkt, selv gjennom klart asymmetriske “kompromiss”, å finne fram til en rettferdig fred istedenfor terror. Dette har inkludert den generelle løslatelsen av hundrevis av viktige terrorister som en gest for “goodwill”. Ikke overraskende vendte en betraktelig andel av de løslatte palestinske forbryterne tilbake til en åpenbar bruk av mord og anti-israelsk terror.

I de månedene som har gått i 2016, har israelske menn, kvinner og barn måttet utholde en “tredje intifada” med tilfeldige knivstikkinger og bilangrep. For sin del har den “siviliserte verden” svart på dette siste “opprør” ved å oppfordre israelske ofre til ikke å svare med “uproporsjonal” styrke. Dette ironiske svaret er ikke bare upassende, men tar med hensikt feil når det gjelder den korrekte legale betydningen av “proporsjonalitet” innenfor kodifisert og vanlig rettsvitenskap som omtaler væpnet konflikt.

Et gammelt latinsk lovprinsipp forordner *jus ex injuria, non oritur*, “rett oppstår ikke av urett”. Dette er en grunnleggende regel som må bli forstått i Jerusalem og Washington. Når alt kommer til alt kan aldri israelske ledere – presset av amerikanske presidenter som aldri virkelig har forstått den uforsonlige palestinske oppfatningen – sikre befolkningen ved 1) å signere ensidige avtaler med uforsonlige fiender, og/eller 2) utsette og atter utsette befolkningen for uforbederlige terrorister og aggressorer.

Men det er mer her. Fordi amerikanske sikkerhetsinteresser i Midt-Østen vil fortsette å sammenfalle nært med Israels egen sikkerhet, vil enhver slik avtale som sannsynligvis ville svekke Israel, også samtidig svekke USA.

Våre amerikanske presidentkandidater må endelig forstå, og følgelig aldri unnlate å kommunisere, at det finnes en uforanderlig ulikhet i målene mellom Israel og dets fiender. I virkeligheten gjelder det for palestinske opprørere, nå nesten bare oppildnet av jihadist-argumentet, at enhver konflikt med Israel uunngåelig dreier seg om et “nullsum-spill”. Det betyr en konflikt om “alt eller ingenting”. I realiteten er dette en uforanderlig strid som hindrer ethvert kompromiss.

“Merkelig nok fortsetter Israel og USA å tro at enkelte arabiske fiender forkaster nullsumspillet antagelser om konfliktstrategien.”

Derfor er det dristig å påstå at slike terrorister noen gang skulle være villig til å slå seg til ro med velbegrunnede israelske forventninger om ikke-vold, enten som gjengjeld for at stadig flere ble løslatt fra israelske fengsler eller for ytterligere territorielle innrømmelser på Vestbredden (Judea/Samaria). I denne forbindelse er det nok å se på dagens Gaza som ble overgitt til Hamas i 2005 av en den gang håpefull israelsk statsminister Ariel Sharon, og som umiddelbart ble omformet fra et tiltalende og produktivt område med boliger og høy-teknologisk jordbruk til et elendig terrorist-ødeland med oversvømte kloakkanlegg og nærliggende ramper for utskyting av raketter.

I dag er det et økende antall Hamas-raketter i Gaza som fremdeles er rettet mot israelske hjem, skoler, og sykehus. For Hamas er det en belønning i seg selv å påføre israelske ikke-stridende smerte.

Men det er mer. Hva som til slutt må bli forstått av våre amerikanske presidentkandidater, er at til og med en fullverdig palestinsk stat sannsynligvis ville falle som offer for andre sunnimuslimske terroriststyrker i regionen, mest

sannsynlig ISIL eller ISIL-lignende grupperinger. Det skal ikke mye fantasi til for våre politikere å forstå hvorfor Palestina da hadde blitt enda et regionalt område for anti-amerikansk terrorisme.

Her ville en naiv amerikansk presidentstøtte til en “tostatsløsning” gjort det mulig med en ny nasjonal terroristbase for verdens verste jihadkrigere.

En grunnleggende ulikhet mellom Israel og dets palestinske “fredspartnere” er synlig i absolutt alle manifestasjoner av fredsprosessen i Midtøsten. På den palestinske siden har forventningene til Oslo-avtalen og “Veikartet” aldri vært noe annet enn en antatt kostnadseffektiv måte å ødelegge Israel på. På den israelske siden har de samme forventningene blitt oppfattet som en smertelig, men uunngåelig måte å unngå enda verre utbrudd av krig og terror. Mens israelere har vært villige til å akseptere en form for “tostatsløsning”, ser palestinerne bare én stat i dette området, en stat som helt og fullt erstatter Israel (“okkupert Palestina”) med Palestina.

I sluttanalysen, slik våre amerikanske presidentkandidater endelig burde forstå, finnes det underliggende problem knyttet til sårbarheten når det gjelder Israels liv eller død, i Jerusalems og Washingtons feilaktige hovedoppfatninger om krig og fred. Selv om noen av Israels regionale fiender, statlige og ikke-statlige, tror at enhver maktøkning for Israel må bety et tilsvarende makttap for dem – det vil si at de fortsetter å eksistere sammen med Israel i en tilstand av ren konflikt – har Israel og USA antatt noe helt annet.

Merkelig nok fortsetter Israel og USA å tro at enkelte arabiske fiender forkaster nullsumspillets antagelser om konfliktstrategien. Men Israels palestinske fiender foretar aldri slike vurderinger av sin egen overensstemmelse med israelske overlegninger. Snarere vet disse arabiske fiender meget vel at Israel tar feil i den grunnleggende troen at visse arabiske stater, og også palestinerne (selvstyremyndigheten og Hamas), forkaster nullsum-antagelsen.

I Washington vil våre amerikanske presidentkandidater snart ha behov for å erkjenne og effektivt imøtegå slike farlige pretensjoner. Skulle de i stedet fortsette med en fast bestemt og ufilosofisk ånd som på tankeløst vis ikke ønsker å vite noe om sannheten, kan Israel og USA bli tvunget til å betale en høy pris i blod og penger. Det ville være bedre, når det gjelder fredsprosessen i Midtøsten, om disse kandidatene beveget seg utover sine kjedelige klisjéer om en “tostatsløsning” og til langt ærligere og riktigere måter å forstå dette på.

Kilde: www.israelnationalnews.com/Articles/Article.aspx/18715#Vw_plptf2F4

Gary C. Gambill er forsker ved The Middle East Forum

Er den israelsk-palestinske konflikten fremdeles av betydning?

Gary C. Gambill

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

En venn av meg beklaget seg nylig over at vestlige medier ikke brydde seg noe særlig om den brutale rekken av palestinske knivstikkinger som skal ha kostet mer enn 25 israelere livet siden september.

Jeg nikket samtykkende, men kunne ikke la være å tenke på den avsluttende scenen i filmen *Casablanca*. Med den religiøse og etno-sekteriske volden som herjer i Irak, Syria, Libya, Yemen og over hele den arabiske verden, og som krever titusener av liv hvert år, noe som gir næring til en bølge av sunni-islamistisk terror uten sidestykke, er det israelsk-palestinske problemet *“egentlig ikke noe annet enn en bagatell i denne gale verden”*.

Det er ikke så lenge siden det store flertallet av vestlige eksperter tenkte annerledes. Siden Israel sto alene som den mest baktalte motstander i arabisk offentlighet i mer enn seks tiår, har observatører utenfra antatt at den israelsk-palestinske konflikten har vært nær sagt en eneste fornærmelse mot arabere overalt, – at den har vært en årsak til deres mangelfullt utviklede politiske systemer, og derfor en avgjørende årsak til problemene i Midtøsten. Arabisk sinne overfor Israel *“svækker legitimiteten til de moderate regimene”*, forklarte den amerikanske CENTCOM leder, general David H. Petraeus i 2010.

Ta bort årsaken til dette sinnet, fortsatte resonnementet, og problemer som fattigdom, islamisme og lignende ville bli langt enklere å løse. Både israelere og palestinere trodde at en løsning på den palestinsk-israelske konflikten ville gi rom for et “nytt” Midtøsten (støttespillere for utenlandshjelp begynner sjelden med ordene *“ikke at dette egentlig betyr så mye.....”*). Et halvt århundre med amerikansk diplomati ble bygget på denne forutsetningen.

Hvis imidlertid den såkalte “arabiske våren” har lært oss noe, er det at Israel ikke er viktig for regionens problemer, og landet blir heller ikke betraktet slik av de fleste ikke-palestinske arabere. Siden anti-sionismen typisk nok var den eneste politiske saken som tyranner vanligvis lot sine innbyggere støtte åpenlyst, var det mange som gjorde det med iherdighet, selv om det bare var et vikarierende uttrykk for deres forkastelse av status quo. Men svekkelsen og sammenbruddet av autoritære regimer siden 2011 har vist at mange vanlige arabiske innbyggere bryr seg langt mer om andre ting enn “rettferdighet” for palestinerne.

Anti-israelske slagord var ganske få og spilte liten rolle i opprørene som brakte regjeringene til å falle i Egypt, Tunis og Libya, og opprørere i Syria og Yemen har rett og slett ignorert den jødiske staten. Med unntak av nøye kontrollerte politiske konstellasjoner hvor etno-sekteriske klager blir sterkt undertrykket av staten, er radikale islamister utenfor de palestinske territoriene langt mer interessert i å bekjempe “den fjerne fienden” i Vesten og undertrykke “vantro” motstandere som er nærmere dem (shia, yezidier, kristne etc.) enn å bekjempe Israel.

Mens den palestinsk-islamittiske bevegelsen Hamas er mer oppsatt enn noensinne på å drepe israelere, blir graden av vold i den israelsk-palestinske konflikten i de siste år knapt registrert som en væpnet konflikt etter dagens regionale standard. Selv Gaza-krigen i juli-august 2014 – det store unntaket fra den perioden med relativ ro – ble langt overgått av blodstrømmene i Syria og Irak samme sommer.

“En venn av meg beklaget seg nylig over at vestlige medier ikke brydde seg noe særlig om den brutale rekken av palestinske knivstikkinger som skal ha kostet mer enn 25 israelere livet siden september.”

“Anti-israelske slagord var ganske få og spilte liten rolle i opprørene som brakte regjeringene til å falle i Egypt, Tunis og Libya, og opprørere i Syria og Yemen har rett og slett ignorert den jødiske staten. “

Dessuten er det slik, i motsetning til de andre regionale blodbadene, at den gamle striden mellom israelere og palestinere ikke truer med å velte status quo. Med noen få års mellomrom smadrer Israel den militære infrastrukturen til Hamas tilstrekkelig til å sikre noen flere år med relativ ro (“å slå plenen”, som de sier). Dette er noe som Hamas provoserer fram for å blankpusse sin status som en motstandsbevegelse, samle inn mengder av penger fra den arabiske verden, og begrunne sitt hardhendte styre i Gaza. I mellomtiden finner begge sider oppfinnsomme måter å ødelegge

hverandre på uten å bryte våpenhvilen. Den libanesiske sjiamuslimske Hizbollah-bevegelsen pleide å spille det samme spillet med israelerne inntil den ble slukt av den syriske konflikten.

Denne runddans med episodisk vold er tragisk, men den er faktisk en rimelig stabil likevekt så lenge alle involverte vurderer den som et mindre onde enn en israelsk okkupasjon av Gaza. Dette er en sak som har langt mindre betydning enn selvødeleggelsen

i den omkringliggende arabiske Levanten, Iran som er på nippet til å utvikle atomvåpen, Russlands uhemmede intervensjon i regionen, Tyrkias oppfordring til å samle alle sunni-arabere under sine vinger og talløse andre farer.

Selvfølgelig burde vi gjøre alt vi kan for å bidra til israelsk-palestinsk fred, fordømme forferdelige voldsgjerninger og overse mislykkede europeiske og arabiske diplomatiske initiativ som heller synes å gjøre tingene verre. Men israelere og palestinere må nok venne seg til en ny verden hvor detaljene i deres konflikt ikke betyr så mye for resten av oss.

Det burde de ta som en kompliment.

Kilde: www.meforum.org/5778/does-the-israeli-palestinian-conflict-still-matter

Richard Mather er skribent og journalist, bosatt i Manchester, England. Han er også redaktør for det nylig etablerte Jewish Media Agency.

Ved å degge for palestinerne, ødelegger Vesten for seg selv

Richard Mather

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

I flere tiår har Vesten belært israelerne om nødvendigheten av å dele landområdet deres for å blidgjøre arabiske terrorister. Under press har Israel holdt seg til fortellingen om land-for-fred, men uten suksess. Dette har ikke hindret Frankrike i å innkalle til en internasjonal konferanse “for å sikre og å oppnå en tostatsløsning.” Enhver vet at dette er en håpløs plan. Araberne har siden midten av 1930-årene forkastet en tostatsløsning syv ganger. Ingenting kommer til å endre seg. Hvorfor? Fordi religion – og ikke land – er kjernen i den arabiske forkastelsen.

Anti-jødisk vold i mandatområdet Palestina, Israel og andre deler av regionen, har alltid vært religiøst motivert. Hvis du ser på dokumenter, nyhetsreportasjer og taler fra 1920- og 1930-årene, vil du se at det arabiske hatet mot palestinske jøder var kledt i ekstremt religiøse – det vil si islamistiske – uttrykk. Den anti-jødiske oppførselen til stormuftien Amin al-Husseini (som søkte støtte hos Hitler) er et klart eksempel. Derfor er det ikke overraskende at en demokratisk jødisk stat hvor jødene styrer sine egne saker, er anatema for den rasistiske herrefolktenkningen til islamistiske arabere.

Uheldigvis er Frankrike og resten av Vesten blinde for den religiøse krigføringen mot jødene. Etter å ha kvittet seg med mye av sin kristne arv, viser Europa og Amerika liten forståelse for religiøse konflikter. Politikere har en tendens til å misforstå den israelsk-arabiske disputten som et sammenstøt om landområder eller de såkalte nybyggerområdene. Derfor er det ingen overraskelse at de samme politikere i Berlin, Washington og Bryssel ganske enkelt er ute av stand til å forstå den kjensgjerning at fysiske og seksuelle angrep av muslimer mot vestlige kvinner er formet av dyptsittende islamsk forakt for “vantro”.

Det er her islamistene har fordelene. De forstår bare så altfor godt at krigen mot jødene og Vesten er en religiøs, imperialistisk, ja, til og med apokalyptisk, konflikt. Til sammenligning er Vesten uvitende om denne realiteten fordi man der er bragt i forlegenhet av snakk om kolonialisme og har forkastet religionen som en måte å leve på.

**“Enhver som forsøker
å kritisere denne
hodeløse ordningen
blir stemplet som
islamofob, rasist,
sionist-nazist eller
tory-avskum.”**

Den nesten fullstendige ødeleggelsen av jødedommen i 1930- og 1940-årene, kombinert med avkristningen av Europa etter 1945, har gjort at kontinentet mangler en mot-ideologi som kan danne grunnlaget for et mer omfattende svar på islamsk herredømmetenkning. Amerika som riktignok fremdeles er mer religiøs enn Europa, er også tilbøyelig til å bli forlegent når det gjelder kolonialisme og hvordan religiøs tro former menneskers liv.

Situasjonen ville ikke ha vært så nedslående dersom Vesten hadde erstattet kristendommen med en robust og selvsikker humanisme som understreker kritisk tenkning, frihet og fremgang. Dessverre har mange mennesker blitt inhumane politisk-korrekte automater som tolererer det ikke-tolererbare ved å skape “trygge rom” på sine campuser og institusjoner for en stor mengde tvilsomme mennesker som ønsker å drepe jøder og underminere hardt tilkjempede sivile friheter. Enhver som forsøker å kritisere denne hodeløse ordningen blir stemplet som islamofob, rasist, sionist-nazist eller tory-avskum.

Men det er en ting vestlige politikere kan gjøre, mens det ennå er mulig. Det er å slutte å sende ut ulike signaler om den israelsk-arabiske konflikten og i stedet gi den jødiske staten helhjertet støtte – denne staten som står i forreste rekke i kampen mot islamismen. Hvis Vesten ikke er rede til å dele sine hovedsteder, bør de heller ikke presse Israel til å dele Jerusalem – som har en langt større religiøs, kulturell og historisk betydning for det jødiske folk enn Bryssel har for europeerne.

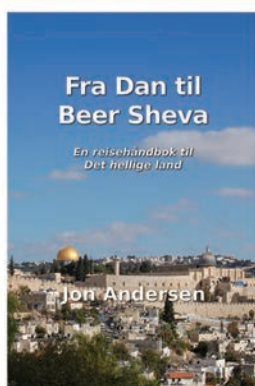
Og hva som mer er – engelskmenn, dansker, franskmenn, tyskere og italienere bør kanskje spørre seg selv om de har mer til felles med et demokratisk og pluralistisk samfunn som Israel enn med en anti-demokratisk, anti-homofili islamistisk quasi-stat som Gaza? Det vil bli slik at med mindre vestlige nasjoner går sammen om å stanse den snikende islamiseringen av sine samfunn, så vil de bli mindre lik Israel og mer lik Gaza.

Vestlig støtte til de palestinske araberne er muligens en av de dummeste kollektive utenrikspolitiske beslutninger som noensinne er gjort. Dette gjelder på flere nivåer. Å støtte opp under den palestinske selvstyremyndigheten og UNRWA har kostet det internasjonale samfunnet milliarder av dollar og ikke ført til noe som helst. Europeisk antisemittisme er nå på et nivå vi ikke har sett siden 1940-årene, noe som viser den svært høye prisen Europa har betalt for sin uetiske støtte til den palestinske nasjonalismen.

Ved å blinke ut Israel har man oppmuntret islamister over hele verden som kjenner lukten av Vestens moralske feilsteg, til å angripe sivile på skoler, kaféer, barer, arbeidsplasser, supermarkeder, nattklubber, tog og busser. Så lenge vestlige politikere forsetter å la seg dupere av Ramallah og tro at den “palestinske saken” er nøkkelen til å løse problemene i Midtøsten, vil de fortsette å trå feil i det som tegner til å bli en global konflikt mellom liberale demokratier og islamismen.

“Vestlig støtte til de palestinske araberne er muligens en av de dummeste kollektive utenrikspolitiske beslutninger som noensinne er gjort.”

Kilde: www.jpost.com/Blogs/The-View-From-the-UK/By-pandering-to-the-Palestinians-the-West-is-harming-itself-446467

Fra Dan til Beer Sheva

En reisehåndbok til Det hellige land

Dette er boka for den som tror at han har sett «alt» i Israel, eller som bare vil lære seg mer om landet!

Med 200 fargebilder tar forfatteren deg med på en reise til nasjonalparker, museer, kirker, synagoger, naturreservater, fascinerende byer og landsbyer, taubaner, dyreparker og selvfølgelig noen av Israels beste strender.

Du kan lese mer om boka på

www.israelbok.com

Efraim Inbar, professor i politiske studier ved Bar-Ilan University, er direktør for Begin-Sadat Center for strategiske studier og medlem av The Middle East Forum.

Israels palestinske dilemma

Efraim Inbar

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Helt siden den palestinske terrorbølgen begynte i september 2000, har det israelske politiske miljø i stadig større grad motvillig innsett sannsynligheten for at det ikke er noen partner på palestinsk side som kan inngå et historisk kompromiss med den jødiske nasjonale bevegelsen, sionistene. Håpet om fred som ble skapt av Oslo-prosessen i 1993 er erstattet av en bitter erkjennelse av at voldelig konflikt ikke vil ta slutt med det første.

Dessuten levner de fiendtlige budskapene om Israel som formidles gjennom den palestinske selvstyremyndighetens utdanningssystem og offisielle medier liten tvil om den rabiante antisemittismen som råder i det palestinske samfunnet. Dette sikrer at konflikten med jødene vil fortsette.

Derved synes den sentrale forutsetningen for Oslo-prosessen stadig mer usannsynlig. Meningen var at deling av Landet Israel og opprettelsen av en palestinsk politisk enhet (det som er kjent som tostatsløsningen) ville bringe fred og stabilitet. Dessverre er denne løsningen blitt sterkt diskreditert.

Foruten og i tillegg til vurderingen av at de palestinske selvstyremyndighetene, PA, ikke har til hensikt å akseptere en jødisk stat innenfor noen som helst grenser, gjenstår det faktum at de to partene står langt fra hverandre på de fleste konkrete saksområdene som må løses. Palestinske krav om kontroll over Tempelhøyden og "retten til å returnere" er uoverstigelige hindre. Enhver pragmatisk impuls som ellers måtte dukke opp i palestinsk politikk blir systematisk imøtegått av Hamas hvis voksende innflytelse reflekterer den islamistiske flodbølgen som skyller over Midtøsten.

For å gjøre saken verre, har antakelsen om at palestinerne er i stand til å etablere en stat i pakt med tostatsløsningen ikke blitt bekreftet. PA var ikke

Israelere har gradvis kommet til å innse at palestinerne hverken er interessert i fred eller i stand til å etablere en levedyktig stat..

i stand til å fjerne det store antallet militsgrupper og har tapt Gazastripen til Hamas, noe som gjenspeiler den manglende evnen også i andre arabiske samfunn i regionen til å opprettholde statsdannende strukturer.

Etnisk-religiøse konflikter som trekker i langdrag opphører bare når minst en av partene blir krigstrett og ikke lenger har energi til å holde konflikten ved lag. Det er ikke tilfelle verken for det israelske eller det palestinske samfunnet.

Som resultat av disse utviklingstrendene har Israel i realiteten, om ikke formelt, på kort sikt lagt til side arbeidet med konfliktløsning og har i stedet tatt opp en strategi for tålmodig konfliktstyring. Men en slik strategi bringer med seg sine egne dilemma.

Det første dilemmaet er hvorvidt man skal innrømme at Israel ikke lenger tror at forhandlinger på kort sikt kan lede til en varig enighet.

Sannheten er viktig, men store deler av verden ønsker ikke å høre denne spesielle sannheten og er fremdeles forpliktet på en metode som ikke fungerer. Imidlertid er det noe som må sies når det gjelder å ta hensyn til ønskene fra det internasjonale samfunn om fortsatt å delta i forhandlinger. Ved å gjøre det signaliserer Israel at landet er rede til å gjøre innrømmelser, noe som holder ved like det innenrikspolitiske sosiale samholdet som er nødvendig for vedvarende styring av konflikten, samtidig som det skaper en positiv oppfatning av Israel i utlandet.

På den annen side holder forhandlinger om en tvilsom “tostatsløsning” en fiktiv formel ved like og hindrer nyskapende tenkning om alternative løsninger fra å oppstå. Dessuten krever “fredsprosessen” moderasjon, noe som innebærer at man må svelge palestinske provokasjoner og være tilbakeholden med straffereaksjoner.

Statsminister Benjamin Netanyahu har lenge hevdet at bare rask økonomisk vekst kan gi et fredshåp for ordinære palestinere.

Et annet dilemma henger sammen med bruk av “gulrot og pisk” som tilnærming til palestinerne. I fravær av meningsfylte forhandlinger har Israel, og især statsminister Netanyahu, gått inn for å skape “økonomisk fred” som ledd i konfliktstyringen. Antakelsen har vært at Israel ikke har noe å oppnå fra sultne naboer. Dette er årsaken til at Israel ikke motsetter seg finansiell støtte til PA til tross for den palestinske korrupsjonen og ineffektiviteten. Jerusalem forsyner også både PA og Hamas i Gaza med vann og elektrisitet for at Israels palestinske naboer ikke skal gå inn i total desperasjon.

Men gulroten døyver piskeslaget. Man må huske på at palestinerne fører krig mot Israel. Krig dreier seg om å påføre stridende samfunn smerte, og smerte kan ha en modererende virkning på den kollektive atferden. Egypt for eksempel, besluttet å endre kurs overfor Israel fordi landet ble motvillig til å betale kostnadene ved å opprettholde konflikten.

“Etnisk-religiøse konflikter som trekker i langdrag opphører bare når minst en av partene blir krigstrett.”

Siden palestinerne har valgt å fremme sine mål ved å påføre Israel vedvarende smerte – heller enn å akseptere sjenerøse fredsavtaler som ble tilbudt av Ehud Barak i 2000 og av Ehud Olmert i 2007, har Israel full rett til å straffe dem i håpet om at litt smerte kanskje kunne påvirke deres fremtidige valg i en produktiv retning. Men ved å gå inn for “økonomisk fred” som tilnærming tar Israel bort incentivet for palestinsk moderasjon og signaliserer sin desperasjon over muligheten

for å endre palestinsk atferd.

Et tredje dilemma som er innebygget i tilnærmingen om konfliktstyring, er hva man skal gjøre med de fiendtlige palestinske selvstyre-myndighetene som overlever stort sett takket være Israels sikkerhetstiltak og økonomiske støtte. Sammenbrudd innenfor PA er et mulig utkomme av arvefølgestriden etter at Mahmoud Abbas har forlatt den politiske scenen.

Hvorvidt det er ønskelig med et sammenbrudd hos de palestinske selvstyremyndighetene er diskuterbart. På den ene siden propagerer PA et ondsinnet hat mot Israel gjennom sitt utdanningssystem, de leder en pågående internasjonal kampanje for å delegitimere Israel og de fornekte jødisk tilknytning til Landet Israel og især til Jerusalem. PA glorifiserer terrorister og tillater dem å bli rollemodeller for skolene sine. PA forsterker med vilje den fiendskapen som fyrer opp under konflikten og forhindrer fremveksten av et mer pragmatisk palestinsk lederskap.

På den annen side avlaster PA på en beleilig måte Israel fra byrden med å ha ansvar for mer enn en million palestinere som bor på Vestbredden. PAs sikkerhetsstyrker hjelper til med å bekjempe innflytelsen fra Hamas på Vestbredden (om enn i langt mindre grad enn hva PA får kredit for). Virksomheten til PA, selv om den ikke er perfekt, bidrar også til å holde den palestinske saken borte fra den internasjonale dagsorden, – noe som i stor grad er i Israels interesse. Et kaos som følge av et totalt sammenbrudd innenfor PA ville skape internasjonal oppmerksomhet.

“De palestinske selvstyremyndighetene overlever stort sett på grunn av Israels sikkerhetstiltak og økonomiske støtte.”

Et tilleggsspørsmål som Israel må vurdere er hva som vil være et passende nivå for diplomatisk aktivisme omkring det palestinske spørsmålet. Det er mange som anbefaler israelske diplomatiske initiativer for å hindre globale aktører fra å sette ufordelaktige planer på den internasjonale dagsorden. Det er uklart hvordan slike initiativer skulle utformes, men aktivisme inngår som en del av Israels sionistiske etos og det å ta initiativ appellerer til det utålmodige israelske temperament.

På den annen side tillater vente og se-holdningen at de andre gjør feilgrep og gir Israel rom for å avvente en mer fordelaktig situasjon. Dette var faktisk den tilnærmingen David Ben-Gurion foretrakk. Han trodde på det å kjøpe seg tid for å bygge en sterkere stat og å holde ut til motstanderne gir slipp på sine radikale målsettinger.

Hvert av disse dilemmaene medfører politisk gambling. De kortsiktige eksistensielle sikkerhetskravene til en liten stat kompliserer Israels valg ytterligere. Selv om Israels ledere for øyeblikket gjør rett i å gå inn for konfliktstyring som tilnærming, er de ikke i en misunnelsesverdig stilling.

Kilde: www.meforum.org/5989/israel-palestinian-dilemma

Robert Nicholson er direktør for The Philos Project, en ideell organisasjon som forsøker å fremme positivt kristent engasjement i Midtøsten.

Hvorfor flykter palestinske kristne?

Robert Nicholson

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Det jesuittiske magasinet *America* [et katolsk ukeblad som utgis av jesuittene i USA o.a.] fortalte nylig at arabiske kristne flykter i flokk og følge fra Betlehem, byen som feires som Jesu fødested. I 1990 utgjorde de kristne flertallet blant byens innbyggere. I dag utgjør de omkring 15%. *“Siden tusener flytter fra byen hvert år,”* fortalte Americas korrespondent Jeremy Zippel, *“kan du ikke la være å undre deg over om det i det hele tatt vil være noen kristne igjen her i en ikke altfor fjern fremtid.”*

Zippels spørsmål er retorisk. Han mener helt klart at kristendommens nærvær i Betlehem kan nærme seg slutten. Men hvorfor? Hvorfor flykter de kristne?

Zippel begynner med å si at *“det er innviklet.”* Men han fortsetter med å angi en grunn, og bare én grunn: *“Siden 2003 har Betlehem vært omgitt av en 26 fot høy mur for militære formål.”*

Zippel sikter naturligvis til separasjonsbarrieren som ble satt opp av Israel under den annen intifada for å stenge ute selvmordsbombere som forsøkte å ta seg over fra Vestbredden til Israel. Selv om størstedelen av barrieren består av et piggtådgjerde, er den i Betlehem og noen andre storbyområder en stor og grå mur. Siden dette skillet ble satt opp, har det blitt det internasjonale symbolet på palestinsk motstand mot Israel.

“Separasjonsmuren... skiller familier fra hverandre. Folk blir ydmyket på krysningsstedene. Folk har ikke mange muligheter til å forbedre sin levestandard. Derfor forsøker kristne som har mulighet til det, å forlate dette landet,” sier intervjuobjektet Hanan Nasrallah, en palestinsk ansatt i den katolske hjelpetjenesten.

Nasrallahs regnestykke er enkelt: Israel bygget en mur. Muren gjør livet vanskelig. Derfor drar de palestinske kristne. Ifølge Nasrallah, står både palestinske kristne og muslimer overfor de samme utfordringene. Det er bare den jødiske okkupasjonen som forårsaker elendighet for dem begge.

Og likevel vokser den muslimske befolkningen i Betlehem. Faktisk er det slik at muslimene ikke flykter. De *kommer* – i stort antall.

Denne forskjellen mellom disse to befolkningsgruppene har ganske sikkert en betydning. Hvorfor vokser den muslimske delen av Betlehem, mens den kristne avtar? Begge står overfor nøyaktig de samme fysiske utfordringene. Er det kanskje slik at denne ulikheten forteller den virkelige historien?

Først av alt er det viktig å være klar over at jødisk suverenitet ikke *i seg selv* fører til kristen emigrasjon. I selve Israel har den kristne delen av befolkningen vokst jevnt de siste tiårene. I dag gjør arabiske kristne tjeneste i hæren og på ulike nivåer i de israelske myndighetene.

Når det gjelder reduksjonen av kristne i de palestinske territoriene, er Zipple på rett spor når han nevner separasjonsskillet – men han går ikke langt nok. Grenseskillet er jo en faktor, men langt viktigere er grunnen til at grenseskillet ble satt opp – økende islamisme i de palestinske territoriene og dårlig styring fra den palestinske selvstyremyndighetens side.

“Det er ingen tilfeldighet at Betlehem stort sett var en kristen by til 1990-årene. Til da ble Betlehem styrt direkte av Israel gjennom en militær administrasjon.”

Det er ingen tilfeldighet at Betlehem stort sett var en kristen by til 1990-årene. Til da ble Betlehem styrt direkte av Israel gjennom en militær administrasjon. Selv om de ikke var fulle borgere av Israel, kunne palestinske kristne (og muslimer) reise fritt omkring i landet, dra på stranden, og handle i de jødiske

nabolagene. Alt dette endret seg i midten av 1990-årene da Israel med bakgrunn i de berømte Oslo-avtalene, aksepterte at PLO skulle styre over deler av Vestbredden og Gaza.

Oslo-avtalene skulle føre til fred mellom de to folkene. Dessverre førte de gjennom den annen intifada til det største utbruddet av vold de to sidene noen gang hadde opplevd.

Den palestinske selvstyremyndigheten – regjeringen som ble etablert av PLO for å styre Vestbredden og Gaza – er i henhold til egen forfatning, en islamsk stat som bygger på prinsippene i sharia. Kristne som lever under selvstyremyndigheten er *“gitt ukrenkelighet og respekt”*, men – noe som er tilfelle i alle sharia-baserte systemer er at kristne blir henvist til en status som annenklassens borgere. Selvsagt er det ulovlig å konvertere fra islam til kristendommen, for ikke å snakke om det faktum at salg av land til jøder er en forbrytelse som straffes med døden.

Diskriminering av kristne under den palestinske selvstyremyndigheten er ikke bare lovlig – det har også et sosialt aspekt. Når man lever som kristen blir man hele tiden minnet om at han eller hun ikke tilhører majoritetskulturen.

Kort tid etter at han hadde fått makten på Vestbredden, forsikret Yasser Arafat seg om at Betlehem og noen få andre byer alltid hadde kristne borgermestere. Men han førte også en politikk som oppmuntret til muslimsk innvandring til de samme byene. Dermed forandret han demografien fra grunnen av.

Jeg har snakket med tallrike palestinske kristne som beskriver hvordan muslimske terrorister ville rekvirere kristne hjem til militære formål og bruke dem til å rette snikskytterangrep mot israelske soldater. Andre snakker om systematisk diskriminering når det gjelder arbeid, bosted og utdanning. Selvfølgelig finner disse samtalene sted i private sammenhenger og i en dempet tone. Kristne i Betlehem har sjelden noe med muslimer å gjøre utenfor markeds plassens grenser, og de er faktisk engstelige. Men i det offentlige rom snakker palestinske kristne slik som Hanan Nasrallah: De setter likhetstegn

mellom sin egen situasjon og situasjonen for sine muslimske naboer, og de er glad for den lykkelige sameksistensen mellom de to gruppene. I virkeligheten har de ikke noe valg. De er gisler i sin egen by.

Det katolske bladet *America* vil ha oss til å tro at Israel tvinger palestinske kristne til å flykte fra Betlehem på grunn av muren som ble satt opp for å stanse terrorismen. I virkeligheten flykter de kristne av samme grunn som de flykter fra Irak, Egypt og Syria – fremveksten av islamsk intoleranse og vold mot enhver som benekter Muhammads åpenbaring.

Palestinske kristne liker ikke muren, det er sant. Men deres hovedproblem er at de er henvist til å leve på den gale siden av den. Det er ikke overraskende at mange palestinske kristne ønsker en “enstatsløsning” som vil rive ned muren og reintegrere dem med den jødiske staten. I tiden til det eventuelt skjer, er det mange som velger å reise.

America gikk ikke langt nok i sin analyse og stanset – som de fleste nyhetsmedier – der hvor det var mulig å gi Israel skylden for alt. Amerikanske katolikker som ønsker å vite sannheten må grave dypere, særlig dersom de virkelig bryr seg om skjebnen til deres palestinske brødre og søstre.

“I virkeligheten flykter de kristne av samme grunn som de flykter fra Irak, Egypt og Syria – fremveksten av islamsk intoleranse og vold mot enhver som benekter Muhammads åpenbaring.”

Kilde: <https://providencemag.com/2016/03/why-are-palestinian-christians-fleeing/>

Hvem bryr seg om palestinerne?

Hvem er det som egentlig bryr seg om de palestinske araberne?

Hvordan ble araberne i Palestina påvirket av jødisk immigrasjon, av britenes mandat, av Staten Israels opprettelse, av FNs arbeid for flyktninger, av Israels seier i Seksdagerskrigen og av at Fatah og Hamas har fått kontrollen over palestinske byer og landsbyer?

Du kan lese mer om denne og andre bøker på
www.israelbok.com

Tricia Miller er senioranalytiker for the Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America (CAMERA). Hun har doktorgrad i gammeltestamentlige studier og skrev sin avhandling om antisemittisme på grunnlag av Esters bok

Hva mener israelske kristne, drusere og beduiner om den jødiske staten?

Tricia Miller

Oversatt for SMA av Per Antonsen

I en banebrytende hendelse samlet kristne, drusiske og beduinske ledere seg nylig i Nasaret som en ny demonstrasjon av enighet, for å drøfte sine roller som borgere av den jødiske staten. Nasaret er den største byen i det nordlige Israel og fungerer som landets arabiske hovedstad. Den byen hvor Jesus vokste opp er imidlertid nå også i ferd med å bli kjent som fødestedet til en bevegelse som oppmuntrer minoriteter til å delta for fullt i det israelske samfunnet.

Ledernes merknader, slik de ble registrert på en videofilm fra *Acts News Network* som ble publisert på YouTube[1] i august i fjor, demonstrerer at veksten i radikal islam i hele Midtøsten og den tilhørende forfølgelsen av alle minoriteter har gjort kristne, drusiske og beduinske innbyggere i Israel mer takknemlige for det fristedet og den friheten som den jødiske staten har skaffet dem.

Som den tidligere viseministeren for utvikling av Negev og Galilea, Syoob Karra, påpekte: *“hvis du ser deg om i Syria, Libanon og Egypt, vil du finne at der ikke er menneskerettigheter for kristne i noen av disse statene. Bare i Israel har de kristne anledning til å si hva som helst høyt.”*

Selv om Karra bare nevnte de kristne, gjelder det han sa for alle minoritetene. Bare i Israel er de i sikkerhet for den diskriminering og forfølgelse som erfares av “de andre” i Midtøsten, og bare i Israel har de frihet til å snakke ut.

Et iøynefallende eksempel på kampen for ytringsfrihet – og resultater av den – er demonstrert gjennom suksessen til Den arameisk kristne forening i

Israel og dens formann Shadi Khalloul. De har oppnådd statlig anerkjennelse av de kristne arameerne som en særskilt religiøs og etnisk gruppe vis a vis araberne.

For å oppnå anerkjennelse, presenterte Khalloul en overbevisende sak til tross for det faktum at arameerne til daglig snakker arabisk. Deres arameiske tilhørighet bevises av deres bruk av arameisk i skoler og under gudstjenester. Arameiske kristne avviser ettertrykkelig at de er arabere og velger i stedet å bli integrert i den jødiske staten.

I september 2014 fikk kristne familier eller klaner som snakker arameisk anledning til å la seg registrere som arameere, og Khallouls toårige sønn ble registrert som den første offisielle kristne arameiske statsborger i Israel.

I en tale på en konferanse i Washington D.C. i april 2015 hevdet Khalloul at den israelske regjeringens anerkjennelse av kristne arameere: *“... betyr at Israel anerkjenner eksistensen av kristne innenfor sine grenser, noe som ingen muslimsk stat i Midtøsten noen gang har gjort eller noen gang vil gjøre. Israel støtter oss og gir oss lovfestet rett til å eksistere og utvikle oss som en kristen minoritet. Dette beviser i seg selv hvor rettferdig Israel behandler oss som minoritet. Israel er et demokratisk land og garanterer fulle rettigheter til alle sine innbyggere uansett om de er jøder eller ikke-jøder.”*

Målet for de kristne arameerne ved å spille en rolle i det israelske samfunnet inkluderer tjeneste i forsvaret, IDF, selv om det ikke formelt kreves av dem. Khalloul var den første ikke-jødiske offiseren i en fallskjermjegerbrigade og fortsetter å gjøre tjeneste i reservene. Han oppfordrer aktivt til arameisk innrulling i forsvaret fordi, som han sa i videoen: *“Israelske kristne forstår at dette er et land de må forsvare å bo i, for i dag ser de hva som foregår rundt dem. De ser hvordan kristne blir forfulgt og drept i arabiske land under islamske regimer og hvor de blir diskriminert, skremt og voldtatt. I dag ser de at her i Israel lever de fritt og nyter religionsfrihet, ytringsfrihet og frihet til omtrent alt.”*

I sin virksomhet for å oppmuntre kristne til å la seg innrulle i IDF, opptrer Khalloul som talsperson for *Det israelske kristne rekrutteringsforum* som ble opprettet i 2012 av fader Gabriel Nadaf, en gresk-ortodoks prest som leder den gresk-ortodokse kirken i Yafia ved Nasaret. Nadaf anser seg også som arameer snarere enn araber, og som Khalloul arbeider han for å oppmuntre kristne arameere til å støtte Israel ved å tjenestegjøre i IDF.

Fader Nadaf har betalt en høy pris for sin offentlige støtte til den jødiske staten. Han blir regelmessig trakassert og truet av arabiske muslimer som frykter at enhver lojalitet til Israel vil splitte og svekke den arabiske del av befolkningen. Det gresk-ortodokse patriarkatet har også fordømt kristen støtte til den jødiske staten og beskriver den som et forsøk på å splitte den palestinske minoriteten i Israel.

Som følge av dette har fader Nadaf blitt utskjelt i sosiale medier, tatt avstand fra av arabiske medlemmer av Knesset, sensurert av sin kirke og fysisk truet. Mot slutten av 2012 utfordret han en boikott mot seg og måtte ledsages av israelsk politi som var der for å beskytte ham da han forsøkte å gå inn i en kirke for å be.

I desember 2013 ble Nadafs sønn alvorlig banket opp av medlemmer av det arabiske Hadash-partiet som ledes av Knesset-medlem Mohammad Barakeh. Men selv ikke dette skremte Nadaf-familien fra deres engasjement for å støtte Israel. I dag tjenestegjør Nadafs sønn i IDF og Nadaf fortsetter å tale offentlig om hvor stolt han er over å bo i den jødiske staten. Da han avga vitneprov for FNs Menneskerettighetsråd i 2014 sa han: *“I Midtøsten er der ikke noe annet land enn den jødiske staten Israel hvor kristendommen ikke bare ikke blir forfulgt, men hvor den med hengivenhet blir sikret ytringsfrihet, religionsfrihet og sikkerhet. Israel er det eneste sted i Midtøsten hvor kristne er trygge.”*

I videointervjuet fremhever Nadaf: *“Det er svært viktig at kristne her forstår at de ikke har noe annet sted.”* På grunn av denne forståelsen, og til tross for vedvarende opposisjon fra arabiske antagonister, har *Det israelske kristne rekrutteringsforum* fenomenal suksess. Antallet kristne israelere i nasjonal og militær tjeneste vokste til 30% av alle som gikk ut av kristne videregående skoler i fjor.

Denne bølgen av nye kristne i forsvaret av Israel kommer i tillegg til deltakelsen fra drusere og beduiner. Siden 1957 har militærtjeneste i IDF vært obligatorisk for drusiske menn. Dette kom etter anmodning fra deres ledere. Det er ikke obligatorisk for beduiner, men som i tilfelle de kristne, fortsetter antallet frivillige beduiner i forsvaret å øke.

Det virker som om både ikke-jødiske israelske ledere og samfunnsborgere er enige om at Israel, som det eneste landet i regionen som tilbyr kristne og andre minoriteter beskyttelse og rettigheter, er verd å kjempe for.

Kilde: www.camera.org/index.asp?x_context=7&x_issue=45&x_article=3093

[1] <http://tinyurl.com/gtuosjh>

Daniel Greenfield er blogger og spaltist født i Israel, og som nå bor i New York.

Derfor er islam en krigersk religion

Daniel Greenfield

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

“Han er det, som har sendt sitt sendebud med ledelse og sannhets religion, så han kan la den vinne frem overfor all religion, selv om avgudsdyrkerne misliker det.”
(Koranen, sura 61:9)

Islamsk vold er et religiøst problem.

Islam henter mening fra fysisk overlegenhet, og dermed blir krig en troens handling. Det å tro på islam, er å tro at islam vil erobre hele verden. Og det å være en sann muslim, er å føle kallet til å delta i denne globale erobringen, enten ved å gi penger til jihadistene eller å bli en jihadist.

Oppfyllelsen av islam er avhengig av underleggelse av ikke-muslimer, og dermed blir vold mot ikke-muslimer selve kjernen i religionen.

Når Hamas understreker at *“det å drepe jøder er en tilbedelse som fører oss nær Allah”* eller voldtektsmenn fra ISIL forteller yezidiske jenter at voldtekt *“fører dem nærmere Allah”*, mener de det virkelig.

De perverterer ikke en stor religion, slik våre politikere hevder, de praktiserer denne religionen. Alt de gjør er basert på Koranen, kjernen i islamsk lov og islams historie.

Hva de ti bud er for jøden, eller Jesu oppstandelse for den kristne, er islams fysiske makt for muslimen. Dette er grunnlaget og fullendelsen av hans tro.

Jihad er kraften som gir islam mening. Det er det dypeste uttrykk for troen.

Slik presenterer islam seg i dag.

For tilhengerne er islams gyldighet direkte forbundet med dens fysiske overlegenhet. Som tilhengere av den påståtte “endelige åpenbaring” til menneskeheten, har muslimer ikke bare en forpliktelse til å erobre og underlegge seg resten av verden. Deres religion er meningsfylt i den grad de kan videreføre det arbeidet som ble påbegynt av Muhammad. Jihadistene som massakrerer ikke-muslimer er misjonærer for sin tro.

“Når Hamas understreker at “det å drepe jøder er en tilbedelse som fører oss nær Allah” eller voldtektsmenn fra ISIL forteller yezidiske jenter at voldtekt “fører dem nærmere Allah”, mener de det virkelig.”

Alt som antyder at islam ikke er absolutt overlegen er blasfemi. Når muslimer velter seg i utbrudd av voldsomt sinne over tilsynelatende små ting som en karikatur eller en video, er det fordi tap av islams ansikt for dem er den verste form for blasfemi siden den utfordrer dens overlegenhet.

Sannhet og makt i islam er identisk. Dette er ikke en religion for de undertrykte, men for undertrykkerne. Muhammads profetier blir stadfestet av hans erobringer. Islams sannhet blir bekreftet gjennom islams ekspansjon. Når muslimer lykkes med å drepe ikke-muslimer, beviser de sin religions sannhet.

Derfor roper muslimske terrorister “Allahu Akbar”, “Allah er størst”. Den gamle muhammadanske spotten som var rettet mot jødene, ble så rettet mot kristne, hinduer, buddhister og alle verdens religioner. Ved å drepe sine ikke-muslimske ofre beviste muslimene at Allah var større enn deres guder.

“Islam henter mening fra fysisk overlegenhet, og dermed blir krig en troens handling.

...“ Bildet fremstiller islams mislykkede forsøk på å erobre Wien i 1683.

Islam er ikke bare en stammereligion og en materialistisk religion, men den er også nært forbundet med ære-skam-koden knyttet til de arabiske grunnleggerne. Islam er ikke først og fremst en indre spirituell erfaring, men et ytre uttrykk for stammens ære. Dens religiøse uttrykk er å opprettholde islams ære og fremme dens utvidelse på nøyaktig samme måte som stammens ære og utvidelse ble opprettholdt.

Derfor er islam preget av den klassiske stammeopptattheten av å beskytte “æren” ved å kontrollere kvinner slik at stammens blod ikke blir forurenset av utenforstående. Derfor er islam intenst opptatt av enhver fornærmelse, virkelig eller innbilt, mot Muhammad, den teologiske stammegrunnleggeren. Derfor må islam hele tiden utvide sitt territorium gjennom konflikt slik at stammen vokser og at ikke overtallige sønner blir værende igjen for å kjempe mot hverandre om stammens territorium. Det er dette som skjer i Syria – i en mye større målestokk.

Det å tvinge ikke-muslimer inn i en stilling preget av underkastelse, bekrefter verset fra koranen som lover at Allah sendte Muhammad for å gjøre islam overlegen enhver annen religion. Som en kontrast kan det nevnes at når islam “taper ansikt”, er det begått en blasfemisk handling, og den kan bare gjenopprettes religiøst ved å drepe ikke-muslimene. Dermed tvinges ikke-muslimene til å tape ansikt, og enda en gang bekreftes islams fysiske overlegenhet.

Dette skaper en voldsspiral som ikke er et resultat av kristen eller jødisk undertrykkelse, men et behov muslimene har for å bekrefte sin tros sannhet ved å undertrykke ikke-muslimer. Å leve sammen med ikke-muslimer er

blasfemisk for en muslim, og koranen sier: *“Dere som tror, slutt dere ikke til jøder og kristne”* (sura 5:51). Muhammads siste befaling var å gjennomføre en etnisk rensning av den arabiske halvøya ved å fjerne jøder og kristne. ISIL ser på seg selv som en viderefører av denne befalingen.

Islam lever ikke sammen med andre – for dens tilhengere kan sannheten bare finnes ved å erobre ikke-muslimer.

De fleste religioner kan akseptere en underordnet stilling på grunn av deres grunnleggende tro på det åndelige, heller enn det materielle. Islam derimot

““Dere som tror, slutt dere ikke til jøder og kristne” (sura 5:51). Muhammads siste befaling var å gjennomføre en etnisk rensning av den arabiske halvøya ved å fjerne jøder og kristne.”

har lite annet ved seg enn det materielle. Selv dets paradis eksisterer som en form for fysiske gleder som tilhengerne får, flotte klær, utsøkte måltider, gylne hvilesteder, og selvfølgelig den berømte belønningen til den dedikerte jihadist – *“høybarmede jomfruer ... og et fylt beger”* (sura 78,33-34). Den islamske himmel er en voldsomt overdreven beskrivelse av det krigsbyttet som Muhammads tilhengere ventet å finne ved å følge ham – gull, juveler, silke, krydder og unge kvinner.

Banden med strupekuttere som fulgte Muhammad på hans massakrer i regionen fikk en religiøs belønning som ville vare etter døden.

Selv om de døde i slag og ikke fikk leve lenge nok til å nyte alle juvelene, overfylte begre og piker – så lovet koranen dem likevel alt dette. Banden med tyver, rømte slaver og ambisiøse ørkenbeduiner fulgte etter Muhammad gjennom sanddynene, mens deres sinn var fylt med løftene om rikt bytte fra karavanene de angrep. Og i denne feberhete varmen ville nok idéen om at de ville få et enda bedre bytte dersom de døde i slaget, og dermed gjøre døden til noe bedre enn livet, synes å ha vært meningsfull. [I koranen er et helt kapittel, sura 8, viet til vilkårene for hvordan muslimer skal dele et ransutbytte. O.a.]

Det var utfra en slik grådighet og lyst islam opprinnelig utviklet seg. Dens innhold var den samme som for stammekrigeren – å tape ansikt eller å hevne seg. Men i denne kampen var det ikke et enkeltmenneske eller en klan som engasjerte seg, kampen kom til å involvere mer enn 1 milliard mennesker som fant det meningsfylt å kjempe for islams endelige erobring. Det ble en global triumf ut av en ørkenrøvers klossete blanding av jødiske og kristne

trossetninger og stammens vaner og legender. Muhammads egen biografi ble brukt som et verktøy for erobring og for å skape enhet av stammer og klaner som kranglet.

Nå er islams hevn verdensomspennende. Enhver usikkerhet blir til en provokasjon. Enhver sjalu impuls som ikke blir tilfredsstilt, eksploderer i et voldsomt raseri. Enhver konflikt har i tusen år ført til en ny hevn. Levde muslimene noen gang et sted? De må gjøre krav på stedet, for å unnlate å gjøre det er blasfemisk og et forræderi mot Muhammads oppgave. Bodde muslimene aldri et sted? Da må de dra dit nå og sette opp minareter og erklære islams overlegenhet, for å gjøre noe annet er å feile med utvidelsen av ummas grenser, – det er et forræderi mot Allahs vilje.

Selve det faktum at det bor mennesker som ikke er under islams innflytelse, er blasfemisk. En blasfemi som bare kan rettes opp ved å bringe dem under islams lov.

Det er også slik at mennesker som en gang levde under islams herredømme og som nå lever uten islam, er verre enn blasfemi. Det er en fornærmelse og et angrep på islam. Det er dette som ligger bak muslimenes morderiske opptatthet av Israel – som inntil nylig hadde vært på muslimske hender under Det ottomanske imperiet. Men selv nasjoner som Spania, som ble tapt for umma for så lenge siden, kan vekke raseri. Frigjørelsen av jøder fra islams herredømme er et særlig sårt punkt, men ikke det eneste.

Sammenvevingen av islam og terrorisme er det uunngåelige resultatet av islamsk teologi som uttrykk for overherredømme og materialisme, og som kombinert med ære-skam-koden fra en stammekultur, uunngåelig driver den mot krig og erobring.

Handlingene til ikke-muslimske nasjoner er bare unnskyldninger som brukes for å skape en sammenheng hvor islams overlegenhet selv kan uttrykke seg. Disse sammenhengene kan skifte like ofte som de begrunnelser som kan være brukt i en video fra ISIL. Men konteksten i seg selv er likevel irrelevant i islams større historie og teologi. For når det kommer til stykket, er det islams vold som er islams problem.

Kilde: www.think-israel.org/greenfield.islamreligionofwar.html

“Den islamske himmel er en voldsomt overdreven beskrivelse av det krigsbyttet som Muhammads tilhengere ventet å finne ved å følge ham – gull, juveler, silke, krydder og unge kvinner.”

Raymond Ibrahim er en amerikansk forfatter og skribent med koptiske foreldre fra Egypt. Han formidler i særlig grad informasjon om de kristnes skjebne og lidelser i den islamske verden i dag.

Du kan være sikker på at islam hater oss

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Donald Trumps nyeste og politisk ukorrekte kommentar om islam er mye sannere enn de fleste er klar over.

Etter at han ble spurt av CNN om han trodde at Vesten var i krig med islam, sa den republikanske presidentkandidaten ganske enkelt:

“Jeg tror at islam hater oss. Det er noe der – det er et forferdig hat der. Det er et forferdelig hat. Dette må vi komme til bunns i. Det er et utrolig hat mot oss.”

Mens millioner av amerikanere utvilsomt er enige i Trumps antagelser – i det minste de som har øyne og ører til å se og høre med – er det få som innser at dette “forferdelige hatet” ikke er et resultat av forurettethet, politiske forhold, eller til og med en “ekstremist”-tolkning av islam. Det dreier seg snarere om et direkte resultat av en vanlig tankegang innenfor islam.

Ifølge den gamle islamske læren om *wal’ a wa bara’*, eller “lojalitet og fiendskap” – som er godt begrunnet i islamske skrifter, godt støttet av islamske autoriteter, og godt bevitnet gjennom hele den islamske historien og dagens situasjon – må muslimer hate og opponere mot enhver som ikke er muslim, noe som også gjelder familiemedlemmer.

Koranen 60:4 er hjørnestensverset i denne læren og taler for seg selv: *“I Abraham og de som var med ham, har dere et vakkert eksempel, da de sa til sitt folk: ‘Vi er ferdige med dere og det dere tilber utenom Allah. Vi tar avstand fra dere, og mellom dere og oss er oppstått fiendskap og hat for alltid, inntil dere måtte tro på Allah alene.’”*

Koranen 58:22 priser muslimer som kjemper og dreper sine egne ikke-muslimske familiemedlemmer: *“Du vil ikke finne at folk som tror på Allah*

og dommens dag har noe til overs for dem som setter seg opp mot Allah og hans sendebud, om det så var deres fedre, deres sønner, deres brødre eller deres klan.”

Ifølge Ibn Kathirs utbredte kommentar til koranen, refererer dette verset til noen muslimer som drepte sin egen ikke-muslimske slekt (en drepte sin ikke-muslimske far, en annen sin ikke-muslimske bror, en tredje – Abu Bakr den første ærede kalif i islamsk historie – forsøkte å drepe sin ikke-muslimske sønn). Som Ibn Kathir forklarer, viser fortsettelsen av vers 58:22 at Allah var umåtelig fornøyd med deres aldri svikende innsats for hans sak.

“Koranen 60:4 ... Vi tar avstand fra dere, og mellom dere og oss er oppstått fiendskap og hat for alltid, inntil dere måtte tro på Allah alene.”

Hele koranen 58:22 lyder som følger: *“Du vil ikke tro at folk som tror på Allah og dommens dag har noe til overs for dem som setter seg opp mot Allah og hans sendebud, om det så var deres fedre, deres sønner, deres brødre eller deres klan. Allah har skrevet troen i deres hjerter og styrket dem med sin ånd. Og han vil føre dem inn i paradisetts haver, hvor bekker sildrer og her skal de være og bli. Allah har funnet velbehag i dem, og de i ham. Disse utgjør Allahs parti, dem vil det gå godt.”*

Ibn Kathir sier i sin kommentar: “Det ble sagt om ordene fra den høyeste – “ selv om de er deres fedre” - at de ble åpenbart om Abu Ubayda da han drepte sin far ved (slaget om) Badr; “deres sønner” dreide seg om Abu Bakr (Muhammads etterfølger og første kalif) da han planla å drepe sin sønn Abd al-Rahman; “deres brødre” handlet om Mus’ab bin Umayr som drepte sin bror Ubayd bin Umayr; “eller deres klan” handlet om Omar som drepte en av sine slektninger. Men også om Hamza, Ali, og Ubayda bin al-Harith: De drepte Utba, Sheeba, og al-Walid bin Utba (deres klan/slekt) i det slaget. Allah vet (best). Det var også slik at da Allahs sendebud tok opp med muslimene hva man skulle gjøre med fangene fra Badr, så rådet Abu Bakr til at de skulle betale løsepenger og slik gjøre det mulig for muslimene å bli sterkere. Kanskje var det også slik at siden de (fangene) var fettere og slektninger, ville antagelig Allah den høyeste ha veiledet dem. Men Omar sa: “Dette strider med min tenkning, ærede Allahs sendebud. La meg drepe den og den (en slektning av Omar), og la Ali (drepe) Aquil (Alis bror), og den og den drepe den og den – slik at Allah kan vite at det ikke finnes noen kjærlighet i våre hjerter til de vantro... “ Dette er hele historien” (Utdrag fra Ayman al-Zawahiris “Troskap og fiendskap”, *The Al Qaeda Reader*, s. 63 – 115.)

Faktisk er det slik at vers som støtter læren om splittelse mellom “troskap og fiendskap” gjennomsyrrer koranen. (Se også 4:89; 4:144; 5:51; 6:40; 9:23; og 60:1). Det er et unntak som går ut på at muslimer (se koranen 3:28) som er i en svak stilling, kan gi inntrykk av å ville bli venner med ikke-muslimer så lenge de i sitt hjerte ikke oppgir hatet. (Les her om flere ferske eksempler på muslimer som i årevis lever i fred og vennskap med ikke-muslimer, men

“Det er et unntak som går ut på at muslimer (se koranen 3:28) som er i en svak stilling, kan gi inntrykk av å ville bli venner med ikke-muslimer så lenge de i sitt hjerte ikke oppgir hatet.”

som etter å ha blitt sterkere vender seg mot dem med vold. For å vite mer om islams godkjennelse av slike bedrageriske handlinger, les om *taweiya og taysir*.)

Fordi fiendskap overfor ikke-muslimer er så urokkelig i koranen, fremholder hovedlinjen i islamsk undervisning at muslimske menn må hate – og vise at de hater – til og med sine ikke-muslimske hustruer, og det ikke av noen annen grunn enn at de er “vantro”.

Hvis muslimer må hate dem som står nærmest dem – inkludert fedre, sønner, brødre og hustruer – ganske enkelt fordi de er ikke-muslimer, er det da noen overraskelse at så mange muslimer hater fremmede “vantro” som lever langt borte – slik som amerikanere som over hele den islamske verden blir fremstilt som noen som vil undergrave islam?

Derfor har selv våre beste muslimske venner og allierte, som Saudi-Arabia og Qatar, tradisjon for å oppfordre alle muslimer til å hate oss. Ifølge en saudisk regjeringsside, må muslimer *“opponere mot og hate enhver som Allah befaler oss å opponere mot og hate, inkludert jødene, kristne og andre mushrikin (ikke-muslimer), inntil de tror på Allah alene og adlyder hans lover som han sendte gjennom sin profet Muhammad; må fred og velsignelser være med ham.”*

Kort sagt, Trumps påstand om at “islam hater oss” blir bevist av klare ord og undervisning fra koranen, av klare ord og undervisning fra moderne islamske geistlige og av fortiden og pågående muslimske aksjoner over hele verden.

Men – som vanlig – istedenfor å diskutere disse urovekkende fakta, er de med makt mer opptatt av å fremstille Trump som en som hater.

Donald Trumps nyeste politisk ukorrekte kommentar om islam er mye sannere enn de fleste er klar over.

Kilde: www.americanthinker.com/articles/2016/03/you_better_believe_islam_hates_us.html#ixzz42x7HQEkg

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til

Senter mot Antisemittisme (SMA)

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der *“De sa seg enig i”* at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. (*“Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder”*) I den islamske verden ble ca. 870,000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

Takk for at du vil være med oss i vår kamp mot jødehatet.

Dr. M. R. Suissa, leder for SMA

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo

Tel: 9229 3036

post@sma-norge.no

Org.nr.: 984 595 948

www.sma-norge.no

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMA's web-ansvarlige